ΑΡΕΛΗΣ

ΕΡΩΤΟΝΟΜΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 290
Damien Adaleux προς Louis Martineaux
15-7-2001, Ζάκυνθος,
Αγαπητέ Λουί,

Ο καύσων που στην ψυχή και στο σώμα μου μεσουρανεί είναι τόσο δριμύς και ηδύς. Είμαι στου Ναπολέοντα το κλεινόν νησί με τον Γρεγκουάρ Μπουσσέ και τις παραλίες του με πλησμονή έχουμε γευθεί…Μια ερωτική ιστορία που έγινε εχθές θα σου ανιστορηθεί…

Η Γαλλία και η ημέρα της η εθνικιστική για αταίριαστες σεξουαλικές συνευρέσεις πολύ προσιτή….Οι κοινωνικές επαναστάσεις πάντοτε έχουν αποχρώντα λόγο σεξουαλικών παρορμήσεων αφαλκίδευτων και ενίοτε λίαν αισθαντικών…

Με τον Γκρεγκουάρ είχαμε στην μέση της ημέρας ηλιοθεραπευθεί….
Τα λεπτοφυή, σοκολατένια μας κορμιά αδαμιαία ήταν στον φούρνο της φύσης που όλα τα αποστάζει για να τα κάνει μαγειρευτά…Οι αισθήσεις μας είχαν γειωθεί στην αμμουδιά και από εκείνην αντλούσαν την ανεπαίσθητη ακμή τους…Στην ουσία όμως έμοιαζε η αμμουδιά να απομιμείται την οικοκατασκευή της ψυχής…Οι κόκκοι της άμμου, οι ανεμόδαρτοι που μετατοπίζονται σε μυριάδες θέσεις όπου η φύση ορίζει στην διασπορά της ζωής θα μπορούσαν ευκόπως να παραλληλισθούν με τους σπόρους των ευγενών και κυανών αισθημάτων που αιωρούνται στο μαγικό κουτί της ψυχής…Η επαφή μας με την άμμο ήταν η προαιώνια συνουσία μας με την αρχέγονη γη ως ένα είδος δημητριακής λατρείας, εκεί που το φως συναντιέται με το χώμα για να απαντλήσουν αμφότερα τις ενέργειες της αντίπερα όχθης το καθένα για τις σεξουαλικές και εθιμοτυπικές τελετές που αποτελούν την εκτέλεση του απεικάσματος….Μια γυμναστική προπαιδεία ιδεών που ευρίσκουν τα σχήματα και τις υδρίες τους στην γη με απαστράπτοντα χρώματα και φώτα στην επιφάνειά τους…Η μεταβίβαση της ενέργειας ήταν μετακλητή και τα κορμιά μας οι διάμεσοι στις συνουσίες των γεωμετρικών ιδεών που επανακαθορίζουν το περιεχόμενο τους σε τυχαίους υλικούς δέκτες της γης….

Ξαφνικά νιώθω κάποιον να τραβάει το καπέλο απ' το πρόσωπό μου
και να μου μιλάει στα ελληνικά που στην γαλλική γλώσσα ταυτίζονται με την σινολογία…Το πρόσωπο του θαρρείς πως ήταν ένα με του Απόλλωνα το φως…
Επίθεσα το χέρι μου ως προπομπό στο αόριστο για να διακρίνω έστω και λίγο τις φυσιογνωμικές του ψηφίδες προτού σηκωθώ…

Όταν το κορμί μου στην καθετότητά του σχημάτισε το γράμμα ρω
απ' τα ταρώ ευέλικτος και άσφικτος τον ρώτησα στην βρετανική γιατί το καπέλο μου από αυτόν ειχε υπεξαιρεθεί….

Μου απάντησε πως το καπέλο για εκείνον είναι η αλληγορία της εύνοιας και της προστασίας απ' το μαίνος των θεών που κατοικοεδρεύουν στο νησί κάθε φορά που έρχεται ο αλωνάρης και η τέχνη η θεριστική… Του ανταπάντησα πως πρέπει το φαιλόνιο του να υπεξαιρέσει ώστε ο νους μου τι σκεπτόταν στα αλήθεια να μαντεύσει…Ο Γκρεγκούαρ ανεγέρθη και αυτός για ν' αποθεώσει την περίτεχνη του Έλληνα θεού καλλονή…

Το δέρας του ήταν ως ένα γαλακτώδες αρνί, ενώ ήταν κατάξανθος
σαν την ακτίνα την ηλιακή…Η ψυχή του διάτρητη από τραύματα που της αφαιρούσαν την οικιακή θαλπωρή και της προσέδιδαν συναισθηματικά έλκη που αυξομειώνονταν αναλόγως των ερεθισμάτων που υποδέχονταν στην αγκαλιά τους. Το χαμόγελο του

υπέκρυπτε ένα αλωπέκειο ύφος διάχυτο στην ατμόσφαιρα που είχε όμως στην Κασπία των σεραφείμ βαπτισθεί…… Το σώμα του ήταν σαν τον Αποξυόμενο με τέλειες γραμμές δίχως ρωγμή …

Κατάλαβα αμέσως τι ήθελε απ' το νευματώδες βλέμμα του….Η ακτή εκείνη την ώρα ήταν άνεργη από τουρίστες, θεούς και ανθρώπους…Μου είπε πως υπήρχε μια σπηλιά κοντά στην ακτή με σταλαγμίτες για τους αμαρτωλούς και σταλακτίτες για τους οσίους και ισχυρούς και πως μας περίμενε ένας Άγγλος,ένας Ρώσος, ένας Έλλην με αναγωγή απ' των Κομνηνών την βυζαντινή αναγωγή και δύο Ιταλοί: ένας απ' την Ρώμη και ο άλλος απ' την Βενετία. Όλη η ιστορία του νησιού θα περνούσε από την σπηλιά αυτή.

Εντολοδότες των επιθυμιών του κινηθήκαμε προς την κατεύθυνση που μας είχε υπεδειχθή. Η σπηλιά σε πολλά μέτρα απ' τα κογχύλια του αιγιαλού δεν ήταν σε αποχή.

Στο κρηπίδωμά της δεν είχε επαφή με την θάλασσα αλλά με την μητέρα ακτή. Οι σταλακτίτες και οι σταλαγμίτες που αντικρίσαμε φάνταζαν σαν τα δόντια του σπηλαίου που θα μας παγίδευαν αιωνίως σε αυτό, ενώ η έλλειψη του υδάτινου στοιχείου έκανε το στοιχείο των μικροκυμάτων της φύση στην τέχνη της εμφαντικής.

Κρούσαμε πρύμνην στον λιμενοβραχίονα των εραστών μας. Ο Άγγλος λεγόταν Μάθιου και τα μαλλιά του ήταν σαν δεματισμένο στάχυ. Το βλέμμα του υπέκρυπτε κάτι το ζωηρώς παιχνιώδες που υπέκυπτε πανεύκολα στον πειραματισμό.

Ο Έλλην λεγόταν Αδριανός και είχε όλη την ευγένεια ενός Ρωμαίου αυτοκράτορα και φιλοσόφου. Το μαλλί του συμπαντικό αμπελοειδές, ενώ τα μάτια του που λαμπύριζαν στο κενό είχαν χρώμα σμαραγδί. Μας είπε πως η συνήθεια του ήταν να ταξιδεύει σε όλες τις χώρες του κόσμου και να δανείζεται λίγο χώμα απ' την καθεμιά, φιλοξενώντας τα σε μικρά μπουκάλια ως ένα είδος ανάμνησης καλλιτεχνικής και ημερολογιακής.

Ο Ρώσος λεγόταν σεργκέι και ήταν πυρόξανθος με σώμα κυβιστικής διάθεσης ενώ τα μάτια του ανήκαν στην μπλε περίοδο του Πικασσό.

Οι δύο Ιταλοί την ώρα που εισήλθαμε στην σπηλιά σε τόσο μεγάλο βαθμό απ' τον παρουσιολόγο των άλλων δύο είχαν ερεθισθεί που έπαιζαν με ηδυβοτρεία τα δαδιά τους. Ο Μασσιμιλιάνο απ' την Ρώμη και ο Φεντερίκο απ' την Βενετία συνεδύαζαν το διαμετακομιστικό και διαπολιτιστικό στοιχείο μ' εκείνο της νοσταλγίας της αυτοκρατορικής. Τα μαλλιά τους ήταν αρκτουρικά, ενώ τα κορμιά της υπέφεραν απ' την αλιποσαρκία που χαρακτηρίζει τους αθλητές λόγω της επίπονης άσκησης που συνδυάζει την τόλμη με την θέληση για επιτυχία. Τα μάτια του Μασσιμιλιάνο ήταν από γαληνίτη, ενώ του Φεντερίκο σαν το χορτάρι της γης ως απαύγασμα της χιλιομετρικής τους συγγένειας με μέλη της οικογένειας των Αντωνίνων και των Ιουλίων.

Η θερμοκρασία ένας ανιών αστήρ που οι καρποί της έπρεπε να απογυμνωθούν απ' την φλούδα τους για την διακύμανση και τις διαστάσεις της γεύσης της. Την επικαρπία της ιστορικής πορείας θα την είχε η ιστορία, ενώ η ψιλή κυριότητα σ' εμάς θα ήταν περιεκτική…

Ο Βρετανός μας έκανε νεύμα να προσέλθουμε κοντά του. Η Ζάκυνθος υπήρξε αντικείμενο διεκδίκησης τόσο της Γαλλίας όσο και της Μεγάλης Βρετανίας. Πατώντας για άλλη μια φορά στην γη της θυμόμασταν πως ήμασταν οι κρίκοι τ' ουρανού οι συνδεκτικοί και του πυρήνα της γης που επιχορηγούν την ιστορία και εμείς που συναποτελούμε τα παραπετάσματα στην τέχνη της τηνν θεατρική. Οι λαστιχένιοι καλαμιώνες μας αποτέλεσαν το χειροπρακτικό του δίκαιο που προηγήθηκε του γευσιγνωστικού του. Έγλειφε το παγωτό του και μετά κοίταζε με λαγνεία τον δωρητή του σα 'να 'θελε να προεκτείνει την ευεργεσία του και στα υπόλοιπα τμήματα του ναού. Οι φαλλοί μας ήταν ο πρόναος και ώσπου να έφθανε στον σηκό έπρεπε να περάσει από

στάδια λατρείας ανώνυμα σε αυτόν μα προσφιλή στο δικό μας εγώ. Σε κάποια στιγμή συνένωσε στο στόμα του τις βακχείες μου και του Γκρεγκουάρ σχηματίζοντας το γράμμα v που συμβόλιζε τη νίκη της βρετανικής αυτοκρατορίας επί του Ναπολέοντα μετά την συνθήκη του Τίλσιτ το 1807 που ακολούθησε την ρωσοτουρκική κατοχή της Πολιτείας των Επτά Ενωμένων Νήσων και την απαρχή της βρετανικής κατοχής των Επτανήσων με την ίδρυση των Ενωμένων Κρατών των Ιονίων Νήσων με την συνθήκη των Παρισίων το 1815. Επτά νησιά στο νου του μεγάλα και μικρά που τα καταβρόχθισε με υψιπετή γαστριμαργική έφεση στο στομάχι του για να τ' αποβάλλει απ' το σώμα του με την πρόφαση της βασιλικής δωρεάς το 1864 προς την Ελλάδα. Επτά κορμιά πάλλονταν για επτά νησιά.

Στο background του ζωγραφικού μας πίνακα είχε σχηματισθεί ένα αφροδισιακό τετράφωνο που ο κρίκος του ήταν η ένωση της φωνής με την φλογέρα και συμβόλιζε την πρωταρχική ελληνική κυριαρχία, την ρωμαϊκή του 150 π. Χ με την αυτονομία, την βυζαντινή και το τελικό status quo του νησιού. Κάθε όμως τετράγωνο για να εξαλείψει την δυσκολία που συμβολίζει τοποθετεί την κάθε του πλευρά διάδοχη της επόμενης ως ιστοσελίδα. Έτσι υπήρχαν δύο υποκείμενα που ήταν συγχρόνως και αντικείμενα, ενώ άλλα δύο που ο ένας ήταν καθάρειο αντικείμενο στην πρύμνη[ο Ιταλός απ' την Ρώμη και ο άλλος [το παιδί απ' την Ζάκυνθο]υποκείμενο στην πλώρη του πλοίου που το προσαγορεύσαμε "Ιόνιο πολιτεία". Στην πλώρη είναι πάντα αποτυπωμένος ο τοκετός τόσο απ' την αγωνία του καπετάνιου για την τελική πρόταση του πλοίου και για την έκβαση του στην ευαγή τους Ιθάκη. Επιπλέον η ωδίνη σε αποκλειστικότητα είναι το προνόμιο των δημιουργών και των καινοτόμων κάθε εποχής που προσέκρουαν στους ύφαλους των πλινθόκτιστων όπως το τείχος του Βερολίνου δογμάτων και των προκαταλήψεων, για να διαχωρίσουν την γη σε δύο μέρη, ώστε να διεισδύσει η θάλασσα των ανυπότακτων ιδεών τους σε αντιστροφή με την ροή της πράξης του Μω˙υ˙σή. Χωρίς τα εδώδιμα της γης ο οργανισμός μπορεί να ζει ˙χωρίς νερό ουδείς. Στην σπηλιά αντηχούσαν αλαλαγμοί στενωποί και ευριπίδειοι απ' τα υποκείμενα-αντικείμενα[το αγόρι με την βυζαντινή ευγένεια και ο Ιταλός ακόλουθός του απ' την Ρώμη] υποδυόμενοι τον ρόλο του θύτη και του θύματος. Η κίνηση των δύο κάθετων γραμμών σε αντιπαραβολή μ' εκείνην των δύο παράπλευρων ήταν άτεχνη και περιοδική, λόγω της έμφυτης δυσκολίας ν' ακολουθεί κάποιος την μέση διάθεση απ' το ρήμα στην εκγύμναση της ζωής του.

Από κάποιο μέρος της σπηλιάς που είχε μηδενιστικό νερό βάπτισα το χέρι μου και πλησίασα την πρύμνη στην τετράδα της ερωτοφωνίας, επισφραγίζοντας την οπή η οποία κατέκλυζε το χώμα από φιλόστοργη ηδονή με τα δύο δάχτυλα του αντικανονικού μου χεριού. Η αντίσταση η αντινωτή με μετουσίωσε σ' έναν Γεζέριχο καινοφανή. Βάπτισα τα τρία δάχτυλα μου στο πηγάδι της υέτιας φωνής μου και αποπειράθηκα να τα ευλογήσω στην οπή. Η κίνηση μου έγινε της Αδράστειας η περιστροφή γιατί με την Αντιόχεια είχα ναματισθεί. Ο Φεντερίκο διεγέρθη όπως ένα μπουμπούκι στο πρώτο φως της ημέρας, ενώ η πλάτη του και το μέτωπό του άρχισαν να καταιονίζονται απ' τον ιδρώτα, ως παρεπόμενο τούτης της κατάστασης. Ο τριγωνικός μου διεισδυτήρας ήθελε να φθάσει στα έγκατα του πηγαδιού για να υγρανθεί απ' τα δώρα που είχε εναποθέσει η φύση, ως ένα είδος τιμής της Ρέας στον Πλούτωνα. Κάποιες στιγμές ιδώμενος τον Φεντερίκο σε αειφόρο κυοφορία ανανέωνα το συμβόλαιο στην γλώσσα μου και το ξαναυπέγραφα επάνω του με μεγαλύτερο κύμα ηδονής. Με αυτόν τον τρόπο έκανα επιδρομή σου Φεντερίκου το κορμί με τάση βανδαλική.

Έδωσα μάλιστα νεύμα και στον Γκρεγκουάρ να πάει στην πλώρη, για ν' ανακουφίσει και να ζαχαρώσει τον Έλληνα που οδυνοφορούσε όλη την ώρα απ' τον Μασσιμιλιάνο που από Ρωμαίος νομίζεις πως είχε μεταμορφωθεί στον Ρογήρο της Σικελίας, αφού του 'χε παραδοθεί ψυχή τέ και σώματι και έτσι

να του διδάξει στον φαλλό ένα μέλος γρηγοριανό. Μάλιστα σε αυτό το εγχείρημα τον ακολούθησε ο Βρετανός και ο Ρώσος. Η επανάληψη ενίοτε είναι ο καλλίτερος φίλος της δύναμης της άγνοιας, διότι η δεύτερη είναι ισχυρότερη της κοσμογνώσεως.
Ήμασταν μια επτάδα αστερισμών στο σπήλαιο της ζωής.

Οι σκιές μας προεκτείνονταν εκτός του σπηλαίου απ' τα κεριά που είχαμε ανάψει ως ένα είδος γνώσης στους διαβάτες της ζωής που θα το ανεγίγνωσκαν στο βιβλίο των βράχων και της αμμουδιάς ως ένα κινητό μνημείο που δεν θα επιδεχόταν ουδεμίας αμφισβήτησης για όσους τουλάχιστον διέθεταν το αισθητήριο της ενόρασης και της επαφής με τον άνυλο κόσμο. Μέσα απ' το σκοτάδι κανείς μαθαίνει την αλήθεια. Τα κορμιά μας αν κατόρθωναν να ξεφύγουν από αυτό το σπηλαιώδες λατομείο που παρέπεμπε στην Σικελική μας Εκστρατεία θα γίνονταν και τα τεκμήρια για το υπόλοιπο της πράξης των δεκαδικών.

Πρώτοι ολοκλήρωσαν οι εντός του τετράπτυχου και ύστερα οι άκρες του.
Ειδικώς ο Έλλην γέμισε με άσπρα ακρυλικά τα στόματα του Μάθιου και του Γκρεγκουάρ, για να διυλίσουν μέσα τους έναν καμβά του προπερασμένου αιώνος σε ελαιογραφία. Ο Χομπέμα, ο Κόνιγκ και ο Βαν Ρέισνταλ ήταν απ' τους αγαπημένους μου τοπιογράφους και στα στήθη τους έβλεπα τα διακλαδώμενα δένδρα τους να εξαπλώνονται επεκτατικώς σε όλη την επιφάνεια, βαθειά ως κάτω στις ρίζες που τους δίνουν την ζωή και την αναπνοή.

Μετά το γαμήλιο αυτό πάρτι άρχισαν όλοι να ντύνονται και ν' αναχωρούν
για τα ξενοδοχεία τους. Μόνον εγώ και ο Γκρεγκούαρ μείναμε οκλαδόν σε στάση διαλογισμού να συντροφεύουμε τους βράχους, τους νευρώνες τους και τους φρονιμίτες τους που λειτουργούσαν ως άυπνοι φρουροί στην ανύπαρκτη φυλακή τους. Αυτή η σεξουαλική ελευθεριότητα ήταν κα η ελευθερία μας απ' τα λατομεία της Επτανησίας.

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 293

Damien Adaleux προς Louis Martineaux
24-7-2001, Ζάκυνθος,
Αγαπητέ Λουί,

Η διαμονή μου στην Ζάκυνθο θα μου μείνει αλησμόνητη. Ενώ είχα ερωτευθεί το κρεβάτι μου εχθές αργά το βράδυ στο δώμα του ξενοδοχείου μου και είχα επισκεφθεί στο my space μου κάποια καλλιτεχνικά βίντεο που είχα ανεβάσει στον ηλεκτρονικό μου υπολογιστή σε κατάσταση απόλυτης αφασίας, ακούω γύρω στα μεσάνυχτα την θύρα μου να πάλλεται τρις. Άνοιξα να δω ποιος ήταν ο εισβολέας.

Ήταν ένας Ρώσος ονόματι Ντίμα και μου ζήτησε να μπω στο δωμάτιο μου γιατί του είχε χαλάσει το ποντίκι και ήθελε να δανεισθεί το δικό μου. Ήταν δεκαοκτώ καρεκλών, ψηλός, με ρόδινα μάγουλα και με μάτια σαν γόνδολες επιχρωματισμένες με κοβάλτιο.Συν τοις άλλοις μου ζήτησε και ένα ποτήρι νερό.

Ευχαρίστως του πραγματοποίησα την επιθυμία πηγαίνοντας στον ψύκτη που τα πάντα διατηρεί και προπαρασκευάζει για να μην επέλθει ο θάνατος και η σήψη. Ξαφνικά τον βλέπω στο κρεβάτι δίπλα στο διαδικτυακό μου μηχάνημα και να βγάζει το λευκώλενο μπλουζάκι του σαν διαφημιστικό και με αυτό το μηχάνημά μου να νεφελοσκεπάζει.

Μου είπε πως έτσι δεν θα μας έβλεπε ο Θεός.

Εγώ παρέλαβα το μπλουζάκι του και το οσφρίσθηκα. Χαρακτηριζόταν από έναν υπόξινο ιδρώτα επικυριαρχημένο απ' την οσμή του αρρενωπού πλην καθαρού στοιχείου.

Μου έκανε σήμα να καθήσω δίπλα του. Παραμέρισα τον υπολογιστή στο προσκεφάλι μας. Μου χαμογελούσε με νάζι, ενώ ένα τριαντάφυλλο που είχα σε ποτήρι στο κομοδίνο το 'χε βάλει στο στόμα του για να το περιγελάει.

<<Έχεις μελιρρέουσα γλώσσα>> του είπα.

Μου έδωσε ένα φιλί στο στόμα ενώ τα πέταλα του τριαντάφυλλου διαλύονταν στο στόμα μας.<<Παρίσι σε αγαπώ>>αναφώνησα. Από άκανθους ήταν εξάλλου διάσπαρτα και των δύο μας σώματα.

Μου είπε πως θα 'πρεπε να 'χαμε συναντηθεί καλλίτερα στον Πύργο των Ιπποτών στην Ρόδο.

Το χέρι μου είχε εναγκαλισθεί στα μετοπικά του στήθη δίχως αναπαραστάσεις θεών και θεοτήτων. Λιτό και ατόφιο όπως ένας περσικός τάπητας του δέκατου εβδόμου αιώνος. Από γαλλικές ταπισερί απείχε σήραγγες ιδεολογίας.

Ακουσίως το χέρι μου μετανάστευσε στην ηβική του περιοχή. Ο έλμινθάς του είχε γιγαντωθεί και όταν τον θώπευσα και τον έβγαλα απ' το κουτί του πολιτισμού που λέγεται ανδρική ενδυματολογία του εικοστού πρώτου αιώνος αντίκρισα τον πιο θεόρατο πυρσό που 'χα ποτέ δει. Είκοσι και πέντε πόντοι όλο νόημα και αδημονία για περιποίηση και αρρενωπή θωπεία.

Στην αρχή το φίλησα και μετά ως δίαυλο στο στόμα μου το συντρόφευσα. Η βροχή απ' το στόμα μου δρόσιζε τους θάμνους της εν λόγω περιοχής που φαινόταν άσπαρτη και ακαλλιέργητη από τέτοιου είδους κουρίες.

Το πηγάδι του επίσης απ' τον όμβρο των απώτερων επιθυμιών μου είχε διαποτισθεί. Του ζήτησα να μιμηθεί την στάση του πάνθηρα και εγώ από πίσω του να υποδυόμουν τον καβαλάρη του Απίθανου και του Αδύνατου. Το πηγάδι του ήταν σε μια άχλοη πεδιάδα και σε γη πολική που το μόνον που επέτρεπε ήταν να διειδεί κάποιος κοιτάσματα πετρωμάτων σε υποτυπώδες επίπεδο που όμως η παρουσία τους εξαρκεί. Σε σημασιολογικό επίπεδο τα υπονοουμένα που βρίθει η μεριά του Γκερμάν και που αντικαθιστούν την κυριολεκτική διάταση των προτάσεων ώστε ο αναγνώστης να έχει την δυνατότητα της συσχέτισης ανομοιογενών στοιχείων ή και την μαθητεία στην συνεκδοχή.

Γευόμουν τα χώματά του, ώστε να έλξω τις τιτάνιες δυνάμεις για την ολοκλήρωση του έργου μου, απ' την γη, πάντοτε επιστεφόμενος απ' την κοσμοθεωρία των Ατλάντων που δημιουργούσαν καιρικά φαινόμενα είτε για την καταστροφή των ενάντιών τους είτε για το συμφέρον της ηπείρου τους: στην λειψυδρία κατακλυσμοί παραφοράς συναισθηματικής, στον καύσωνα βόρειους ανέμους και θαλάσσιες αύρες στο σχήμα της αγάπης, στο κρύο και στο χιόνι την διάνοιξη των νεφελών για την αγκαλιά του πανδαμάτορος ήλιου. Αυτά τα χώματα είχαν κατανικήσει την Γαλλία το 1807 και η Ζάκυθος με τις κόρες της μας είχε αφαιρεθεί. Ήθελα να πάρω την αντεκδίκηση μου γι' αυτό το τόσο αφιλόξενο γεγονός που εμφιλοχωρούσε το αίτημα της ανοίκειας υποχωρητικότητας στο αυτοκρατορικό μεγαλείο ενός τόσο αντίξοου διπλωματικού και στρατιωτικού συνασπισμού: αυτόν του ρωσοτουρκικού που τον χωρίζει θάλασσα ιδεών, επινοιών και νοοτροπιών.

Ο Ρώσος σπαρταρούσε ως πέρκα από ηδονή και ζητούσε η γλώσσα μου να προχωρήσει πιο κάτω στην προβοσκίδα του ελέφαντα του και στις δυο μπάλες από χιόνι παγωτό. Η καδένα στο αριστερό του πόδι αφενός μεν συνυποδήλωνε την αφοσίωση του στον οθωμανικό συνασπισμό, αφετέρου δε στον Άρχοντα των Μυγών. Ήταν μια κορασίδα αιχμαλωτισμένη σε σώμα αγοριού αναδιφώντας τον στήμονά της για να ξετυλίξει τα πέταλα του πηγαδιού της έντονα και μαγνητικά όπως μια μαύρη

σφαίρα που αναδύει το αληθινό σε μικρές δόσεις και χαμηλά αντισταθμίσματα ως μια δόση σε αυτό που λέμε αντιπεπονθώς. Ήταν η μετενσάρκωση κάποιου Ρωμαίου ευγενή –πιθανόν απ' τον οίκο των Σεβήρων-που λάτρευε στην Συρία αιμοβόρους θεούς –πάντα κατά την κοινή ή κοινότυπη αντίληψη των ανθρώπων και όχι των θεών – γεμάτος μυστηριώδεις οφίτες.

Τα ενώτια στο αριστερό και στο δεξί του αυτί φανέρωναν μια έλξη τόσο προς την Δύση και τα πολιτιστικά της επιτεύγματα-εξ' ου και το μουσείο Ερμιτάζ που είναι εφάμιλλο του Λούβρου- αφού όπου δεν είναι δυνατή η πολιτική, η οικονομική και η επέκταση η δυναστική σε δορυφορικές χώρες, ο πολιτισμός πάντοτε επιστρατεύεται ως ένας δούρειος ίππος που τα πάντα μηχανεύεται και τα πάντα εκπορθεί με τον έρωτά του για το Τέλειο Θείο που ταυτίζεται ορθώς με την Μονάδα και τον Οφθαλμό όσο και προς την Ανατολή που είναι η Δύση μας.

Του ζήτησα να υ˙ι˙οθετήσει την στάση του "διαμηρίζειν" και να 'μαστε όρθιοι στο κρεβάτι, γιατί εκείνη των Κυνών Κεφαλών στους αρχαίους Αθηναίους ευγενείς δεν ήταν ταιριαστή. Μπορεί ο Ντίμα να ήταν ένας κένταυρος απροσδιορίστου προέλευσης ζω˙ι˙κής αλλά ήθελα ν' αποκτήσει γενεή ευγενική. Πριν όμως την γαμήλιά μας τελετή με τα δυο μου χέρια έπλαθα την ζύμη της κοιλίας του σε σχήματα σφαιρικά, τριγωνικά, ημικυλινδρικά, σε όλων των ανέμων τις κατευθύνσεις που σχηματίζουν έναν σταυρό και το γράμμα της διαγραφής, ώστε ευκοπώτερα αργότερα στην αφύσική του μήτρα να με υποδεχθεί όταν θα ήταν έτοιμη να γεννήσει πολλά μωρά, υποκαθιστώντας την έννοια του Δημιουργού μ' εκείνην του Ορθοκατασκευαστή.

Η καδένα με τον σταυρό που κλυδωνιζόταν κατά την διάρκεια της γαμήλιας συμβίωσης ενός θεού μ' έναν κοινό θνητό ήταν το σύμβολο της αιχμαλωσίας των Ιουδαίων απ' τους Αιγυπτίους που σταυρώνονταν καθημερινά στην υποδούλωση και στων πυραμίδων την κατασκευή. Αυτή όμως η υποδούλωση εκτός απ' την οικειοθελή της μαγνητική πυξίδα διέθετε και μια μελιστάλαχτη γλύκα, ισόρροπη με το σιρόπι και προερχόμενη περισσότερο απ' τα συστατικά μάγματα της ψυχής του Ρώσου και την διαστρωμάτωσή τους στα σωστά σημεία του σώματος, μια πράξη που του νου την αρμονία ευνοεί.

Μου ζήτησε να του τραβήξω το μαλλί, γιατί του άρεσε η "Μέδουσα" και ο "Δαβίδ και Γολιάθ" του Καραβάτζιο πολύ.

Αποθέωνα στον θρίαμβο μου δίχως νίκες ή χιλιάδες νεκρών την πλάτη του ως ένα καθαρόαιμο ίππο που σηκωνόταν για πρώτη του φορά στα όρθια. Ένας ίππος άνθρωπος όπως όλα τα ζώα εξάλλου είναι και άνθρωποι, ενώ κάποιοι εκ των ανθρώπων δεν έχουν ζωή ή δεν είναι θεοί αλλά και σε αναστροφή. Το ρυάκι που εκπήγαζε απ' τον Πάρνασσό του προς την κατωφέρεια του είχε ήδη φθάσει στα σεξουαλικά μου ισχία, ενώ η ανταλλαγή των υγρών απ' την συνεχόμενη επαφή είχε ήδη προκαλέσει την αιδώ και την ευγένεια του σταυρού στις επιφάνειες των προβιών μας την ροδοσταυριτική….

Η φιλοξενία του μέσα του μου θύμιζε την αντίσταση των αντικομμουνιστών στην Ουκρανία με την αρωγή των δυτικών συμμάχων, ισχνή και καχεκτική στις ορδές της σεξουαλικής μου λαίλαπας της κομμουνιστικής: στον κοινό τόπο ή στο εδάφιο που όλα τα σώματα μας ανήκουν και δεν μας ανήκουν συγχρόνως αλλά μας ξενοφιλούν για το υλικό αντάλλαγμα.

Η Ουρβάνιά του μήτρα ήταν σαν σήραγγα στενή που δεν είχε ξαναχρησιμοποιηθεί: σαν σερβιέτα μιας χρήσης που το αίμα την καθιστά επικίνδυνη για βιολογικές μολυσματικές ασθένειες.

Το καλό είναι πάντοτε συνυφασμένο με το τελολογικό του σήμα. Εξώθησα το προφυλακτικό που είχε μυρωδιά μπανάνας ως ένα οικόσημο ή έμβλημα της

σεξουαλικής τυπολογίας που διακατείχε τον ανδοκίδειο μου μηχανισμό και πότισα με χιόνι ♠ ♥ την κρήνη του Ντίμα που ανέμενε με αδημονία να δειπνήσει τη νύχτα και τα πτηνά που την συντροφεύουν απηγανοτραφέντα και σαρκοβόρα.

Αποδείχθηκε πως ο μαθητής μου είχε αφομοιώσει όλη την τροφή του Τωβίτ που του παρείχα έστω και αν από αυτήν έλειπε η έννοια του ουσιαστικού νοήματος, αν και το σπέρμα ως έννοια όπως και το ωάριο μας προικοδοτούν το Γινγκ και το Γιάνγκ ή αν προτιμάει κανείς το δρόν και το δρώμενο. Δεν ήθελε στην πρόταση μου να υπάρχει παρατακτικός λόγος γιατί όπου υπάρχει κόμμα δεν υφίσταται τελεία.

Έβγαλα απ' την τσέπη του παντελονιού μου που είχα δανειοδοτήσει στην καθέδρα το πορτοφόλι και του έδωσα χίλια ευρώ. Μερικές φορές το αυτονόητο δεν χρειάζεται προφορικές περιφράσεις ή ιδιωματισμούς που συναντάει κανείς στα βιβλία του Φόρστερ αλλά τα μάτια είναι η καλλίτερη μεικτή τεχνική για την απόδοση και την μεταβίβαση των επιθυμιών που κρύβονται στον κορμό της λεύκας της ψυχής. Ειδικώς δε όταν τα εικονιστικά συμφραζόμενα που συμπληρώνουν το περιβαλλοντικό μωσαϊκό συνηγορούν σ' αυτή την μονόδρομη μεν, αμετάφραστη δε κατεύθυνση του τύπου "η εκφυλισμένη παντόφλα απ' την γραφίδα του χρόνου" αλλά και την ευδόκιμη χρήση του, το σκισμένο τζιν που υποδήλωνε την καπιταλιστική δουλοπρέπεια, το ωνητό εκπτωσιακό ωρολόγιο από Σομαλούς μετανάστες κάποιας αγοράς λαϊκής ως ένα είδος ευμενούς συμπάθειας στον ακόμη ενδεέστερο ή το ξε˙υ˙φασμένο εσώρουχο που το νήμα δεν οδηγεί στο τέλος του απόκοσμου λαβυρίνθου αλλά στην απαρχή φρακταλιστικών τέτοιων χώρων που είναι πρόξενοι σύγχυσης περισσότερο παρά δε οικειοποίησης του Ανάγνωστου.

Η Λουσύ από ό, τι πυνθάνομαι κάνει διακοπές στην Λέσβο με τις φίλες της.
Δεν γνωρίζω αν περνάει τόσο καλές διακοπές όπως αυτές που διαβαίνω εγώ…
Με ηλεκτρομαγνητική θερμότητα σε φιλώ.

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 297
Louis Martineaux προς Damien Adaleux
30-7-2001, Μύκονος,
Αγαπητέ Νταμιέν,

Η Μύκονος όπως οι μελλοερωτευμένοι σε χαιρετεί. Χορεύουμε όπως οι αναστενάρηδες πρωί, μεσημέρι και ως αργά το βράδυ στα κέντρα διασκέδασης της σαν τις Βακχίδες.

Ενώ είχα βουτήξει στα ύδατα της μεσογειακής μου Στυγός, μόνον με το δέρμα του Ουριέλ είδα δύο παιδιά –θα ήταν γύρω στα δεκαεπτά, ίσως και λίγο μεγαλύτερα- να μου χειρονομούν να βγω απ' την παραλία.

Σε αυτή την πρόκληση δεν μπορούσα παρά να παίξω τον ηθοποιό που υ˙ι˙οθετεί την μέθοδο Στανισλάφσκι για μια ευχερέστερη και βιωματικότερη προσέγγιση του έργου, χρησιμοποιώντας εκ του παραλλήλου την γλωσσική μέθοδο σλανγκ ώστε ο γραφίτης στον τοίχο που υποδυόμαστε με τα ουράνια τοξωτά χρώματα και τις παραφράσεις του να έχει το δέον ταγκ.

Μου τόνισαν πόσο μόνοι νιώθουν. Τους ανταπάντησα πως δεν συνευρίσκομαι με ανήλικους.

<<Ο έρως και οι θεοί δεν έχουν ηλικία.>> μου απήντησαν και προσέθεσαν πως και εγώ ήμουν ανήλικος, αφού ήμουν ένας θεός όπως και εκείνοι.

Τους ανταπάντησα πως δεν πεθαίνουν οι θεοί και πως ούτε είναι τρωτοί στην σύφιλη ή στα χλαμύδια.

<<Γι’ αυτό είναι οι δημιουργοί μικροί, επίγειοι και ενίοτε υπέργειοι θεοί, αναζητώντας στης ομήγυρης του την λατρεία…Ανήλικος σημαίνει να μην έχεις ηλικία…Ξέρεις κανέναν άνθρωπο που να μην έχει ηλικία;>> μου απήντησαν μ’ ευθεία ερώτηση.

Περιττό να σου πω πως με αποστόμωσαν όπως μια νεράιδα που την βλέπει ένας νεαρός στην λίμνη, ενώ δεν του είναι απ’ τον θεϊκό νόμο τούτο επιτρεπτό.

Σαν υπνωτισμένος απ’ την ονειροκριτική υπερβασία του οράματος μου σκουπίσθηκα και τους ακολούθησα ως το τροχόσπιτό τους….Καθόλη την διάρκεια της διαδρομής που διήρκησε τουλάχιστον μισή ώρα τα δύο αγόρια περπατούσαν αγκαλιαστά απ’ την πλάτη, μια συνήθεια που οφείλεται περισσότερο στην πλατωνική αντίληψη περί φιλίας και λιγότερο την σαρκική, εκεί που το φιλικό υποδαυλίζει τον φτερωτό θεό Έρωτα χωρίς όμως να τον εξαχρειώνει ή να τον εξαναγκάζει σε ειδεχθείς πράξεις που αποσκοπούν κατά αποκλειστικότητα στην Θήρα και όχι στην Σαντορίνη.
Φιλάκια στα μάγουλα και στο λαιμό ήταν τα κατά συνθήκη συμπεφωνημένα και ειωθότα που ανέβλυζαν το εφηβαίο, εξιδανικευμένο συναίσθημα στα όρια της επικούριας φιλίας.

Μου έδωσαν να προγευθώ μέλι και κρασί …Μου είπαν πως ήταν δύο φίλοι απ’ την Γερμανία που πειραματίζονταν με άλλα παιδιά του κάμπινγκ που είχε σταθμεύσει το τροχόσπιτο μερικές δεκάδες μέτρα μακριά.

Μου είπαν πως όταν ένας ανήλικος συνουσιασθεί μ’ έναν ενήλικο ο τελευταίος κέκληται παιδεραστής. Τους απάντησα πως πολύ ορθώς ομίλησαν.

Τότε μου είπαν πως όταν δύο ανήλικοι όπως εκείνοι γαμευθούν θα έπρεπε να προσαγορευθούν και εκείνα ως παιδεραστές αν και παιδιά όπως οι αθίγγανοι πράττουν κατά κόρο στην σύναψη γάμων δωδεκάχρονων, διαιωνίζοντας την μακρόχρονη παράδοση των μοναρχικών οίκων της Ευρώπης όπως εκείνος της Αικατερίνης της Αραγωνίας που παντρεύτηκε τον κατά 6 έτη νεώτερό της Ερρίκο τον Όγδοο ή τον περιβόητο γάμο της δεκαπεντάχρονης πρωθιέρειας της κομψότητος και του ραφινάτου γούστου που συνδύαζε το πομπώδες με το εφήμερο στυλ του εξευγενισμένου Μαρίας Αντουανέτας με τον δεκαεξάχρονο τότε Λουδοβίκο τον Δέκατο έκτο θυμίζοντας την μακραίωνη παράδοσή τους να ομολογούν πως υπεράνω της καρδιάς και των συναισθημάτων εξέχουσα θέση έχει το καθήκον: το καθήκον της μοναρχίας προς τον εαυτό της και την προσήλωση στα ιδανικά και στις αρχές της μεταπλάθοντας τα και μεταποιώντας τα σε αξίες ως εισαγώγιμο προϊόν στις κατώτερες τάξεις και αποπειρώμενες για την εξαγωγή στις ξένες μοναρχίες με την προοπτική των αγαστών σχέσεων που υπονομεύουν πάντα τα συμφέροντα των άλλων και προάγοντας τα συμφέροντα των ιδίων σε αναδεχόμενη βελτίωση οριζόντια και ουράνια για το κοινό καλό των υπηκόων που κέκληνται πολίτες, στην ουσία όμως διαιωνίζοντας το δουλοκτητικό σύστημα σε ασυνείδητο επίπεδο υποκαθιστώντας την απελευθέρωση με την έννοια της σύνταξης που δεν προσδιορίζει κανένα πλαίσιο καταναγκασμού αλλά μόνο προσιδιάζει και αποκλείει κάθε ενδεχόμενο ανταρσίας ή στάσης που εφησυχάζει μακροπροθέσμως τους ισχυρούς. Επίσης το καθήκον της διπλωματίας που δεν επιτρέπει ούτε καν στον εαυτό της τα λάθη που μειώνουν τα οικονομικά όχι του κράτους αλλά και του βασιλείου του Θεού που υποκαθιστά το πρώτο για να υπογραμμίσει την καταγωγή των αρχόντων η οποία ανάγεται από τον ουρανό εξ’ ου και η έλλειψη καταστατικών νόμων που αντικαταστάθηκαν από τους γραπτούς όπως η Μάγκνα Χάρτα της οποίας η εγγραπτέα παραχώρηση στοίχισε και την ζωή του Ιωάννη του Ακτήμονα από την κρατούσα τάξη της σφαίρας των αριστοκρατών και των γαιοκτημόνων που τον περιέβαλλαν ενώ τους παρασιωπούσαν από λόγους ευγενείας αφού ο εχθρός του κακού είναι το ανάγραφο καλοπροαίρετο αλλά και τα γεωγραφικά του κεκτημένα με την έννοια της αθηναϊκής ηγεμονίας και νοοτροπίας προωθώντας

την έννοια της επέκτασης ως συνώνυμης με την ίδια την έννοια της ύπαρξης και του απαρεμφάτου είναι.

Τους είπα πως ο όρος είναι δόκιμος μόνον για τους πρεσβύτες. Με αγριοκοίταξαν που δεν ήμουν απολύτως πρόθυμος ν' ακολουθήσω την ροή της σκέψης τους. Μου είπαν πως η παιδεραστία εφευρέθηκε ως όρος γιατί πάντοτε υπήρχε μίσος και φθόνος για τον έρωτα στα άτομα τρίτης ηλικίας ή δεύτερης ευκαιρίας και πως δεν θα έπρεπε να ήμουν τόσο ηθικός αφού τα κορμιά τους με μαγνήτιζαν και ήθελαν να με γηροκομήσουν. Τους προσημείωσα πως είχα ηλικία είκοσι πέντε ετών και όχι ογδόντα πέντε όπως νόμιζαν.

Το ένα αγόρι λεγόταν Κλάους και όπως μου είπε ήθελε να σπουδάσει αρχιτεκτονική στην Βρύγη. Το άλλο αγόρι λεγόταν Ματίας και ήθελε να σπουδάσει Καλές Τέχνες στην Γάνδη. Τους ευχήθηκα καλή επιτυχία και προσπάθησα να αναχωρήσω προτού μου ορμήσουν για τα καλά στον κυματοθραύστη νου που ενέδρευε στην αετωματική απ' τον προβληματισμό και το δίλημμα που μου έθεταν και προτού τον κατακρεουργήσουν κινήθηκα προς την θύρα. Η πόρτα ήταν κλειδαμπαρωμένη και κόντευα να σπάσω το χερούλι της απ' τον φόβο για το Άγνωστο.

<<Αυτό ψάχνεις παιδί απ' την Γαλλία;>> με ρώτησε ο Ματίας. Μου υπέδειξε πως κρατούσε το κλειδί και το κουνούσε σαν νικητήριο ενθύμιο ή ως αποτροπα˙ι˙κό σύμβολο εκδίωξης των δαιμόνων απ' τον χώρο, ώστε τίποτε να μην μπορεί να γίνει αντιληπτό από εκείνο το χρονικό σημείο και ύστερα..

<<Δεν θα φύγεις από εδώ αν δεν κάνεις όσα θέλουν τα ανήλικα τέκνα σου. >>

<<Παιδιά τους είπα δεν θέλω προβλήματα με τις Αρχές…>>

<<Έχουμε ρίξει υπνωτικό στο ποτό που σε κεράσαμε γιατί σε ψυχανεμισθήκαμε πως θα γινόσουν λαγός…>>είπε ο Κλάους και συμπλήρωσε: <<Γελάμε πολύ τα παιδιά της ηλικίας μας με τις σαχλαμάρες των δημοσιογράφων που λένε πως δεχόμαστε σεξουαλικές επιθέσεις μέσω ηλεκτρονικών μηνυμάτων στο διαδίκτυο. Οι περισσότερες ροζ αγγελίες φιλαράκο τοποθετούνται στην πιάτσα από παιδιά δώδεκα ως δεκαοκτώ ετών όπως εμείς γιατί θέλουμε να προσεγγίσουμε τις πρωτόγνωρες απολαύσεις που εσείς οι τάχα σεμνοί ενήλικοι έχετε κάθε δικαίωμα στην αγκυροβόλησή τους, ενώ εμείς έχουμε με πλοιάρια απελαθεί…. Εσείς είσαστε τα θύματά μας… Όχι εμείς…Από εδώ δεν θα φύγεις αν δεν κάνεις όσα θέλουμε…>>

<<Πάντως έχει δίκαιο το γαλόπουλο…>> είπε ο Ματίας χαμογελώντας μου και συμπλήρωσε <<Η ηλικία μας είναι αποδεικτικό της αθωότητας μας… Ποιος θα σε πιστεύσει ότι δεν μας βίασες; Κανείς…Γιατί εμείς είμαστε τα αθώα, ανυπεράσπιστα παιδάκια, τα ανήλικα όπως λες που δεν είναι ικανά για τέτοιες πράξεις, ενώ εσύ είσαι ο ενήλικος, ο σοφός, ο αλκιμότερος από δύο μπόμπιρες που ήθελες να μας βιάσεις και να μας κάνεις κακό….Γι' αυτό φιλαράκο αν δεν κάνεις όσα σου ζητήσουμε και θα σε καταγγείλουμε για βιασμό και δεν θα το απολαύσεις όσο θέλουμε…Αν όμως φανείς υπάκουος στους κελευστές σου τότε δεν θα σε καταγγείλουμε πως μας βίασες και θα έχεις περάσει και καλά… Και να ξέρεις πως μου αρέσουν πολύ οι κροκόδειλοι…>>

<<Δεν είμαι κροκόδειλος….Δεν θέλω να σας βιάσω…>> τον διαβεβαίωσα και προσπάθησα να βγω απ' το παράθυρο, ενώ οι δυνάμεις μου ατονούσαν ως μια ύστατη προσπάθεια ν' αποφύγω την κόλασή μου με την έννοια της τιμωρίας. Το παράθυρο παρόλο που ήμουν λεπτός ίσα που χωρούσε ένα δεκάχρονο παιδί.

<< Δεν είπα Γάλλε πως είσαι κροκόδειλος.. Είπα πως μου αρέσει ο κροκόδειλός σου…>> προσέθεσε ο Ματίας, ενώ ένιωσα τα καχεκτικά του χέρια να με τραβούν πίσω στην σφαίρα των Επίγειων Απολαύσεων.

<< Ο Γάλλος δεν καταλαβαίνει πως στην μάχη του Μαρνή νικητές υπήρξαν οι Γερμανοί ακόμη και αν είχαμε καθηλωθεί…Θα παίξει μαζί μου τον στρατάρχη Ζόφρ…>> είπε ο Κλάους στον Ματίας με νόημα

<<Και εξάλλου ήλθες εδώ με την θέλησή σου… Ποιος θα πιστεύσει ότι ποδηγετήσαμε την σκέψη σου μ' ένα δίχτυ στην σφαίρα των επιθυμιών; Μην ξεχνάς πως εμείς είμαστε οι ανήλικοι και εσύ ο ενήλικος…>> υπογράμμισε με λεκτικές συλλαβές τα τελευταία του λόγια ο Ματίας και ένιωσα το στόμα του στον Σομπέκ μου. Τα χείλη του απ' την θαμιστική του πρακτική στο άθλημα των γλωσσολογικών ασκήσεων της δομιστικής θεώρησης του που είχε μετεξελιχθεί σε Θυσανία Αγριππίνα είχε προσλάβει την έννοια της κυρτής αλλά σταθερής ταλάντωσης σαν το κύμα της ψυχής του. Σαν δύο φίδια που αποφεύγουν να τυλίσσονται το ένα στο άλλο.

<<Παραδώσου Φος και γίνε Κλεμανσώ…Τώρα είσαι ο Πεταίν μας…Απ' την Γαλλία ποτέ δεν θα έπρεπε να είχαμε ηττηθεί…>>

<<Ας μην είχατε κάνει ποτέ σύμμαχο την Ιαπωνία, για να μην είχε μπει στον πόλεμο η Αμερική…Αμερική και Γερμανία σημειώσατε πάντα ένα…>> τους είπα με την ακατίσχυτη φωνή μου, ενώ η γλώσσα του Ματίας ήθελε να φθάσει στην Δένδερα διανύοντας τον Νείλο μου με τους παραποτάμιους νευρώνες, για να φθάσει στο Μέσο Βασίλειο και να εγκαταστήσει σε πυραμίδα την βασιλεία του θεού ήλιου Ρα.

<<Τώρα το Παρίσι απ' το Βερολίνο μας με την προδοσία σου θα καταληφθεί…>> είπε ο Κλάους με ύφος Χίντεμπουργκ και παρέλαβε με την γλωσσολογική του σκυτάλη τον κροκόδειλό μου. Ο Ματίας στην Δένδερα και ο Κλάους στην Γκίζα για μια ευκολότερη επαφή με τον κόσμο των θεών και των ημίθεων. Έβλεπα στα μάτια την παγκοσμιότητά τους και τους χάρισα ημιαναίσθητος τα ύδατά της…

Μετά με της Ήρας τον πόνο πλάγιασαν στο αντικρινό κρεβάτι κουλουριαστοί και έβγαλαν από ένα κουτί μια υδατοδιαλυτή αλοιφή.

<<Μας αρέσει να γευόμαστε τον απαγορευμένο καρπό δίχως τις αρνητικές του επιπτώσεις…Έτσι θ' αναδιπλασιασθεί το μέγεθος της ηδονής…>> είπε ο Ματίας καθώς επιχρύσωνε την οπή του Κλάους και μ' έναν δονητή που διέθετε μεγάλη και μικρή κεφαλή, ενώ προσπαθούσε σε μια να ενωθεί.

Το ανατολικό Βερολίνο έπρεπε επειγόντως με το Δυτικό να ενωθεί, ώστε το υπανάπτυκτο μέρος το ευέλικτο και εξελιγμένο στα δυτικά πρότυπα ν' αφομοιωθεί. Έτσι θ' αποτελούσαν ένα πρότυπο μίμησης για τους Βαλλόνους και τους Φλαμανδούς στο γηγενές μας Βέλγιο, ώστε να συμφιλιωθούν και σε δύο μέρη να μην κατατμηθούν.

Το αριστερό απ' τα δύο φεγγάρια σε φάση ολοκλήρωσης του Ματίας είχε στο βόρειο μέρος του σε δερματοστιξία το Σενονσώ, το κεντρικό μια προσωπογραφία της Μαρίας Στιούαρτ και το νότιο την γέφυρα του Σαν Φραντζίσκο. Το δεξιό απ' τα δύο φεγγάρια του Κλάους είχε το σφυροδρέπανο, προδίδοντας αμφότερα την πηγή της προέλευσής του και τον αντίλαλο των κατοχικών ξένων στρατευμάτων μετά την ήττα του Χίτλερ. Μάλιστα ο Ματίας φορούσε ένα ενώτιο στο αριστερό του αυτί που απεικόνιζε το μικρό Τριανόν, ενώ ο Κλάους στο δεξί του αυτί το Κρεμλίνο. Πάντοτε η πολιτική ήταν περιπεπλεγμένη με την τέχνη την πολιτιστική ή και εύγλωττη προέκτασή της, την διαπολιτιστική.

Η παραπάνω εικόνα μπορούσε από εμένα να γίνει ορατή γιατί ο Κλάους είχε πλαγιάσει στο κρεβάτι ως δίποδο που απ' την μέση και άνω το αγκαλιάζει ώστε απ' το βαρίδιο της κεκμηκούσης αιώρησης στο κενό να εκτραπεί. Ο Ματίας απ' την άλλη είχε ανέβει στο κρεβάτι και τα πόδια του σε διαγώνιο σχήμα και σε συνδυασμό με την στάση του Κλάους σχημάτιζαν ένα βέλος με ανοδική διάταση. Έτσι τα τέσσερα συνοριοθετημένα μάγουλά τους ήταν ορατά ακόμη και από μακρινή απόσταση,

νομίζοντας πως βλέπεις ιαπωνική οικία χωρίς λεπτομερειακά ή φυσιογνωμικά χαρακτηριστικά που θ' αφαιρούσαν την δυνατότητα της αφαιρετικής τους σκέψης που ακολουθεί τους κανόνες της κονστρουκτιβιστικής δίχως όμως να ταυτίζεται σε απόλυτο βαθμό με αυτές, αφού κάθε καλλιτεχνικό ρυάκι βρίθει παραποτάμων και παρόχθιων εικόνων που αλλοιώνουν την τελολογική του πλευρά και υπερτονίζουν την μαιανδρική του.

Η σύμπτηξη όμως τόσων εικόνων σε μια υπεδήλωνε την αγαστή συνεργασία αλλά και την αντιδικία των διάδικων μεγάλων δυνάμεων όταν ένιωθαν εύθικτες στις ζώνες συμφερόντων ζωτικής σημασίας που με την ηρακλείτια λογική τις οδηγούν ενίοτε και στις λειψανοθήκες δίχως όμως αρωματικά υγρά και έλαια για την αποσυμφόρηση της αντανακλώμενης οσμής ή δυσοσμίας.

Η διείσδυση ήταν απολύτως επιτυχής έστω και αν σχεδόν ημιλιπόθυμος απολάμβανα το θέαμα δύο παιδιών- παιδεραστών που αμφισβητούσαν την λογική των μεγάλων υποκαθιστώντας την με την γρανιτένια πλευρά της που είναι τόσο αθέατη όσο το οξυγόνο με τις μορφές που αναπνέουμε δίχως να 'ναι ευτόκως αντιληπτό και που μπορεί να παραλληλισθεί με την κατάσταση της ανάμειξης του άλατος σε ένα ποτήρι νερό και την εναπόθεση του πρώτου στον πυθμένα με την περιέλευση του χρόνου, ενώ στις ελαφριές αναταράξεις του ποτηριού εκείνο αναπηδάει παροδικώς για να επιστρέψει και πάλι στο σημείο που του διορίζει η βαρυτική έλξη. Μια λογική που παραχωρεί την θέση της στον χώρο του αλόγου γνωρίζοντας πως το περιεχόμενό της θα επανακαθορισθεί σε τακτά μέρη ξανά αλλά γητευμένη απ' τις όψεις του απίθανου που τις επινοικιάζει, για να γευθεί το αφιλόξενο ή το τελείως διαφορετικό εμποτιζόμενο ελάχιστα απ' τα συστατικά του στοιχεία, γιατί ο Θεός είχε προκαθορίσει την φύση των πραγμάτων χωρίς την δυνατότητα της εναλλακτικότητας που μεταμορφώνεται σε άπειρους συνδυασμούς κρούσης πλήκτρων ενός υπολογιστή με τους χιλιάδες κωδίκελους του και τις μεταμφιέσεις αριθμών και γραμμάτων που συνταυτίζονται με σύμβολα ή καλάθια συναισθημάτων και επιθυμιών. Μια λογική σε ανυπότακτο λόγο που της αρέσει η μακροπερίοδος, ενώ αποφεύγει όπως ο απουσιολόγος τους μαθητές που έχουν μείνει δις ή τρις στην ίδια τάξη, τα σημεία στίξης με την αιτιολογία της απουσίας συνεχούς ροής, ενώ σε αυτήν πρυτανεύει το ανομοιοτέλευτο και τις λεξικές αυθυπερβάσεις του ή και τις λεξιπλασίες του που λεμονίζουν τον αναγνώστη ή τον προκατειλημμένο κοινωνικό πολίτη, εθισμένο στις φόρμουλες του Ομήρου ή σε στερεότυπες φράσεις του δημοτικού τραγουδιού της Ελλάδας, εκεί που δεν είναι τίποτε εύκολα εφαρμόσιμο η ευαπόδεκτο στο καινοτόμο ή στο ενάντιο του πυραμιδωτού ρεύματος.

Αφού συμπλήρωσε το ολοκλήρωμά του ο Ματίας στον αρυβαλλοειδή μαυροπίνακα του Κλάους έβγαλε το προφυλακτικό και με προσέγγισε σαν σχολιαρόπαιδο που ήταν έτοιμο να διαπράξει φάρσα, ενώ το χαμόγελο του ομοίαζε με του Ντα Βίντσι τον άγιο Ιωάννη τον Βαπτιστή.

<<Ως Ιωαννίτης που υπήρξες στης κυρήθρας σου το μαρτύριο παράλαβε τούτο το προφυλακτικό και κατάπιε το με των φωτογραφιών τ' αρνητικά του. >> μου είπε ο Ματίας καθώς έβαζε την Θεία του Ευχαριστία ως ιερέας της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας στο στόμα μου. Είχε γεύση φραούλας και βερύκοκου με τα πτώματά τους πασαλειμμένα με το παχύρρευστο υγρό του, με την μυρωδιά του αλόγου του και τα ψήγματα ρητίνης του.

Αυτός ο πειθαναγκασμός περιείχε μια μορφή υπολανθάνουσας και νοσηρής συμπλεγματικής κατάστασης, ως απόδειξη ενός ανδρισμού που δεν εκδηλωνόταν στις θηλυκές παραλίες αλλά έβρισκε κατάλυμα στις στοές των ανδρικών σωμάτων και δη στους ημικίονες ή και στους ψευδοπεσσούς τους.

Χαρακτηριζόμουν απ’ την επικότητα που διακατέχει την σειρά έργων του Καρπάτσιο με την αγία Ούρσουλα και την διαδοχικότητα σημαίνοντων σταθμών ή βαρύγδουπης σημασίας κατ’ άλλους που ενέχουν μια μυστικιστική αγνότητα, απλή στην πολυπλοκότητά της ως ένα αναγεννησιακό κόμικ που δεν ταυτοποιείται από μόνο του ή δεν έχει συνειδητοποιήσει ποια κλαδιά αβράχυντης επεισοδιακής λυρικότητας συμφωνούν στην προσωδία της.

Μετά από μερικά λεπτά η επήρεια του ναρκωτικού με προσπέρασε όπως και η αιγαγρική όψη της ζωής, για να μεταβώ στην αιτιολογική της, εκεί που ο λόγος εμπίπτει στις παραφυάδες της ανειλικρίνιας και στον εξωραϊσμό απ’ τα κακέμφατα σχήματά της.

<< Άλλη φορά γαλοπούλα φρόντισε να πεις στις γραίες καρακάξες ότι τα ανήλικα παιδιά είναι πολύ αθώα και δεν γνωρίζουν από ποιον καταρράκτη έχουν φυσική προέλευση. Αυτά να τους πεις γιατί από παιδιά πάντα μαθαίνεις την αλήθεια. >>μου είπε ο Ματίας, μου χάϊδευσε το μαλλί σα να ήμουν κόκκερ σπάννελ και ξεκλείδωσε του τροχόσπιτου την πόρτα.

Καθώς απομακρυνόμουν γοργά και σαστισμένος απ’ τον τροχοδεσμώτη άκουγα την φωνή του Ματίας να μου φωνάζει

<<Προς την ελευθερία! Προς την ελευθερία παιδί απ’ την Γαλλία! Προς της αρετής την ελευθερία τέκνο της Γαλλίας!>> μου φώναζε αλλά η φωνή του αδυνατούσε όσο πλησίαζα στην ενδυναμωμένη απ’ την μπαταρία της αναρχίας ακτή.

Όσον αφορά την Λουσύ σου αποστέλλω μια φωτοτυπία της επιστολής της προς την Σοφί Καρόν αναφερόμενη στις διακοπές της στην Λέσβο την οποία συναντώ καθημερινώς εδώ και ένα μήνα το ίδιο ξενοδοχείο στην Μύκονο. Πίστεψε με, οι γυναίκες έχουν γονίδια που είναι ασυμβάτως υπέροχα σε σύγκριση με τα δικά μας. Μετά από έναν πυρηνικό πόλεμο θα επιβιώσουν μόνον οι γυναίκες και τα δαχτυλίδια τους.

Εις το επανιδείν,
Louis Martineaux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 294
Lucy Sanguin προς Sophie Caron,
30-7-2001, Λέσβος,
Αγαπητή Σοφί,

Οι διακοπές που διαδρομώ στην Λέσβο είναι οι καλλίτερες των τελευταίων δέκα ετών. Είμαι μαζί με την Κατρίν Ντενεβούα και την Μαρί Αρνώ στο νησί που γέννησε τον γυναικείο κιναιδισμό.

Ο Νταμιέν οργιάζει εξ’ όσων έχω πληροφορηθεί στον Πελεκάνο και επανασχεδίασα μια προγραμματική Ανόν Αουστράλ με την ανταποδοτικότητα του ιδίου νομίσματος.

Δημιουργούνται έντονα κουτσομπολιά στο νησί πως εγώ είμαι η αδηφάγος Μαρία Αντουανέττα, η Κατρίν η μαρκησία ντε Λαμπάλ και η Μαρί η μαντάμ ντε Πολινιάκ και πως διανύουμε τον σφοδρότερο λεσβιακό Αύγουστο, επειδή μας βλέπουν στα πλακόστρωτα σοκάκια των χωριών τα δειλινά να χασκογελάμε, ν’ αγκαλιαζόμαστε όλη την ώρα και να φιλιόμαστε στο στόμα ενώπιον τουριστών, περιηγητών και λοιπών ιθαγενών. Η τελευταία κατηγορία δεν ενσκήπτει στην γαλλική νοοτροπία.

Το βράδυ μετά το απογευματινό μας μπάνιο αποφασίσαμε και οι τρεις μας να μην επισκεφθούμε τα μαγαζιά του νησιού, μια συνήθεια στις καλοκαιρινές εφόδους τόσο εύλογη όση η μεταφραστική δραστηριότητα του Ελύτη στον Ελυάρ και οι ομιλίες

τω ποιητών στο φεστιβάλ της Στρούγκα τις εσπερίδες, στα περίχωρα των Σκοπίων, της πρωήν γιουγκοσλαβικής δημοκρατίας της Μακεδονίας. .

Τα κορμιά μας ήταν τόσο αιθέρια γυμνά. Χορεύσαμε στους ρυθμούς του Μπολερό του Μωρίς Ραβέλ, ενώ οι προγυμνάσεις μας θύμιζαν αρκετά τις "Μπαλαρίνες" του Έντγκαρ Ντεγκά. Η ιμπρεσσιονιστική διάθεση που θύμιζε Ρενουάρ επήλθε όταν παρασυρμένες απ' τα πάθη της πλημμυρίδας της ψυχής μας καταλήξαμε στο κρεβάτι και οι τρεις και αναζητήσαμε τα μυστήρια της σχισμής.

Η σχισμή είναι το σύμβολο του αγέννητου αγνώστου, αυτή που δίνει την ζωή ή και την παίρνει στα τοιχώματα της με την ποικιλία των χρωματισμών και των σχημάτων της που επιτείνουν την αίσθηση του ανεξέλεγκτου και του απροσδόκητου που δεν επιδέχεται κανόνων και τυποποίησης στο σχήμα ερέθισμα-αντίδραση. Ομολογουμένως η σχισμή συμβολίζει την υποκριτική αλλά και το πειστήριο για την ανίχνευση της αλήθειας και με την ανοδική της τάση αποκαλύπτει τις γνώσεις των υποχθονίων. Η σχισμή είναι η Γαλατία των Ρωμαίων που βρίσκουν την γη της επαγγελίας στο ανίκητο αλλά και στην ιδεατή αγάπη που είναι το κατοικητήριο όλων των νεκρών και των ζωντανών. Η σχισμή αναλόγως με την αντίδρασή της στην δράση του αντικειμένου της είναι το έμβλημα του αχαλίνωτου πειραματισμού για την διαμόρφωση και τον κατάλογο υποθετικών εξαιρέσεων που παρεκκλίνουν απ' τον κανόνα δίχως όμως το δικαίωμα της αμφισβήτησης σ' αυτόν. Η σχισμή είναι και το πλέγμα προστασίας που δεν αφήνει κανέναν φαλλό σ' έναν δίχως τέλος πριαπισμό θυμίζοντάς μου την φωτογραφική ιδεοληψία της Ναν Γκόλντιν, εκεί που αποτυπώνεται φευγαλέα και θαμπά το άρρητο ή το ανομολόγητο των ιδιωτικών σκηνών και η ακινησία είναι το παρεπόμενο της πρότερης αναποτυπωμένης έντονης κίνησης. Η σχισμή μου φέρνει στην μνήμη το άνθος Elmore Vella απ' το βίντεο Trailer της Σάσκια Όλντε Γουώλμπερς εκεί που το αθώο συμπλέκεται με το σπάνιο και το επικίνδυνο και που η γνωριμία με τέτοια άνθη επιτυγχάνεται απ' το απροσδόκητα μοιραίο και όχι τυχαίο.

Οι σχισμές και των τριών μας διέφεραν στην δάσυνση, στην πάχυνση και στην εσωστρέφεια ή στην εξωστρέφειά τους. Η δική μου ήταν αδάσυντη για την μεγαλύτερη ευκολία στην επαφή με τους ιθυφαλλικούς εξωγήινους-κάθε άνθρωπος είναι εκτός γης-αλλά ώστε και το στόμα των ανδρών να μην μπερδεύεται με πυκνά τοπία στο δάσος που περισσότερο αποπροσανατολίζουν παρά θυμίζουν τους στροβιλισμούς και τις άγιες μορφές στα τοπία της φύσης του Βίντσεντ Βαν Γκόνγκ που το αυτονόητο είναι το περιφραστικά παγανιστικό υπονοούμενο. Τα χείλη υπερφουσκωμένα λες και είχε γίνει ένεση με σιλικόνη.

Τα φαληρά κορμιά των άλλων δυο αποτελούσαν μια χτυπητή αντίθεση με τα μελαμβαφή μαλλιά τους, τονίζοντας σε όλες μας πως πάντα το αγγελικό και το δαιμονικό είναι συμπληρωματικά χρώματα στις ιδιότητες που προσδιορίζουν την επιφάνεια των αντικειμένων, αφού οι έννοιες προηγήθηκαν των υλικών κατόπτρων τους και με το φως του ήλιου διεχωρίσθησαν απ' την διαφορετική επιστρωμάτωσή τους. Οι ιδέες όμως επιγέννησαν τις έννοιες ή θα ήταν προσφορότερο να ισχυρισθούμε πως οι έννοιες είναι τα δοχεία των ιδεών και οι επίνοιες τα ανώτερα στρώματα των πρώτων ή ένας διάμεσός τους.

Ο λεσβιασμός στην πλειονότητα των ανδρών φαίνεται αρκετά θελκτικός αφενός με γιατί οι γυναίκες εκτός από πρωθιέρειες της Αρτέμιδος συμμερίζονται τις ανδρικές σκέψεις, αφετέρου δε η ανοριακή κατάσταση είναι ένα στοιχείο τεκμαρτό για την ποικιλομορφία των στάσεων που θα ήθελαν να αντιπροτείνουν. Επομένως το απουσιολόγιο του φαλλού μας καθιστά ακίνδυνες αλλά η τάση μας για μίμηση ανδρικών συμπεριφορών μας καθιστά στο υψηλό ύφος του Αχιλλέα και στο αφήλιο του νου των ανδρών για πράξεις δίχως υδατοφράκτες….Τώρα αν φαίνεται μαγευτική η

πρόταση η μαντάμ Ντε Επιναί ή η Ντε Σταέλ να υϊοθετούν την απρονοησία του Σουαζέλ και όχι την προσεκτικά οριοθετημένη του Νέκερ αυτό σίγουρα είναι μια προεπαναστατική έννοια, στο μετόρχιον της ιδέας "ανταρσία" και στην οινοχόη της που είναι η επανάσταση. Κατ' άλλους μια γυνή αμαζονίτη που υποκρίνεται τον Σιμωνίδη τον Αμοργινό είναι ακόμη μεγαλύτερη πρόκληση γιατί η μεν Σαπφώ ήταν λεσβία ο δε δεύτερος δεν είχε την δυνατότητα της ευνουχίας, ώστε να υποκριθεί αυτό που ήταν.Το θέαμα της λεσβίας είναι γραφικό όπως οι τοπιογραφίες του Ζαν Μπατίστ Καμίλ Κορώ και ειδικώς η "Βιλλ ντε Βραι", όμως ρηξικέλευθο στην γραφικότητά του, αφού το ευδιάκριτο μοιάζει να θολώνεται και να υπονομεύεται απ' τον εαυτό του, αποκαλύπτοντας πτυχές της ενέργειας που εκπέμπει, ανεπίγνωτες για τον κοινό ή τον συνήθη οφθαλμό.

Είχαμε σχηματίσει ένα τρίγωνο ενώ με τις γλώσσες μας προσπαθούσαμε να γεφυρώσουμε το χάσμα ανάμεσα στα τοιχώματα της σχισμής. Ο Νίτσε αν ζούσε θα υπεστήριζε πως η σχισμή γεννήθηκε για τον διχασμό και την φιλεριστικότητα, ενώ ο φαλλός για την ομόνοια ή έστω την ψευδεπίγραφη ομόνοια. Το δε περίεργο είναι πως τα τοιχώματα κατά την επαφή έχουν την τάση της διαστολής σαν δύο ήπειροι έτοιμοι να συνενωθούν σε μια. Τον φαλλό η γυναίκα τον αντικαθιστά με τον λόγο της μέσα στην σχισμή: έναν λόγο όχι τόσο ευμεγέθη ή υπερβίαιο Τωτίλα αλλά ευέλικτο όπως οι μικρές κολυμβήτριες στους Ολυμπιακούς Αγώνες που δαμάζει το απραγματοποίητο.

Η απάντηση στην αμφιμετροσεξουαλική διάθεση του Νταμιέν ήταν αυτή η τριάδα λεσβιασμού που μας τοποθετούσε στην εναργέστερη θέαση των πραγμάτων και εξίσωνε την θέα μας μ' εκείνην των θεών, αναζητώντας την εποχή που χάθηκε.

Κάθε σχισμή αντιμετωπιζόταν απ' την καθεμιά μας ως μια μικρή λαβωμένη πληγή που το σάλιο μας επάνω σε αυτήν είχε θεουργική επενέργεια και μορφή στοργική σαν την "Μαντόνα με το θείον βρέφος" του Φρα Φίλλιπο Λίππι: είναι η επονομαζόμενη σιβυλλική στοργή που εκδηλώνεται δίχως να την ερωτήσει κανείς, αφού η αγάπη ή ο έρως τις ερωτηματικές προτάσεις έχουν απεκδυθεί. Τα δε αιδοία μας παρέπεμπαν σε πίνακες του Μαρκ Ρόθκο που το ένα χρώμα συστεγάζει το άλλο χωρίς να ανήκει όμως σε αυτό και χωρίς καμία τάση εξευγενισμού των επιφανειών τους αλλά ήταν φουρτουνιασμένη και ανεπεξέργαστη η εξεικόνισή τους.

Τα χέρια μας ήταν τα πανιά μας, τα πόδια μας τα κατάρτια και τα σώματά μας τα καράβια που παλινδρομούσαν στο ανεμολόγιο του έρωτα, όχι από ανυπακοή στον Οδυσσέα ή στην συνεπακόλουθη ύβρη για τα βόδια του Γυρηόνη. Ήμασταν τρεις ιχθείς που σπαρτάριζαν από ηδονή στο δακτυλικό εξάμετρο και στην προσωδιακή μας μορφή, γιατί τα κορμιά μας ήταν η μουσική και η ψυχή μας οι νότες του πενταγράμμου με του Τζων Γκέιτζ την αυτοματοποιημένη ασυνείδητη γραφή.

Οι ψυχές μας είχαν γίνει άνεμοι, ενώ η λεπτότητα στον χειρισμό των αισθημάτων υπήρξε ασύγκριτη σε σχέση με την παρόρμηση του ανδρικού φύλου που αποζητάει την δίχως αντίκρισμα ηδονή ή τον πρωταθλητισμό με τους ομοίους του στο τετραποδικό άθλημα του σεξ. Ο λεσβιακός τριβαδισμός σε αντίθεση με αυτόν των ανδρών που τα δόρατά τους τα τρίβουν είτε στις μασχάλες είτε στο μεσοδιάστημα των λόφων τους είτε στο αιδοίο όταν συναντιόνται οι Τιτάνες τους είτε στην χειρωνακτική σύσφιξη δύο απανωτών ορόφων διακατέχεται από μια συλλεκτική ευαισθησία που προσιδιάζει σε διαμόρφωση νταντα̈ϊστικού πίνακα εκεί που το απίθανο εμφανίζεται τελείως φυσιολογικό, γιατί οι φιγούρες υπερισχύουν των πανδαισιακών χρωμάτων και ο Αμφιτρύων περιμένει στο λιμάνι την αγαπημένη του. Αυτό το καλλιτεχνικό φαντασμαγορικό πόνημα διακρινόταν για την διαύγεια του ύδατός του που θα μπορούσε πότε να 'ναι κρυστάλλινη και ενίοτε αδαμάντινή και ζιρκονιακή.

Το πλεονέκτημα του φεμινιστικού τριβαδισμού σε σύγκριση μ' εκείνον

που αναμειγνύεται η ανδρική γλώσσα σε αλπικές υποθέσεις είναι πως δεν υπάρχει η χρεία της ολοκλήρωσης στους Ιχνευτές ενώ ήμασταν εφάμιλλες σε ταχύτητα των ίππων του Διομήδη.

Κάποιες στιγμές ένιωθα σαν τον Φιλοκτήτη απομονωμένη σ' ένα νησί με τα δένδρα ως τους γηγενείς που δεν μπορούσαν ν' αντιληφθούν τον γενετικό μου κώδικα και εγώ την αιτιολογία της αμυδρής κινησιολογίας τους που μου θύμιζε Μπιλ Βαιόλα αλλά η αληθινή της φύση ευρίσκεται στους εξωγενείς παράγοντες που είναι σύμφυτοι και στην ανθρώπινη ζωή: τίποτε το σταθερό, το ξαφνικό κανών, πρότυπο ο κατωάνθρωπος και μια ζωή γεμάτη μυστήρια και με πολύ λίγα νήματα, ώστε να μην διαταράσσονται οι κύκλοι της από Λαμαρτίνιες εντυπώσεις.

Η αφαίρεση των όπλων μου ήταν η μάστιγα της φύσης για το γυναικείο φύλο ώστε οι άνδρες να επιβάλουν το μηχάνημα τους σε αυτές θυμίζοντας πως στο ρήμα που έχουν συσχετισθεί το υποκείμενο είναι αντικείμενο και το αντίστροφο….
Μόνον οι τρεις δονητές που φορέσαμε στην ηβική μας περιοχή ήταν η μόνη λύση, για να υποδυθούμε τους άνδρες στο τρίπτυχο της Γάνδης μόνον που αυτό δεν ήταν εσώκλειστο αλλά διαμορφωμένο πάντα να 'ναι ανοιχτό. Με τα δερματένια μας βρακιά που είχαν φρυνοειδή επιφάνεια ή χαρακτηρίζονταν από μια αναγλυφικότητα σε καμβάδες μοντέρνας τέχνης που επιζητούν τον εντυπωσιασμό απ' την επεκτατικότητά τους για την απόκτηση της τρίτης διάστασης όχι στην τονικότητα των χρωμάτων ή στον κατάλληλο σχεδιασμό των μορφών που οι οπισθότυποι τους αποτελούν τους οιωνούς που προλέγουν το μέλλον αλλά στον όγκο των χρωμάτων με την στατιστική κλίμακα να έχει ξεχάσει το οπτικό πεδίο, την γραμμή και την επιπεδότητά της και την τελευταία με τον χώρο να την κάνει αμβλεία, οξεία ή ορθή γωνία, λαξευμένη σε τέτοιο βαθμό που να θυμίζει την "Κοιμωμένη" του Χαλεπά.

Με τους δονητές νιώθαμε απίστευτους οργασμούς πιο ορμητικούς και απ' το Γκράντ Κάνυον. Ο ένας που ακολουθούσε τον άλλον ήταν σφοδρότερος και απ' το χειροκρότημα που έπεσα στην "Ζαίρα" του Βολτέρου. Ήμασταν ένα χαρέμι ανυπόκριτου ενθουσιασμού που περίμενε την άφιξη του Σαλαδίνου για να τις διακορεύσει διακαώς σπάζοντας την σιδηρά αντιπαρθενία μας.

Μέσα σε αυτόν τον μυσταγωγικό παροξυσμό που περιείχε σπέρματα αδιαφιλονείκητης κατάνυξης ολοκληρώσαμε πρώτη εγώ στην μέση με την ενεργοπαθητική μου σύνταξη και ύστερα η Μαρί που ήταν μπροστά μου και η Κατρίν που ήταν στον οπισθόδομο. Περιττό δε να σου πω πως είχαμε βάλει στο ραδιόφωνο το τραγούδι της Kd Lang και της Melissa Etheridge για να μας εμπνέουν καθόλη την διάρκεια της πράξης ως οι μούσες του λεσβιασμού.

Εντούτοις όλη την ώρα σκεφτόμουν τον Γκιγιώμ και τον Νταμιέν και πως μεταξύ τους θα έρχονταν σε επαφή για να τους εκδικηθώ. Παίζω με την αμφίκυρτη πλευρά και των δυο. Ο Νταμιέν προτίμησε την Ζάκυνθο και τον Σολωμό απ' την Λέσβο και την Σαπφώ ο δε Γκιγιώμ έχει επιδοθεί μετά μανίας στην συγγραφή ενός ιστορικού πονήματος με νιοστές βιβλιογραφικές και αισθαντικές αναφορές. Η Λέσβος είναι η χώρα της ποίησης και της ερωτικής μαγείας. Κάτι επ' αυτού πρέπει να σκεφθώ.

Εις το επανιδείν,
Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 298
Damien Adaleux προς Louis Martineaux
3-8-2001, Ζάκυνθος,
Αγαπητέ Λουί,

Απ’ το συστημένο γράμμα που μου έστειλες είμαι εκτός φρενών. Οι γυναίκες να ξέρεις πως είναι όλες τους μουνουχοχάρτες που σκουπιζόμαστε εμείς οι άνδρες. Μερικές χρησιμεύουν και σε κάποιες εκθεσούλες που μου επιμελούνται, αρκεί να τους κάνεις τα ζαχαρωτά μάτια και θα δεις. Μόνο για του λαγώου τα πηδήματα κάνουν και να πλένουν κανένα πιάτο. Και την παραμικρή συναισθηματική ανοησία να τους πεις θα την χάψουν. Νομίζω πως κάποια ημέρα θα κερδίσω και το Όσκαρ για την υπερερμηνεία μου στο Χαμάμ γυναικών.

Ως όρνεο θα την ξεσκίσω γι’ αυτό που έγραψε στην Σοφί με τον Γκιγιώμ, τον αμαγείρευτό της φρύνο.

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 303
Lucy Sanguin προς Sophie Caron,
16-8-2001, Παρίσι,
Αγαπητή Σοφί,

Επιτέλους στο Παρίσι μετά απ’ την ελληνική θερινή ραστώνη.

Έχω στα χέρια μου μια φωτογραφία του Γκιγιώμ και μια του Νταμιέν. Σκέπτομαι να τις δώσω σε μια Ινδή μάγισσα που διαμένει στο Λονδίνο και είναι οπαδός του θεοσοφισμού. Θέλω να τους κάνω να ερωτευθούν με μανία ο ένας τον άλλον σε τέτοιο βαθμό που να μην ξεκολλάνε και με τις επιστολές και των δυο που έχουν τον γραφικό τους χαρακτήρα ο λόγος τους θα γίνει σώμα αυτοτελές και α˙ί˙διον, αφού τα πασπαλίσουμε με τριμμένα ρόδα που έχουν ψηθεί στην κατσαρόλα και κάνουμε την μαγική επίκληση στην Αφροδίτη.

Περιμένω με αδημονία τα αποτελέσματα.

Εις το επανιδείν,
Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 320
Damien Adaleux προς Louis Martineaux
5-9-2001, Παρίσι,
Αγαπητέ Λουί,

Σήμερα κάτι πολύ περίεργο θα σου διηγηθώ. Γνωρίζεις το αβυσσαλέο μου μίσος για τον Γκιγιώμ. Ενώ καθόμουν το εωθινό στην βεράντα της οικίας μου στο διαμέρισμα μου στην Μονμάρτη-ένα απ’ τα πολλά που μου εκχώρησε ο πατέρας μου- δέχθηκα την επίσκεψη του Γκιγιώμ.

Εύχαρις όσο η Αφροδίτη της Κνίδου με την συνοδεία της μου προσέφερε έναν ελέφαντα ως δώρο γενεθλίων με επισύναψη ενός ημερολογίου.
Μου τόνισε πόσο τον καταγοήτευε η τέχνη μου που την χαρακτήρισε μάλιστα και υψηλή όπως οι ανιούσες κλίμακες του πενταγράμμου.

Ξαφνικά ένιωσα μια ακόρεστη επιθυμία στο σώμα μου να φιλοξενηθεί ίσως για να εκδιώξει ότι το περιττό ή το βλαβερό ενυπήρχε εντός.

Κατεβάζω το κολλάν μου και του προβάλλομαι στα τέσσερα όπως ένας αμνός σε κλουβί. Σεμνύνεται.

Πλησιάζω τον καναπέ και χτυπώ επτάκις με το δεξί μου χέρι το πάπλωμα του, το διακοσμημένο με τους αστερισμούς του Προκυώνος και της Υδρίας και με ύφασμα απ’ το Ισπαχάν. Του αντιπροτείνω να χαλαρώσει και στις επιθυμίες του ν’ αφεθεί.

Κάθεται με φειδώ στην άκρη. Οι διόπτρες τους μονομιάς θ' αφαιρεθούν. Του αγγίζω το μπούτι όπως ένας νήστις δίαιτας δύο μηνών με απώτερο θρησκευτικό σκοπό σε κάποιο απομονωμένο μοναστήρι της Ίστριας. Σείεται από ταραχή.

Βάζω τα τρία μου δάχτυλα στο στόμα όπως στο βιβλίο Σεξ της Μαντόνα και στην φλογισμένη μου οπή τα τσαλαβουτώ όπως ήμουν γυμνός. Τα παπούτσια του με τις κάλτσες του υπεξαιρώ. Στα πόδια του πέφτω και γονυκλινώ.

Η γλώσσα μου θέλει από μόνη της να καθαρίσει τα δάκτυλά του όπως οι δέκα εντολές του Μω˙υ˙σή. Η αποφορά απ' το υπόδημα δεν συμβολίζει τίποτε άλλο απ' την βρωμιά που προκαλείται είτε απ' τις κοινωνικές πιέσεις είτε απ' την αναγκαιότητα των συμβάσεων που οι πρώτες υπαγορεύουν στο κείμενο των ανθρωπίνων ψυχών όχι σε συνειδητό ή σε υποσυνείδητο επίπεδο μα στο σημείο ενεργείας του ασυνειδήτου που περιλαμβάνει την εναίσθηση χωρίς όμως να την προκαταβάλλει ως έντοκο γραμμάτιο του δημοσίου σε ιδιώτες ή ετέρους εξ' ημών. Επιπλέον η οσμή των δακτύλων του συμβόλιζε και την πορεία της ψυχής στο σώμα που οι ανάγκες του το δηλητηριάζουν.

Θα μπορούσε κανείς να ζωγραφίσει το πρόσωπό μου ως ☻? που ήθελε απεγνωσμένως ένα ☼♂ που να ☺ και να άδει ♫.

Το σώμα του είχε δηλώσει στάση πληρωμών. Ευτυχώς που ο καναπές ήταν επταθέσιος και με το κορίτσι στο ντιβάνι του Μπουσέ είχα ταυτοποιηθεί. Εκείνος φίλος του Ντρέυφους και εγώ αντι-Ντρέυφους περίμενα από πίσω να τιμωρηθώ. Το χέρι του καναπέ είχε γίνει το υποστύλωμά μου. Ξαφνικά αισθάνθηκα να εισέρχεται αργά αλλά σταδιακά ένα κλαρί εικοσιτριών πόντων στην κεντρική μου θύρα. Ένιωσα ένα τσούξιμο αλλά με την παρέλευση κάποιου χρονικού διαστήματος αυτό μετατράπηκε σε σύσφιξη της κοιλιακής μου χώρας με αποτέλεσμα απ' το στήθος και επάνω να πορφυρίσω ακαταπαύστως και απ' τον πόνο ν' αλυχτάω. Οι σκύλοι είναι εξημερωμένοι λύκοι αλλά παρόλα αυτά η φύση τους είναι απόκρημνη γεμάτη από επιβουλές, ενώ δεν είναι μυημένοι στα μυστήρια του ουρανού αλλά μόνον των χθόνιων και των υποχθόνιων υποθέσεων. Ας μην ξεχνούμε πως ο Κέρβερος ήταν ο φύλακας των νέρτερων και τους διεχώριζε απ' τους ζωντανούς ώστε και οι δύο να μην είναι κείμενοι στο ίδιο χωνευτήρι.

Σε κάποια στιγμή και ενώ ήμουν τόσο πιεσμένος όσο ένας υπάλληλος που αλλεπάλληλες τιμές εξαργυρώνει ο Γκιγιώμ με ρωτάει τι σημαίνει το τατουάζ στο δεξιό γοφό μου. Του απαντώ πως είναι μια σκηνή οργίου απ' τα ερείπια της Πομπηίας που προοιωνίζει για τους κατόχους αυτού την αναγόμενη στην ρωμαϊκή αριστοκρατική οικογένεια των Φλαβίων αλλά και την συμμετοχή σε τέτοιου είδους πράξεις, ως μια απόπειρα η επεξήγηση να μετατραπεί σε παράθεση και οι ετεροπροσωπίες να πάρουν την θέση των ταυτοπροσωπίων.
Δεν αρκέσθηκε μόνον σε αυτό˙ δυστυχώς με ρώτησε τι σημαίνει η καδένα που φορούσα στο δεξιό μου πόδι. Του ανταπαντώ πως το πόδι και δη γυμνό είναι το σύμβολο των πτωχών, αφού η πυραμίδα του ανθρωπίνου ή του κοινωνικού σώματος εδράζεται σε αυτό και πως η τοποθέτηση ενός τέτοιου κοσμήματος στο επίμαχο σημείο τύχη και αγαθά προοιωνίζει σε αυτό. Επιπλέον πως ήμουν δεσμώτης του οιστρογονικού μου εαυτού μου ως κάποια πολεμική μορφή στην ζωηφόρου του μεγάλου βωμού της Περγάμου˙ ευδιάκριτη του σάλου που χαρακτηρίζει και τις υπόλοιπες.

Μετά από όλες αυτές τις ενοχλητικές ερωτήσεις απομακρύνθηκα από κοντά του ενώ εκείνος έμεινε σαν έβενος τα τατουάζ μου να περιεργάζεται.

<< Ντύσου και άδειασε την γωνιά μου παλιοβρωμόσκυλο…Μου διατάραξες την συναισθηματική μου νηνεμία…Ξέρεις τι ήσουν μια ζωή;
Ένα φτηνό βρωμόσκυλο που μου έδινες έμπνευση μόνον για κανέναν καμβά φιλοζωικού γοτθισμού και τίποτε άλλο…Εξαφανίσου από εμπρός μου μην σε σαπίσω στο ξύλο…>>

Στην υποδοχή των περίσημών μου και επιφανών λόγων αυτό το ανόητο κουτάβι ντύθηκε με ταχύτητα δρομέα-πρωταθλητή ενώ ψιχία υγρών κυλούσαν στα μάγουλά του…

<< Και πάρε και τον βρωμοελέφαντά σου παρία μιαρέ… Ξέρεις σε ποιον μιλάς; Κατάγομαι απ' την γενιά του Ιαφθέ…>>

<<Αυτό είναι κάτι αρόσιμο ή εδώδιμο….Πάντως εκείνος ο Ιησούς Χριστός μου φαίνεται πως είπε πως πρέπει να κοιτάζουμε εμείς τι κάνουμε και να μην επαφιόμαστε στα έργα ή στα λόγια των προγόνων μας….>> μου είπε με αθώο ύφος πεντάχρονου παιδιού που η συμπεριφορά του υπακούει περισσότερο στην φωνή των κανόνων των ζώων και λιγότερο στην λογική των καστών που πρεσβεύω και προσκυνώ.

Ειλικρινώς Λουί εκείνη την στιγμή αν ήξερα ότι δεν θα πάω φυλακή θα τον είχα κατακρεουργήσει σε κομματάκια….Βλέπεις υπάρχουν και νόμοι και υπάρχει και η πιθανότητα να πάμε και φυλακή αν παραβιάσουμε κάποιον εξ' αυτών…Μετά θυμήθηκα και εκείνο το "ου φονεύσης" του Γιαχβέ και έδωσα τόπο στην οργή.

Η θανατική καταδίκη ισχύει σε πολλές χώρες του κόσμου μεταξύ άλλων στην Κίνα και σε πολλές πολιτείες των Ε. Π. Α δυστυχώς..

Το κυριότερο επιχείρημα όσων θέλουν να σώσουν την ζωή των θανατοποινιτών είναι το ακόλουθο: είναι η βιβλική αντίληψη περί ζωής που σύμφωνα με αυτήν αφού έδωσε ο Θεός την ζωή Εκείνος πρέπει να την πάρει και πως όταν σκοτώνουμε τον θανατοποινίτη είναι σα 'να εξομοιωνόμαστε με τον Θεό. Όλοι αυτοί ξεχνούν πως ο πρώτος που παρεβίασε του Θεού την εντολή και εξισώθηκε με τον Θεό είναι ο θανατοποινίτης. Επιπλέον την ζωή στον θανατοποινίτη την έδωσε η θνησιμιαία μητέρα του που απέχει παρασάγγας απ' τον Θεό. Επίσης όλοι αυτοί είναι υπέρ της θανατικής καταδίκης γιατί δεν θέλουν να πληρώνει ο λαός την διατροφή και την διαμονή στις φυλακές των κρατούμενων μέσω των επιβληθέντων φόρων.

Επιπλέον πολλοί είναι κατά της θανατικής ποινής όχι από συμπάθεια προς τον δολοφόνο ή γιατί ενοχοποιούν και το θύμα που υπήρξε θύμα και όχι και εκείνο θύτης αλλά γιατί με τον ακόλουθο τρόπο έχουν σκεφθεί: γιατί ο θανατοποινίτης να μην ζει και να υποφέρει στα ισόβια δεσμά του; Μια λογική πλησιέστερη προς το θύμα και ιδωμένη με συμπάθεια.

Όσον αφορά το ζήτημα της αυτοκτονίας που πολλοί Ρωμαίοι ευγενείς όπως ο Νέρων ή ο Μάρκος Αντώνιος επέλεξαν πάλι αντιβαίνει την βιβλική θεώρηση αλλά με την έννοια της θεοποίησης των αυτοκρατόρων και των μελών της οικογένειας των αυτή η υπέρβαση υπονομεύεται όπως οι απέλπιδες προσπάθειες του Φίλιππου του Άραβα για την συνέχεια της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Όταν κανείς έχει εξισωθεί με τον Θεό έχει το δικαίωμα του αυτοχειριασμού, ένα δικαίωμα που δεν αναγνωρίζεται σε οντότητες με κόκκινο αίμα έστω και αν οι γαλανοαίματοι ήταν ενδυόμενοι στην πορφύρα ως ένα σύμβολο περιβολής της αγάπης του λαού προς αυτούς ή και πως ο λαός ήταν η προστασία τους απ' το ξεγύμνωμα της υποκρύπτουσας ωμής αλήθειας ή πως οι έγνοιες γι' αυτούς τους βάραιναν πάντοτε στους ώμους.

Σε κάθε περίπτωση η συναναστροφή του Γκιγιώμ δεν θύμιζε τίποτε άλλο παρά εκείνη των μελών μια ρωμαϊκής αυτοκρατορικής οικογένειας μ' έναν τιποτένιο δούλο του Χριστού ή του Αγνώστου Θεού και ούτε καν πληβείου.Δεν τον χρειάζομαι τον θεούλη του έχω όσα θέλω και πολλά παραπάνω….

Πως δεν μολύνθηκα είναι ένα θαύμα.

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 331
Louis Martineaux προς Damien Adaleux
20-9-2001, Γιοχάνεσμπουργκ,Νότιος Αφρική
Αγαπητέ Νταμιέν,

Συνεχίζω τις διακοπές μου στη Νότιο Αφρική. Όταν ήμουν παιδί και πηγαίναμε τα καλοκαίρια στο Κέιπ Τάουν οι γονείς μου απαγόρευαν να συναναστρέφομαι με μαύρους ή έστω και μελαμψούς. Τώρα που έχω αυτονομηθεί και βγάζω ιλιγγιώδη ποσά απ' την τέχνη της διαφήμισης και του σπικάζ, έχω την άνεση να τριγυρίζω στα μέρη που τόσο πολύ μου αρνήθηκαν οι αλλογενείς γονείς….

Στην Νότιο Αφρική ήμουν σίγουρος ότι θα έβρισκα τους κροκόδειλους που μου ταίριαζαν και που ήθελα να παίξω με αυτούς τόσο πολύ.

Στο ξενοδοχείο που διέμενα και τω όντι φίλος με τον διευθυντή του μου είχε παραχωρηθεί το δικαίωμα να μπορώ να παρακολουθώ στα μυστικά δωμάτια που προεκτείνονται των κατόπτρων τους επισκέπτες και τα ένδοξα ερωτικά τους έπη….Την χθεσινή ημέρα είχα μετατοπισθεί στο δωμάτιο ενός Βρετανού τουρίστα και απ' το αθέατο παρατηρητήριο μου έβλεπα και κυρίως άκουγα με ακρίβεια dolby surround κινηματογραφική τα τεκταινόμενα. Υποδυόμουν τον πρωταγωνιστή στον "Σιωπηλό Μάρτυρα" του Χίτσκοκ εκεί που η περιεργειοβλεψία ταυτιζόταν με την αισθητική ηδονή.

Είδα τον Φολκέρ απ' την Ολλανδία, τον Τζέρεμυ απ' την Μεγάλη Βρετανία και τον Αγκούκου απ' την Νότιο Αφρική να εισέρχονται στο διαμέρισμά τους που το βολιδοσκοπούσα απ' το μεσημέρι ελπίζοντας σε σεξουαλική συνεύρεση.

Ο Φολκέρ είχε στην Ιουλιανή του μπλούζα του μια σκηνή νομάδων… Άλφα κατηγορίας πεντάκλινο, γάμα κατηγορίας τρίκλινο, δέλτα του Νείλου… Γράμματα δίχως αρχή και τέλος…Σκέφθηκα πως την ίδια μοιρολατρία έχουν και τα γράμματα του αλφαβήτου….Καταδικασμένα ν' αλλάζουν θέσεις στην υπηρεσία των λέξεων που λογοδοτούν στις προτάσεις κύριας ή δευτερευούσης σημασίας… Αυτή τους όμως η καταδίκη περιείχε και ένα φάσμα αχαλίνωτης δύναμης, αφού χωρίς την αυθυπαρξία τους κάθε νόημα στερεύει όπως οι πηγές απ' την ανομβρία των Φαραώ σαν την τιμωρία της αποκλινόμενης πλάστιγγας του Θεού…. Απ' την άλλη αυτή η συνεχόμενη αποδημία που υπηρετεί διαφορετικά νοήματα τους αποδίδει ιδιότητες των ιδεών ή των εννοιών που δεν είχαν προσυλλάβει αν και η θεωρία της ενόρασης του Ανρί Μπερξόν υφίσταται σε κάθε έλλογο ή και άλογο όν επί της γης, πολλώ δε μάλλον στους γλωσσολογικούς τους κραδασμούς που πρεσβεύουν τις διπλωμένες περγαμηνές αλλά και το αντισταθμιστικό τους απόβαρό τους γιατί κάθε ιδέα έχει την μετενσάρκωσή της στην επιφάνεια της γης αλλά και στον βυθό της τα υποκοριστικά της, ενώ στον ουρανό τα πολλαπλάσια της…

Ο Τζέρεμυ είχε στην Ιούνια μπλούζα του ένα ιστιοφόρο πλοίο…Σκέφθηκα πως άνεμος χωρίς την θάλασσα είναι σαν χριστουγεννιάτικο δένδρο δίχως επικοσμήσεις και λαμπιόνια…Κολυμπούσε μέσα στο συναίσθημα όσο οι υποδιαιρέσεις του Αιόλου του έδιναν φτερά… Το πνεύμα είναι η ζωοποιός δύναμη της ζωής που το

ιστιοφόρο πλοίο εκπροσωπεί…Ιστιοφόρο όμως… Όχι μηχανοκίνητο με την φτέρνα της τεχνολογίας που δίνει την αρωγή στους αναξιοπαθούντες όταν τα δεκανίκια της φύσης δεν επαρκούν…

Ο Αγκούγκου στην Αυγούστα μπλούζα του είχε την ελιά….Σε μια εποχή που όλοι κατασφάζονται για το πετρέλαιο και όχι για την ελιά σκέφθηκα πως μάλλον σύντομα θα εμφανισθεί στο ουράνιο στερέωμα ο πλάνης Αθηνά…Αν σε στενοχωρεί η ρήση της Εσθήρ τότε οι πίνακες της Μπέρθ Μοριζό είναι μια ευφάνταστη παρηγορία με το νήριθμο λευκό τους που διαχέεται στον χώρο ως ακτινοβόλο και προσδίδει στις ηθογραφικές παρατηρήσεις μια νότα μεταφυσικού παρόντος που η αλχημεία του δεν εδράζεται τόσο στις ανθρώπινες εκφράσεις αλλά στην ενδυματολογία και στον τρόπο έκφρασης της ως συνυποδηλωτικό των ψυχικών διαδηλώσεων που έρχονται σε αντινομία με την πιεστικότητα των τριών διαστάσεων και ενίοτε μοιάζουν να την αναιρούν με την πλακουτσωτή ογκηρότητα τους, υπονοώντας το ανύπαρκτο της λογικής του κόσμου και κυρίως των κανόνων τους…Ο βαυκαλισμός ανιόντων στοιχείων σε χημικά διαλύματα είναι υπόλογος για τις φαινομενικές εκρήξεις ηφαιστείων…

Ο αράπης ήταν πολύ άγριος και τους είπε πως το όργανο του όταν θάλλει είναι εικοσιπέντε εκατοστών.

Ο Ολλανδός φάνηκε να ξερογλείφεται και η κίνηση στο κάτω μέρος της κοιλίας του φάνηκε πολύ έντονη σαν ενυδρείο με μικρά χρυσόψαρα που σπαρταρούσαν να βγουν απ' την γυάλα και να ζήσουν με τα βράγχιά τους εκτός αυτής, μεταποιώντας το οξυγόνο σε ιδεατό νερό. Η Μεγάλη Πορεία του Ολλανδού είχε ήδη ξεκινήσει και δεν άργησε να ιδρύσει στην κλίνη δύο κράτη στην κατωφέρεια του πάλαι ποτέ υπόδουλου και καταδυναστευμένου απ' τις δύο κραταιές αποικιακρατίες, Αγκούγκου: το κράτος του Τρανσβάαλ στην υπερμεγέθη του προβοσκίδα και το ελεύθερο κράτος της Οράγγης ακριβώς από κάτω, ψάχνοντας για αδαμαντωρυχεία στο Κίμπερλυ αλλά και κάτοχος της τεχνικής tea bagging ως διαφεντευτής Φον Ντε Μπος του πετρελαίου των Ολλανδικών Ινδιών μεταστοιχειώνοντάς το σε τσάι για να ερεθίσει τον Βρετανό. Το χρυσωρυχείο είχε ήδη προσδιορισθεί στο υπερτασιακό κράτος…Η προσάρτηση του Νατάλ υπήρξε αυτονόητη γιατί αυτές οι περιοχές ανήκαν στην ευδόκιμη χώρα που ονομάζεται "Natalis dies" και χαρακτηρίζεται απ' την γενεσιουργό αιτία όλων: την δύναμη για έρωτα και την προέκτασή της με όποιον τρόπο και σε όποιον τόπο…

Ο Τζέρεμυ τα ελαφριά ενδύματα οδήγησε στην ανταρσία των Ιακωβίνων απ' το Παρλιαμέντο των επιθυμιών του και μ' ένα στρινγκ πήγε στο χιαστό κρεβάτι υιοθετώντας την στάση του ελέφαντα και αναμένοντας το διοάκι του. Στην κλίμακα Κίνσε˙υ˙ θα λάμβανε τον αριθμό έξι. Η αλυσίδα στο αριστερό του πόδι συμβόλιζε την συμμετοχή του σε ομαδικά όργια που θα ζήλευε ακόμη και ο Καλιγούλας.

Η προκλητική του χοάνη μετατόπισε το ενδιαφέρον του Φολκέρ από εκείνην του ιθαγενή Μαυριτανού: αυτή υπήρξε το περιώνυμο Ματζούμπα Χίλλ που θα μπορούσε να μετατραπεί και σε ιδιώνυμο αν οι τρεις τους δεν εργάζονταν σε ταινίες πορνογραφικών παραγωγών, ιδίως για τον Βρετανό που ανέστειλε τα σχέδια του να εφορμήσει στο Τρανσβάαλ του γεροδεμένου κατά τ' άλλα αράπη….

Ο αράπης δεν έχασε την ευκαιρία και ξεχυθηκε στο σιντριβάνι του Τζέρεμυ που είχε κατακοκκινήσει απ' την μέση και άνω ως το πρόσωπο όχι ως φέρων τον σταυρό του ρόδου αλλά απ' την καταπίεση αφού γινόταν ένας οικειοθελής δουλοπάροικος…Ο Φολκέρ κατήγαγε σημαίνουσες

Αυτό το συνεχόμενο υγρό θέαμα διήρκησε για αρκετή ώρα…Το σιντριβάνι όμως του Τζέρεμυ κάποιες στιγμές απέβαλλε αυτοφυώς την υποθετική κατάσταση του κακού που του είχε μεταβιβάσει ο Ολλανδός ως κραταιός Μπόερς που έσφυζε από ζωτική δύναμη για επέκταση στον χώρο και είχε ανοίξει διάπλατα σαν

διεσταλμένο στην κορυφή του μήλο, ενώ έλαια παντός είδους είχαν εκβρασθεί στην περίμετρο του αν και κάποια είχαν και το προφυλακτικό του Ολλανδού διαποτίσει …. Σαν τον κορμό του δένδρου στο Vertigo που οι φλεβοειδείς μορφές του αποτελούσαν την εκριζωμένη του υλική υπόσταση, ενώ η πνευματική του βρισκόταν ακριβώς στην αιωνιότητα του θείου αυτό το δένδρο είχε ζήσει εκατοντάδες χρόνια πριν απ' τους πρωταγωνιστές της ταινίας και θα ζούσε και άλλα τόσα και μετά τον θάνατό τους, υπογραμμίζοντας με έμφαση την μηδαμινή φύση του ανθρώπου στην μεγαλειώδη της Μητέρας Φύσης που υπήρχε χιλιάδες χρόνια πριν απ' την ύπαρξη των ανθρώπων και έχει υπάρξει αυτόπτης μάρτυρας όλων των ειδεχθών αποτροπαιοτήτων της ανθρωπότητας εντός της χρονικότητας της και των εφήμερων γεγονότων που την χαρακτηρίζουν, ενώ η ίδια δεν έχει ιστορία γιατί ο πολιτισμός υπήρξε ένα εφεύρημα των ανθρώπων για το τελικό τους διαζύγιο από αυτήν ή και για να την καθυποτάξουν, να την βεβηλώσουν ή και να την ταπεινώσουν όπως τον Χριστό…Η Φύση όμως έχει αφήσει ισχυρό το πρόπλασμά της στην ταυτότητα κάθε όντος επί της γης, ώστε αυτό να μην μπορεί να διαγραφεί ποτέ η στην χείριστη των περιπτώσεων να μεταλλαχθεί μόνον σε κάτι καλλίτερο απ' την αγαθή της φύση που ταυτίζεται συχνάκις με την έννοια της αρετής…Αυτή η οξυδερκής μετεγγραφή απ' το καλό και το αγαθό στο καλλίτερο και στο αγαθότερο είναι το προαιώνιο μυστικό του Θεού που ακόμη και οι υψιπετείς κάστες αυτού που ονομάζεται παγκόσμιος ή οικουμενικός πολιτισμός αγνοούν ή και δεν μπορούν ν' αναχαιτίσουν παρά μόνον στην χρονικότητα που τους δίδεται η ευκαιρία, όχι όμως στην παγκόσμια συνείδηση που εξελίσσεται ταχύτερα και απ' την ταχύτητα του φωτός…Ο άνθρωπος δεν μπορεί να χωρίσει απ' την φύση γιατί αυτό θα σήμαινε αυταπάρνηση αλλά και έλλειμμα ουσιαστικής διαχείρισης των επιπέδων που εμφανίζονται στον προσωπικό του πίνακα είτε είναι αυτός σε λάδι από μουσαμά είτε με ακρυλικά…. Η φύση δεν συγχωρεί αυτούς που την στρεβλώνουν και τιμωρεί φρικτά όσους παίζουν τον εντολοδότη της πάνω στην γη, εξ' ου και γιατί πάντοτε οι πληβείοι ανήγαγαν τις θεομηνίες ως οργή της φύσης επάνω στα κεφάλια τους: η οργή της Φύσης είναι το αντίμετρο στην παραβατικότητά των όντων που την υποδύονται ή ταυτίζονται με τον ρόλο της, ενώ ελάχιστη σχέση έχουν με τις μαγικές της δυνάμεις που μόνον ο Θεός χειρίζεται γιατί ο νους Του εφηύρε το πολύπλοκο μηχάνημα που λέγεται Φύση και τα μυστικά Του ανήκουν μόνον σε Αυτόν και όχι σε ημιτελή ή ατελή ανθρωπάρια που προσιδιάζουν περισσότερο στην ιδέα του κλεφτοκοτά παρά σε αυτήν του επίσημου κλέφτη…Η Φύση δεν υπόκειται ούτε στην ευτελή ανθρώπινη λογική που υπολειτουργεί ούτε στην υπολογιστική θεϊκή μηχανή, ανώτερη της πρώτης σε διάνοια, αφού έχει αφαιρέσει το περίβλημα των συναισθημάτων και έχει μόνον αμφιεσθεί με αυτό της λογικής νομίζοντας πως είναι μόνον μαθηματικές εξισώσεις η ζωή…Το δε επιχείρημα πως ο Θεός παίρνει πίσω τις αρετές που έχει χαρίσει στους ευνοουμενούς Του όταν εκείνοι δεν τις χρησιμοποιούν για το κοινό καλό αλλά για το ατομικό που ενίοτε συγχέεται με το ιδιωτικό, προσωπικό και συμφεροντολογικό είναι ψευδής αφού αυτή είναι μια ανθρωπολογική αντίληψη του Θεού πιθανώς βυζαντινής προέλευσης ή και σκοταδιστικού Μεσαίωνα αφού ο Θεός δεν κάνει ποτέ λάθη όπως οι άνθρωποι λόγω της ευτελούς φύσης των που είναι συν τοις άλλοις και ατελής….Ο Θεός τα γνωρίζει όλα και δεν παίρνει πίσω ποτέ τις αρετές που χάρισε στους ανθρώπους που ξεχώρισε…Η ανθρώπινη ζηλοφθονία όταν ταυτίζεται με την θεική φύση λόγω αυτοκρατορικής προελεύσεως παίρνει πίσω τις αρετές που χάρισε…Ποτέ ο Θεός δεν παίρνει την υπογραφή του πίσω…Ο Θεός δεν είναι αδύναμος και ατελής όπως οι φθαρτοί αυτοκράτορες που τον υπηρετούν υπαγόμενοι στα λάθη της άγνοιας…Μόνον ανθρωπάρια το πράττουν αυτό όταν ζηλοφονούν το καλάμι που ξεχωρίζει στον σιτοβολώνα και είναι γενναιόδωροι σε κακά σχόλια ενώπιον του Θεού….

<< Versatile!>> ανεφώνησε ο Βρετανός που υπέφερε απ' την ίωση του έρωτα -ασθενή που χειρουργείται αναισθητί…Ο λόγος του επιτακτικός…Υποδυόμενος το πούμα ο Ολλανδός δέχθηκε την αντιστροφή των ρόλων και η όλη πράξη αναφερόταν στην νίκη των Βρετανών στο Πάεερντεμπεργκ: πως ένα αρρενωπό αρσενικό γινόταν μια πειθήνια σκλάβα στα προτεκτοράτα της Μποσουτολάνδης και της Σουαζιλάνδης, εκεί που μαθαίνουν οι μαύροι πως το χρώμα τους έχει στο πένθος και στο σκοτάδι καταδικάσει και πως οι λευκοί είναι οι άγγελοι επί της γης οι θεόκτιστοι, παραβλέποντας την βασική αρχή του ταο˙ι˙σμού πως σε κάθε τι το φωτεινό κρύβεται και κάτι σκοτεινό….

Το Μπλούμφοντέιν του υπήρξε ανυπεράσπιστο στην ορμή του εικοσάχρονου πυραύλου του Βρετανού…. Από Πωλ Κρούγκερ μετατράπηκε σε ολίγα δευτερόλεπτα στρατηγός Τζέιμσον….Ο Τζέρεμυ έκρουε τις δύο θύρες του Φολκέρ σε έναν άνευ ορίων παροξυσμό αλλά λες και ήταν ένα ανυπεράσπιστο μωρό που πνιγόταν και έπρεπε να το χτυπήσει κάποιος στην πλάτη…Ενίοτε του έδινε και φιλιά στο στόμα, ενώ ο αράπης για να διασκεδάσει το τέλος του Απάρτχα˙ι˙ντ κλείδωσε με την μπανάνα του το ορυχείο του Βρετανού…

Σε αυτό το αναθηματικό επιτύμβιο ανάγλυφο της Βραυρώνας που χαρακτηριζόταν από μια τριμιμερή εικαστική και έξεργη μορφή ο αισθησιασμός ήταν επενδυτός στους πλόκαμους ενός κοινού θεατρικού νου που εκφράζεται σε τρεις φωνές και πάντοτε σε διαδοχή στην ώρα την σωστή…

Ο Βρετανός έκανε νόημα στον Ολλανδό ν' απομακρυνθεί, ώστε στο στόμα του δίχως επιφυλάξεις την συνθήκη του Φεερενίχινγκ να υπογράψει, όπερ και εγένετο.
Ο αράπης έκανε το ίδιο είκοσι λεπτά αργότερα με τον λαζουρίτη του για να κάνει τα δόντια του Βρετανού λευκότερα και για έκθεση σε δουλοπαροικία δόκιμα. Η σκηνή με παρέπεμπε στον δυτικότροπο εξωτισμό που διακατέχει την "Αρπαγή απ' το Σεράι" του Μότσαρτ, μια εμφανή απόπειρα ο οριενταλισμός να φιλοσοφεί διαφωτιστικά και ευρωπαϊκά όχι με την έννοια της ευαγούς ροπής αλλά εκείνης του στυλιζαρισμένου συμβατικού τρόπου του πίνακα που θέλει να μετουσιωθεί σε οπερέτα ή μουσική ενορχήστρωση ένθετη από διαλογικά μέρη ως αντιστροφή του αποσυμπλεγματικού δραματικού λόγου που την εμπειρία του Δημιουργού με τις στρεβλώσεις της σ' ένα παράθυρο εξωρα˙ι˙σμού διασκεδάζει.

Η ηδονοβλεψία είναι ένα είδος αποσπασματικής θέασης του αγαθού, αφού σε καμία περίπτωση δεν εξισώνεται με τις άπειρες του θείου παράγοντα που υποδύεται τον παρατηρητή και τον τοποτηρητή των εδρών που αρμόζει στον καθένα και είναι ένα μόνον ψήγμα συναίσθησης και συνταύτισής του, ενώ με την έδρα της προοδευτικής αυτονομίας που το πυκνό περίγραμμα των μορφών του Τζιότο που η λιθοειδής σχηματοποίησή τους αγγίζει τα όρια μιας εξευγενισμένης ολογλυφικότητας που όμως χρειάζεται μια προοδευτική λάξευση για την τελειότητα, διασφαλίζει αγγίζοντας την τάση της ανεξαρτητοποίησης απ' τα υπογάστρια χρωματικά περιβάλλοντα. Ίσως το Βαπτιστήριο στην Φλωρεντία με τον πολυγωνικό του χαρακτήρα αποτελεί τον κυριότερο πρεσβευτή όχι με την συνηθισμένη αγέρωχη πινελιά του Ιωάννη Παλαιολόγου απ' την υποτυπώδη απεικόνιση του Μπενότζο Γκοντζόλι στην υπόδυση της ερμηνείας του Θεού: η πολυεδρικότητα στην γνώση της αλήθειας από μικρά, μεσαία ή μεγάλα φύλλα που θα μπορούσαν να παραλληλισθούν με τις ιμπρεσιονιστικές συνθέσεις του Ζωρζ Σερά σε έργα όπως το "Θαλασσινό τοπίο στο Πορτ- Αν -Μπεσέν της Νορμανδίας" των οποίων η χρωματική κλίμακα τόσο στην ποικιλία όσο και στην εναλλαγή των αποχρώσεων εκπροσωπεί αυτό που λέμε Αλήθεια της πυραμίδας διαφοροποιούμενα ως προς το εξής σημείο: η ματιά τους δεν έχει μια ευμετάβλητη στην σταθερότητα της θέση, ούτε οι πινελιές περιορίζονται σε συγκεκριμένα χρώματα ή σχήματα μέσα στον συμβατικό χώρο των ορίων ενός μουσαμά. Είναι πέραν και άνω

του μουσαμά, του κάδρου και του χώρου που είναι κείμενος. Επιπλέον η υπογραφή του δημιουργού δεν αναγράφεται στο κάτω αριστερό μέρος του πίνακα αλλά ενυπάρχει στην κυτταρική τους δομή που είναι τόσο ζωντανή όσο το οξυγόνο που διαπνέουμε: με λίγα λόγια ο λόγος δεν παίρνει συγκεκριμένη σχηματική δομή για να αντικαθιστά τις έννοιες αλλά είναι παρών στην σύλληψη και στην οντότητα τους και μετουσιώνεται στην υλική του εικόνα, ακολουθώντας την τεχνική της ζωγραφικής αλλά στις σωματικές της διαστάσεις ενώ η ανατομία τους είναι μια αδιερεύνητη κέλευθος στα αρχεία της ανθρώπινης γνώσης που θα έπρεπε να υπερβούν τον εαυτό τους δίχως την δυνατότητα επανόδου σε αυτόν αν ήθελαν να επανακτήσουν το χαμένο δώρο τους με εμπλουτισμό καινοφανών αλγοριθμικών ιδεών στο μηχάνημα της εποχής του Οινοχόου.

Η παρουσία υλικών παρατηρητών στην κατάκτηση της γνώσης για την μετεξέλιξή της σε εντρυφή Βαβέλ δεν σημαίνει και αντιμεταχώριση των δικαιώματων της σε αυτών του άυλου οπτικού πεδίου που παίζουν τον ρόλο του μέντορα για να τιθασεύουν το άλογο, ενώ στην ουσία δεν είναι παρά η εκτοπλασματική διάσταση των οραμάτων της ψυχής στην ιδεατή της πάντα διάσταση. Οι καλοπροαίρετοι καθοδηγητές ενίοτε εκτρέπονται σε εκφραστές ενός διάχυτου παραλογισμού που έχει την συνάρτηση του στην υδρορροή της ψυχής και κοινή συνισταμένη τον νου που όλοι μοιράζονται άλλοτε ασυνείδητα και άλλοι συναισθηματικά ή κατ' ανάγκην. Η όλη διαδικασία παραπέμπει ως συνειρμό στους αποβάτες της ζωηφόρου του Παρθενώνος: δεν οδηγούν την μοίρα τους, αυτήν την έχουν αναλάβει οι άλλοι, οι ηνίοχοι αλλά ιστάμενοι στο άρμα που συμβολίζει εκείνο του Φαέθοντος επάνω στην γη, έχουν την επουράνια γνώση που με το πόδι τους στην γη την μεταβιβάζουν στα χθόνια στοιχεία της και με την επαναφορά στο αρχικό τους επίπεδο οι ουράνιες θεότητες και ιδέες συλλαμβάνουν τον πυρήνα τους για την εκ νέου τροποποίηση των πράξεων που θα προβούν στην εμπέδωση της διδακτέας ύλης…

Η Λουσύ έμαθα πως γύρισε στο Παρίσι. Μήπως συναντήθηκες μαζί της για ν' αποσβέσει τις θερμές της δρεπανηφόρες εμπειρίες απ' το μυαλό της;

Σε φιλώ ιουλιανά….
Εις το επανιδείν,
Louis Martineaux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 335
Damien Adaleux προς Louis Martineaux
28-9-2001, Παρίσι,
Αγαπητέ Λουί,

Το Παρίσι είναι τόσο χιονισμένως πυκνό….Είχα καλέσει την Λουσύ στο διαμέρισμα μου για ερωτοπαίγνια που θα ζήλευε και Μαριβώ όταν συνέγραφε τον "Θρίαμβο του έρωτα"…

Η μπότα της τόσο αιχμηρή όσο και ναζιστική.

Βρίσκω πολύ μαγνητικό ένας άνδρας να κατατρώει ως σαράκι από μια γυναίκα ξύλο. αντικαθιστά τον κένταυρο που μάχεται με τους Λαπίθες για τις Λαπιθίδες…Μόνον που την παρουσία του αρσενικού αποκαθιστά η συμβία τους αφού στην ουσία οι Λαπίθες συμβολίζουν την δύναμη της αντίστασης του νου των συζύγων τους στην βίαιη βεβήλωση τους από ξένους που δεν έχουν αυτό το δικαίωμα….Επιπλέον στο οινοσυμπόσιο οι Κένταυροι πάντοτε συμβολίζουν το αμάγαλμα θεϊκής, ανθρώπινης και ζωικής γνώσης της φύσης έναντι εκείνης που αποτελεί το κεντρικό μέρος στο τρίπτυχο δίχως να αναιρεί ή να υποτιμάει τα

συνορεύοντα φύλλα του αφού στην ουσία αποτελούν τα φτερά του…..Σε ιωνική γλώσσα οι μετενσαρκώσεις των ανδρών σε γυναίκες και η συνειδητοποίηση της μεταφυσικής τους χροιάς αποτελεί την θελκτικότερη μαγγανεία για ηδονικότερη συνεύρεση με έναν άνδρα που έχει σταθμίσει στα παρώνυμά του, γιατί η συνωνυμία του είναι δυσάνεκτη. Η βία είναι ο συνεκτικός δεσμός των συμπλεγμάτων, αφού ο μεγαλοπρεπής αλλά νηφάλιος σάλος δεν διακινδυνεύει την στροβιλοειδή τάση της γεωμετρικής περιόδου ως μια κατευθυντήρια γραμμή της ταλάντωσης των επιπέδων των αγαλμάτων εκείνων της κλασσικής.

Σε αντίθεση με τον ιωνισμό της γλωσσικής εκφοράς ήμουν περιδεμένος στις δύο δωρικού τύπου κολόνες του διαμερίσματος μου, σχηματίζοντας το πεντάκτινο αστέρι του Ντα Βίντσι όχι τόσο για περιγραφή ανατομικών λεπτομερειών όσο για μια αδρομερή αναδίφηση ενώ η πέτσινη περιβολή μου ήταν το μετόρχιο ανάμεσα στην αγγελικό δίποδο μέρος της ψυχής μου και στο σκοτεινό τετράποδο του Πανός. Θα μπορούσε κανείς κάλλιστα να ισχυρισθεί πως έπαιζε τον ρόλο της καλύπτρας του Δόγη της Βενετίας Λεονάρντο Λορεντάν, διότι η άγνοια και η συσκότιση είναι τα δύο κύρια σκαλοπάτια στο ναό πάσης εξουσίας.

Σε κάποια στιγμή ένας απ' τους διάσπαρτους αιματίτες στο δάπεδο που τεχνηέντως είχα σπείρει περιμένοντας κάποιος να τους δρέψει και να τους θερίσει ώστε το αίμα του από κόκκινο ν' αποκτήσει εκείνη την ατελεύτητη αίσθηση της κυανής που φωσφορίζει στης Αρτέμιδος τα ίχνη εισήλθε άγνωστο από πού στην μπότα της Λουσύ. Ως Σανδαλιζόμενη Νίκη που με έμφυτη χάρη δεν αποτίει κανέναν φόρο τιμής σε αρχετυπικά τελετουργικά έγειρε ελαφρώς προς τα δεξιά για να το βγάλει, θυμίζοντας πως η λιτότητα είναι το βασικό ιδίωμα του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού σε αντίθεση με τον γοτθισμό και την επιδειξιομανία που διεπότιζε τον ευρωπαϊκό απολυταρχισμό του δέκατου εβδόμου αιώνος και ο οποίος αμβλύνθηκε τον δέκατο όγδοο με τις Χάριτες της Μαρίας Αντουανέττας που εισήγαγε την μεγαλειώδη ελαφρότητα όχι μόνον ως δόκιμο όρο στην γαλλική αυλή αλλά και στην τέχνη μέσω ενός ροκοκό ρεύματος του οποίου όμως η κύρια τάση ήταν το λοφίο του γοτθισμού με τις υπερυψωμένες κόμες και τα ογκηρά αερόστατα φορέματα που τόνιζαν την ενδιάμεση σχέση μεταξύ θεού και ανθρώπων: αυτή του κενού που έχει την έννοια του αγεφύρωτου συγκεκαλυμμένου χάσματος και που πίσω απ' την φιλοσοφία του μπουντουάρ θα ήθελε κανείς να δει την απτή της απόδειξη, αφού τα βασιλικά θεάματα ήταν ανοιχτά σε κάθε λογής πολίτη του γαλλικού βασιλείου περισσότερο για την κατάδειξη της θεωρίας πως ο βασιλιάς είναι πρώτος μεταξύ ίσων και λιγότερο για κάθε άλλο λόγο αν και ήταν πασιφανές το υποσυνείδητο μήνυμα των διαφορετικών και διερχομένων σε αντινομικές ταχυδρομικές κατευθύνσεις πολιτών, επιτείνοντας το αίσθημα της ζήλειας για την άλλη ζωή, αυτήν που κανείς δεν διαθέτει.

Αυτή λοιπόν η παγώνια κίνηση ευλογητή απ' την χάρη ήταν και ένα νεύμα συμβολισμού: διόρθωσης των γήινων αναχωμάτων και πορεία προς την ορθή πνευματική κατεύθυνση μόνον που ο αιματίτης έχει και την έννοια της ανάπλασης του αίματος των ανθρώπων σ' εκείνην των θεών.

Αυτό το σεξουαλικό τελετουργικό είχε ως απώτερο σκοπό την διολίσθηση του ενδιαφέροντός της απ' τις λεσβιακές φίλες της και την επικέντρωση των ακτίνων της καρδιάς της σ' εμένα….

Με τα βαμμένα της χείλη άρχισε τ' αποτυπώματά της στην πλάτη να μου παραδίνει μετατρέποντας την σε ταφικό μνημείο και υπενθυμίζοντας πως η αγάπη όταν είναι πολύ υπερτασική με την πάροδο του χρόνου και με την διάνοιξη της ενέργειας της ξεθωριάζει και πως τα μονοπάτια της είναι αχανή και ποικίλα.

Της ζήτησα να μου δαγκώσει τις θήλες του στήθους μου. Δεν με παράκουσε. Ήθελα να τιμωρηθώ γιατί δεν είχα θήλαστρο για το επικείμενο μωρό.

Στο τραπέζι είχε τα χειρουργικά της εργαλεία. Μια σειρά από δονητές όλων των χρωμάτων, όλων των τάσεων και όλων των ειδών. Πήρε έναν τεράστιο και τον έβαλε σε μια πιατέλα από μέλι και γάλα. Αφού το επιχρύσωσε μου τον έβαλε στο στόμα ώστε μόνον γλύκα να βγαίνει απ' το στόμα μου και σπέρμα απ' τις μελλοντικές ομοσεξουαλικές μου επαφές ή αθώα σεραφειμικά λόγια…

Η εισδοχή του στην οπή του εσωρούχου μου είχε τον συμβολισμό πως ο πόνος προέρχεται απ' τα γλυκά, τρυφερά και τάχα αθώα αγόρια γιατί όλοι κρύβουν έναν υποκόμη Βαλμόν ή έναν ιππότη Ντανσενί εντός τους….Επιπλέον μου θύμιζε πως το αιδοίο είναι το μοναδικό πέος σε μια σχέση, αφού η γυναίκα αν πιέσει πολύ τα τοιχώματά της ο άνδρας δεν θα μπορεί να ξεκολλήσει και στα βάθη της θαλάσσης της θα χαθεί.

<< Αυτό για να μάθεις να είσαι μητέρα!>> μου έλεγε η Λουσύ και μου άρεσε πολύ που ήμουν ο γεννήτωρ των νοητών μωρών της τα οποία στην ουσία ήταν η σκέψη του σαδισμού σε μπουρμπουλήθρες που έσπαγαν απ' τις αιωρήσεις στον αέρα ή επειδή η πίεση του ήταν πολύ πιο ανθεκτική απ' το ευάλωτο καβούκι τους, σαν τις ιαπωνικές μεταξοτυπίες του δέκατου έκτου αιώνα ή τα λιγοστά διασωθέντα υποδήματα του πέμπτου αιώνα που δίνουν την αίσθηση ενός μαραγκιασμένου απ' την δίνη της ιστορίας χειρογράφου, κιτρινισμένου απ' τα μίση και τα πάθη των εθνών και συνεσταλμένου απ' τις πλημμυρίδες και των πυρκαγιών τους τις χοές.

Μου τράβαγε από όλες τις πιθανές γωνίες το μαλλί ως μια υπόμνηση πως το γενεαλογικό δένδρο κάθε ανθρώπου ανάγεται σε πολλά και διαφορετικά έθνη εις τα βάθη των αιώνων· σχεδόν αδύνατον να γνωρίσουμε την πρωταίτια πηγή προέλευσης που πιθανώς έχει ρίζες στους πέντε ιδεατούς σωματότυπους.

Το ηλεκτρικό φως που διεσκόρπιζε τα σώματά μας στην σιωπή της νύχτας έμοιαζε σα να 'χε την στίλβη που χαρακτηρίζει εκείνα του "Επιτάφιου Θρήνου" του Μποτιτσέλι, μια λάμψη τόσο καθαρή που μοιάζει να εισέρχεται και να προεκτείνεται και στην επίπλαστη υλικότητα των ενδυμάτων τους, μεταβιβάζοντας τις εγγενείς ιδιότητες της απόλυτης και θείας καθαρότητας σε κάτι ευτελές στην ματαιότητα του ή φθαρτό που προεκτείνεται με την ανάδυση στο υπέργειο κομμάτι τους δίσκων αγιότητος ως φυσικό επακόλουθο της πράξης. Το σώμα μου φυσικό και απέριττο όπως εκείνο που απεικόνισε ο Μποτιτσέλι διάστικτο ουλών εφηβικών, ελκών και πληγών με το αίμα πότε ξηρό και νωπό….Οι κάθετες γραμμές στα πόδια του Χριστού συμβόλιζαν την κατάδυσή του στον Άδη και των δικών μου σε αυτή των παθών μου…

Τελικώς με ξέλυσε και καθίσαμε σε ένα ανάκλιντρο….Νιώθαμε σαν την Δήμητρα και τον Άρη να ερωτοσυμποσιαζόμαστε δίπλα στους Αθηναίους…Δεν είχαμε πρόσωπα γιατί δεν έχουν κάποιο συγκεκριμένο οι θεοί….Καθιστοί όταν διασκεδάζουμε το ίδιο ύψος με τους θνητούς έχουμε συμμερισθεί…Όταν όμως είμαστε όρθιοι και μοιραζόμαστε τις ίδιες εργασίες με τους θνητούς το δυσθεόρατο μεγαλείο μας διαφαίνεται με συνέπεια να υποπίπτουμε στο αντικείμενο της ζηλοφθονίας τους…
Γιατί όσα για τους κοινούς θνητούς φαίνονται δύσκολα και περίπλοκα είναι για τους θεούς απλά και ραδιόφωνα…

Οι θεοί πράττουν ακριβώς τα ίδια με τους θεούς που βρίσκονται μακριά τους. Στον πίνακα του Ιωακείμ Αιτβαλ ο "Άρης και η Αφροδίτη αποκαλύπτονται από τους θεούς" η εξωτερική εμφανιση του ενός θεού επηρεάζει αυτή των άλλων γιατί μοιράζονται άπαντες οι θεοί ένα κοινό σωματικό dna.Όλοι οι θεοί γυμνοί μπροστά στον έρωτα όπως ο άρης και η αφροδίτη στο κρεβάτι.

Με αυτή την ομολογία γυμνότητας σε αποχαιρετώ…..

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 345
Louis Martineaux προς Damien Adaleux
10-10-2001, Φλόριντα,
Αγαπητέ Νταμιέν,

Όπως βλέπεις συνεχίζω τις διακοπές μου στην ηλιόλουστη Φλόριντα, την μοναδική πολιτεία που συναγωνίζεται τον ωραιοπαθή καλλωπισμό των ακτών της Καλιφόρνιας. Ακτών όμως που δεν έχουν απέναντί τους μια θάλασσα περιχαρακωμένη απ' την αγκαλιά τους όπως οι ελληνικοί αιγιαλιτικοί υμέναιοι αλλά έναν ωκεανό ως ένα αντίπαλο που δεν είναι εύκολα αλωτός.

Σε αυτά τα μέρη συχνάζουν παιδεραστές από όλον τον κόσμο. Έχουν διαμορφωθεί πόλοι έλξης τέτοιων τουριστών στην Ταλαχάση, στο Φωρτ Λώντερντειλ, στο Μα˙ι˙άμι… Αυτή η παιδεραστία είναι αμιγώς ομοφυλοφιλική και έχει μια διπλή στόχευση: την πορνογραφική και αυτήν που είναι εξωνητική.

Παιδιά στην εφηβεία που τάχα πάνε στην παραλία για να κάνουν ηλιοθεραπεία ή να παίξουν beach volley: στην πραγματικότητα αυτή η λωρίδα γης που ατενίζει το άπειρο είναι το σύμβολο του κοινωνικού και οικονομικού φυλετισμού. Αυτά τα παιδιά που είναι είτε στην προεφηβεία είτε στην εφηβεία υποδύονται αυτό που αναδιφούν οι υποψήφιοι πελάτες.

Έτυχε στο Φωρτ Λώντερντειλ να διαμένω και ένα ωραίο πρωινό να γίνω ο μάρτυς μιας τέτοιας ιστορίας σε μια απ' τις πάγκαλες ακτές του.

Ενώ ο ήλιος έψηνε την πλάτη μου και δύο έφηβοι δεκαπέντε ίσως χρονών έπαιζαν δίπλα μου χαρτιά ώσπου τους προσέγγισε ένας τριαντάχρονος Ιρακινός ο Αμπού Γιασάφ.

<< Πόσο Κρόνων είσαστε παιδιά απ' την Φλόριντα;>> ρώτησε ξαναμμένος ο λιτοδίαιτος Ιρακινός.

Εκείνα του απέδωσαν την αναμενόμενη απάντηση…

<<Θα σας ενδιέφεραν χίλια δολάρια έκαστος;>>

Εκείνα τάχα ανίδεα απάντησαν καταφατικά.

<< Βλέπετε εκείνη την ξύλινη καλύβα; Θα μπούμε μέσα και θα κάνετε φρόνιμα αγοράκια ότι σας πω…>>

Η όψη του θύμιζε κομψευόμενο τράγο που είχε ανεβεί στην κορυφή του βουνού και είχε την αίσθηση της απεριόριστης ελευθερίας που του έδωσε η θεά της Αντιοχείας, μιας δύναμης όμως που εμπεριείχε όλα τις αρνητικές δοκιμές μιας πυρηνικής έκρηξης. Ο μύθος της Χάιντι τελείως διαφοροποιημένος απ' τον εξιδανικευτικό.

Εκείνη την στιγμή ένιωσα πως ο πίνακας του Πιέρο ντε Κόζιμο "Ο μύθος του Προμηθέα" απουσίαζε με την αύρα του απ' την αμερικανική ακτή.

Ο ουρανός δεν είχε σύννεφα, ώστε ο Δίας τα δρώμενα αφ' υψηλού να ελέγχει-αν και στην περίπτωση του Προμηθέα κάτι τέτοιο δεν είχε συμβεί - και να παρατηρεί. Ίσως γι' αυτό και οι τυφώνες σε αυτήν την περιοχή να 'ναι τόσο φοιτητικοί. Απουσίαζε ο άνθρωπος στο βάθρο με το σώμα το αργυρό - το χρυσό ήταν στο αριστερό ενώ το μπρούντζινο στο δεξιό μέρος του πίνακα- να δείχνει την ιδέα του στον ουρανό. Ο Προμηθέας είχε αποδώσει στο δημιούργημά του τα χαρακτηριστικά των θεών ή κατ' άλλους στην ψυχή του ένα κομμάτι απ' το κάθε θεό….Ακόμη και στο μπρούντζινο πρόπλασμά του το ανθρώπινο δημιούργημα στα πόδια του είχε την υπογραφή του Δία…Το μπρούντζινο ως το κατώτερο ομοίωμα είναι καταδικασμένο μάλλον να

κοιτάει πάντα στην γη με τον Επιμηθέα -Χριστό να τον στηρίζει δίχως όμως να τον οδηγεί σε μια εγκεκριμένη κατεύθυνση… Σαστισμένος ο Προμηθέας απ' την γνώση του θεϊκού του αδελφού και την παρουσία του Αγνώστου… Ποια όμως η καλλίτερη απόδειξη αυτής της υπογραφής; Η παρουσία και η αρωγή της Αθηνάς στον Προμηθέα με την κλοπή της φωτιάς…Η φωτιά ως αγάπη, ως ασκός επιθυμιών, ως συγκολλητική ουσία ψυχής και σώματος που αναδύει την δέουσα θερμότητα και ως Κασσιόπη παγιδευμένη στα κατώτερα ψυχικά υποστρώματα με καμία δυνατότητα διαφυγής προς τα ανώτερα…Μου λείπει η απόκοσμη μορφή του όντος στο Δένδρο της Γνώσης του Κόσμου που έχει χαρακτηριστικά πιθηκοειδή… Το καλάθι με τα φρούτα γυρτό και εκείνα διασκορπισμένα, αφού τα δώρα του Προμηθέα μάλλον κατέληξαν και εκείνα στον ωκεανό…

Δεν υπήρχε στην αμερικανική ακτή η ελαιογραφία σε ξύλο που χαρίζει στους Δημιουργούς και στους Αποδέκτες τους απ' το Δένδρο της Ζωής του Χριστού σοφία απέθαντη και αιώνια…

Αυτό που έκανα ήταν να τους ακολουθήσω με διακριτικότητα και αφού πλησίασα αυτή την καλύβα να παρατηρώ απ' τις χαραμάδες τα τεκταινόμενα.

Τους ζήτησε να βγάλουν τελείως τα μαγιό τους και να φιληθούν μπροστά στον φακό. Η εμπειρία μου στην Μύκονο με δίδαξε πως δεν είναι παιδεραστία όταν δύο ανήλικοι κάνουν σεξ…. Θεωρείται έρωτας χρυσαυγών ειδυλλίων σύμφωνα πάντα με την λογική των ατίθασων ανήλικων αρσενικών…Εκείνα υπάκουαν πολύ πρόθυμα και φάνηκαν να συνδυάζουν την εργασία με την φιληδονία τους…Τους είπε να προχωρήσουν όχι σε ισπανικό αλλά σε ελληνικό αικισμό…Τον ρώτησαν τι είναι αυτό… Εκείνος τους είπε να τρίψουν τα μανιτάρια τους τους όχι με πιπέρι αλλά με το χέρι και αφού το κάνουν αυτό να ξαπλώσει ο ένας κάτω και ο άλλος να τρίψει στο μεσοδιάστημα των λοφίσκων του άλλου το κοκοράκι του, όπερ και εγένετο…Μετά τους είπε να ξαπλώσουν πρηνηδόν και με το στόμα τους να σαλιώνουν συνεχώς την άνυδρη περιοχή τους, ενώ τους κινηματογραφούσε με εξαίρετο εργοτάξιο επιθυμιών…Μάλιστα πίεζε τους λοφίσκους των άγουρων παιδιών με τις δεσμίδες των χαρτονομισμάτων δίνοντας την εντύπωση του οφιοειδούς σχηματισμού….

Σε κάποια στιγμή έβγαλε τον ελέφαντά του και ήταν έτοιμος να κατανικήσει του Αλέξανδρου τους στρατιώτες νεοκηδείς….

Αποφάσισα να παρέμβω καταλυτικά: άνοιξα διάπλατα την πόρτα και του φώναξα πως οι παιδεραστές απαγορεύονται στην ακτή…. Εκείνος πανικόβλητος με έσπρωξε και άρχισε με την κάμερα να τρέχει κατά μήκος της ακτής σαν φοβισμένο σκυλί που γυρεύει σε φωτιά έξοδο κινδύνου…Περιττό να πω πως οι δύο νεαροί συνήγειραν τα χρήματα από κάτω που του είχαν πέσει με τον τρόπο των εμπόρων κατά την εκδίωξη τους στο ναό απ' τον Χριστό….

Σκέφθηκα διανύοντας το μήκος της ακτής μέχρι το ξενοδοχείο πως στα κύματα που την φιλούσαν οι σεβάσμιες αλλά επικίνδυνες φιγούρες των κατοίκων της Ατλαντίδος τα ενοικούσαν και τυπτόμενα στην άμμο διαλύονταν σε αυτήν επειδή την αγάπησαν πολύ… Απ' την άλλη πλευρά κάποιες στιγμές νιώθω πως αυτά τα δύο αγόρια είχαν μια αντιστοιχία με το τρίπτυχο Πάουμγκάρντνερ και εγώ υποδυόμουν τον παραγγελιαδότη Μάρτιν. Το ένα αγόρι στο δεξιό άκρο του τριπτύχου θα έπαιζε στον ιδεαλιστικό μου νου τον Στέφαν Πάουμγκάρντνερ ως Άγιο Γεώργιο που σκοτώνει τον δράκοντα εντός του, ενώ τον πιάνει απ' τον λαιμό για την αποφυγή αισχρολογιών…Το λάβαρο με τον ερυθρό σταυρό είχε οφιοειδή απόληξη, ένδειξη του κινδύνου που διατρέχει ο κάθε απλός χριστιανός στις δογματικές του αντιλήψεις με τον τρόπο που οι θρησκευτικές δοξασίες εκτυφλώνουν αλλά λειτουργούν ως ένα αυτοματοποιημένο μηχανισμό ηθικής που έχει την κιονοστοιχία του στον περίπτερο ναό κάθε πολιτικής κοινωνίας …. Το άλλο αγόρι στο αριστερό άκρο τον Λούκας Παουμγκάρντνερ ως

Άγιο Ευστάθιο για τον ασπασμό του ή την επαναφορά του όταν αντίκρισε μια νεβρίδα στο χριστιανικό δόγμα με φωτεινό σταυρό. Αυτό το ανάθημα είχε ίσως να κάνει με την απομάκρυνση του υιού του Μάρτιν Λούκας απ' την χριστιανοσύνη και έτσι ο πατήρ του αποφάσισε με τον Άγιο Ευστάθιο ο Ντύρερ να τον παραλληλίσει, ώστε σε αυτό απ' την δύναμη του λόγου και της εικόνας να ξαναπροσχωρήσει, υπηρετώντας της τέχνης την ιδεαλιστική και την σκέψη την μεταφυσική …. Αυτή όμως η επαναπροσέγγιση θα επιτύχει μόνον μέσω του παγανιστικού κινήματος….Το πρώτο αγόρι συμβόλιζε την αιδώ και το δεύτερο την ταπεινότητα….Οι πανοπλίες την σκληρότητα αλλά και την μαχητικότητα τους…. Στο κεντρικό μέρος του τριπτύχου ο νέος ήμουν εγώ και ο γέρων ο Ιρακινός που προσεγγίζαμε την ιδέα του Χριστού για διαφορετικούς λόγους ο καθένας εξ' ημών…Οι μορφές που περιέβαλαν την Παναγία και τον μικρό Χριστό τόσο μικρές όσο οι κόκκοι της άμμου και οι άγγελοι, για την υπερύψωση της θεότητας των γονέων του Χριστού και για τον υπερφίαλο τονισμό της ασημαντότητας τους…Οι κόγχες και τα τόξα τόσο φθαρμένα και εγκαταλελειμμένα όπως και ο κόσμος που εκπροσωπούσαν…

Το τρίπτυχο με την φλαμουριά εξασφάλιζε την αθανασία στην αγία Αικατερίνη της Νυρεμβέργης και σε όλους εμάς….

Σε ασπάζομαι δελφικά γιατί ο Ντομινίκ σ' ερωτικό δείπνο με καλεί…

Εις το επανιδείν,
Louis Martineaux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 365
Damien Adaleux προς Dominic Bareaux
17-11-2001, Παρίσι,
Αγαπητέ Ντομινίκ,

Όταν είμαι μόνος μου και παρακολουθώ γκέι πορνό εσένα αναπολώ. Αναπολώ τον απαγορευτικό μας καρπό αφού το φύλο το ανδρικό ως σύμβολο αρχετυπικό είναι το οικόσημο το αρρενωπό και το δυναμικό ενεργητικό. Είσαι το συνώνυμο της δύναμης και των ανεξάντλητων αποθεμάτων ενέργειας που αποζητούν άνδρες τέ και γυναίκες στο κρεβάτι το ερωτικό…

Θυμάμαι τις περσινές διακοπές μας στην Ινδονησία….Το αλμυρένιο σου κορμί που τόσο πολύ λαχταρούσα στην παραλία….Το περιδέραιο σου από τοπάζι και χρυσόκολλα….

Θυμάσαι στο γιωτ πόσο ωραία είχαμε μαζί περάσει;

Λικνιζόταν στον σεξουαλικό μας πλούσιο ρυθμό όπως το Μνημείο των Νηρηίδων που αποπνέει μια ζωηφόρο εκστατικότητα στην μοναξιά του….

Εκείνο το πρωί ενώ έκανα ηλιοθεραπεία στην επιφάνεια του σκάφους ως γαλή αιγυπτιακή ήλθες επάνω μου και δύο φιλιά στα βουνά μου δώρισες, δαγκώνοντάς τα ώστε την ακμή τους να γευθείς.

Απ' την στάση των τριών τετάρτων διοχετεύθηκα σε αυτήν του ενός δευτέρου ώστε απ' τις αριθμητικές αναλογίες που καθορίζουν τον βαθμό σχεδίασης και δόξας των απεικονιζόμενων προσώπων μέσω της γεωμετρικής χαρακτηρολογίας που προτείνει λύσεις του εφικτού δίχως να πειθαναγκάζει κανέναν στην αρχιτεκτόνηση να προελάσω στην κριτική του πρακτικού λόγου και των καθαρτών υδάτων του, αποκτώντας την υφή του αγγείου Πόρτλαντ με την φιλοξενία του λευκού γυαλιού στην επιφάνεια του σκούρου και την εξορία όσων στοιχείων δεν προωθούσαν την έννοια ή και την δυνατότητα της σμίλευσης σε στρώματα πάχυνσης ή φιναρισμένης εκλέπτυνσης που αποδίδουν μια ακαδημαϊκή αναγλυφική ψυχρότητα· εντούτοις εντυπωσιάζουν με την χιονοειδή τους ανάλαφρη χαρακτηρολογία σε σύμβαση με τις λειτουργικές ικανότητες της κηροτεχνικής, ώστε ακόμη και τα φύλλα να δίνουν την

αίσθηση της πεταλούδας που είναι ανά πάσα στιγμή έτοιμες για ταξίδι. Η άμωμη σύλληψη του Αυγούστου ίσως να 'ναι η πλησιέστερη ερμηνεία στο εικονογραφικό πρόγραμμα του καθενός μονάρχη που επιθυμεί μετά από κάθε θρίαμβο την απόλυτη και όχι την συσχετιστική αποθέωση. Το χέρι όμως της Ατίας πάντα θα σχηματίζει ένα αλφάδι που εκπροσωπεί το πρώτο κεφάλαιο της έξης του Αυγούστου…Τοιουτοτρόπως σε αυτή την σεξουαλική αυτοκρατορία θα μπορούσα στην αγκυροβόληση μου ανενοχλήτως να λιμνάσω.

Είχα νιώσει τον παράμεσο τόσο του δεξιού όσο και του αριστερού σου χεριού να μου διανοίγει τον στενωπό μου σχηματίζοντας το γράμμα ν που συμβολίζει την τετραμερή διαδρομή της ψυχής στην κεφαλαιώδη κοσμική πορεία: γη, ουρανός, γη και τέλος πάλι ουρανός…. Το κεφαλαίο ν στην γεωμετρική του μορφή εκπροσωπεί τις αξίες του τετραγώνου….

Με την γλυπτική σου διαδικασία αισθανόμουν σαν τον Όνι βασιλιά του Ιφέ με το βέλος μου πάντα σε ανοδική πορεία. Μόνον που αυτό το βέλος, ενώ ήταν στην κεφαλή μου το αισθάνθηκα ως σύνδρομο στα ισχία μου, ως μια προέκταση των ιδεών μου πίσω απ' την πλάτη μου, με τον τρόπο που μηχανεύεται ο βάρανος να θηρεύσει και να αιχμαλωτίσει το υποψήφιό του θύμα….Η αντιστοιχία στο ινδουιστικό δόγμα είναι το τρίτο μάτι που όλα τα δέχεται και όλα τα γνωρίζει…. Υιοθέτησα την γονυκλινή στάση των γραμμάτων της ιερογλυφικής για της σμίλευσης την διευκολυντική αλλά και για την δική σου λατρεία…

Με τόση πίεση εντός μου ήθελα να ονειρευθώ εκείνη την στιγμή πως το αντικείμενο της δράσης μου γινόταν και συγχρόνως υποκείμενό της και υποδοχέας της και άρχισα να περιπαίζω και τον φαλλό μου όπως όταν ένα ζώο σκάβει ένα λαγούμι για να χωθεί μέσα…

Έβλεπα το πορτρέτο σου στο νερό ως έναν επακριβή αντικατοπτρισμό που μοιάζει με την φωτογραφική ανασύνθεση της εικόνας σε χρωματικούς όρους απ' τον Μαγκρίτ και την σχολή του που η στοχοδεψία ίσως να ήταν να επιθέσουν το εξής δίλημμα στον θεατή: η πιστή αναπαράσταση της πραγματικότητας και της φύσης της εναπόκειται μόνον στην δράση και στην εξέλιξη της τεχνολογίας ή αυτή μπορεί να αναπλασθεί όπως το δέρας που έχει την ικανότητα τα κύτταρά του να πολλαπλασιάζει απ' την ίδια την φύση του ανθρώπου που ερείδεται στην λεπτομερή ενατένισή της και την συνακόλουθη αντιγραφή της όχι με τον τρόπο που έχουν διασωθεί αντίτυπα των έργων του Φειδία από Ρωμαίους γλύπτες αλλά με αυτήν την συμπτωματολογία που ορίζει στον οφθαλμό μόνον και μια αλήθεια: την ευρέως και κοινή αποδεκτή και που κάθε παρέκκλισή της δημιουργεί μεν καινά ρεύματα στην ιστορία της τέχνης αλλά στην ουσία όλα αυτά έχουν ως κρηπίδωμα τις στέρεες δομές της που είναι μεν αναλλοίωτες αλλά από κάθε καλλιτέχνη διαφορετικά μεταφρασμένες ως αλληγορικά εννοούμενα που η έννοια του διαλόγου τα εναποθέτει σε μια συνεχή ροή αμφισβήτησης του τι πρέπει να ναι αποδεκτό ή αισθητικά άψογο και συνυφασμένο στην ιδέα του αγαθού της φύσης.

Αυτό το πορτρέτο που σου χάριζε η φύση παλλόταν απ' τους μαιανδρικούς σχηματισμούς της που προμήνυαν το άπειρο των οργασμικών συλλογισμών μας και πως ακόμη το σεξ στην απεραντότητά του ενέχει μια δόση τυποποίησης σε τακτά διαστήματα, ενώ η παραμόρφωση στην γενική σύλληψη της εικόνας σου θα μπορούσε κάλλιστα να παρομοιασθεί με εκείνες τις αλλόκοτες του Φράνσις Μπαίηκον που η απώλεια των φυσιογνωμικών χαρακτηριστικών του συσχετίζεται όχι τόσο με το φρικώδες ή το τρεμώδες που εκπέμπει ή έχει μια διαδραστικότητα απ' το περιβάλλον όσο με την ηθελημένη αφαιρετικότητα αυτών για την απόκρυψη των συναισθηματικών εκφάνσεων ως μια επεκτατική και όχι τόσο χαρακτηριστική της αλήθειας τους.

Η επιμήκυνση και η διάθλαση στην απόδοση της εικόνας έχει μια αναλογία στις αρχές με το ψυχικό αποτύπωμα που συστέλλεται και διαστέλλεται για την άμυνα ή την εκπόρθηση της Θεσσαλονίκης απ' τους Νορμανδούς….

Η ψυχή του στην ενδυματική της στήλη θα μπορούσε εύκολα ν' αντιπαραβληθεί με τις χορδές της λύρας της άνασσας Που-άμπι, ενώ τα δέκα μποφώρ που έπνεαν και στις ψυχές και των δυο συμβόλιζαν τις υπηρέτριες που θανατώθηκαν για να συνοδεύουν την κυρά τους στην επιθανάτια ζωή…Μια λύρα που στην θέση των χορδών είχαν κατακαθίσει τα οστά απ' τα δάκτυλα μιας εκ των ανέμων υπηρετριών, υποδηλώνοντας πως η μουσική είναι φτιαγμένη απ' τον Θεό για τον άνθρωπο και πως στον θάνατο ακόμη τον συντροφεύει ή πως η ίδια η ψυχή του ανθρώπου και οι παρόχθιες ακτές της έχουν πλασθεί γι' αυτό τον σκοπό, ενώ η μουσική έχει του ανθρώπου την πνοή και την ζωή. Εσύ, Ντομινίκ ήσουν η λύρα και το οργανικό της υλικό που έρρεες στην επιφάνεια της ακινησίας σου και εγώ ο ταύρος με το χρυσό απ' τις ακτίνες του ήλιου κεφάλι και την γενειάδα μου που είχε πλασθεί από λάπις λαζούλι ,για να μου χαρίζει μακροζωία και αγαθή τύχη στα μακρινά ταξίδια και σύμβολο αρρενωπής ισχύος. Η ψυχή σου ήταν τόσο κοκκάλινη όσο της βασίλισσας η λύρα….

Το κωνικό μου καπέλο βλέποντας και την δική μου ανάκλαση στο νερό θύμιζε έντονα εκείνο του Αμενχότεπ του τρίτου που η υπερύψωσή του συμβόλιζε την υψηλή του διάνοια και την έντονη νοητική του δραστηριότητα που άγγιζε το θείο. Η "Μαντάμ Πογκανύ" του Μπρανκούζι υπήρξε το κυριότερο παρεπόμενό τέτοιων φαραωνικών εξωκόσμιων μορφών που το τρίτο τους μάτι δεν διαφαίνεται, αλλά από αυτό είθισται να ξεπηδάει μια κόμπρα ως σύμβολο γνώσης και μαγικού μαγνητισμού του όχλου και για την μεταβίβαση των θελήσεων του σε αυτούς ώστε να γίνουν πράξη.

Το γιώτ ακολουθούσε την στροφή την δική σου και την αντιστροφή την δικιά μου μετερχόμενο άνω-κάτω στην επιφάνεια της θαλάσσης παραβιάζοντας τα σύνορά της, ενώ λικνιζόμασταν στον ερωτικό μας ρυθμό….

Ντομινίκ με κρατούσες τόσο δυνατά απ' την λιγνίτια μέση μου με τον τρόπο που ο Αλεσάντρο Φαρνέζε στηριζόταν στην καρέκλα του Πάπα Παύλου του Τρίτου, χωρίς όμως η παλάμη του να ιδρώνει όπως η δική σου απ' τον μεσογειακό μας παλμό που είχε γίνει ειρηνικώς ερωτικός…. Η πορφυρότητα των ενδυμάτων των πρωταγωνιστών του Τισιανού είχε αποκατασταθεί στον δικό μας πίνακα απ' την ερυθρότητα στο πρόσωπο μου λόγω της αγγειοδιαστολής που προκαλούσε η ενδοκοιλιακή μου πίεση και στο στήθος σου Ντομινίκ απ' την ερωτική σου κάψα για το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου σου….Μόνον που ούτε εσύ Ντομινίκ ούτε εγώ υιοθετήσαμε την πυραμιδοειδή του Πάπα σύνθεση, αφού στο πάθος μας ήμασταν πρώτοι μεταξύ ίσων…

Απ' την σύνθεσή μας απουσίαζε ο δισκοβόλος του Μύρωνα και ο Οτάβιο Φαρνέζε που τον παρωδούσε γιατί ποτέ δεν κορο˙ι˙δεύαμε τα αγάλματα της κλασικής εποχής με τα σμιλευμένα τους κορμιά που τόσο ιδεατά λαχταρούσαμε… Στην παρωδία του Τισιανού δεν επιδεικνύαμε ουδεμία δουλοπρέπεια…

Παρόλα αυτά αποτελούσαμε ένα καλλιτεχνικό τετράποδο…Εσύ ο επιβήτωρ εαυτός του καλλιτέχνη που εκλέγει την θεματολογία του καμβά αναλόγως των διαφημιστικών μηνυμάτων που θέλει να αποστείλει, το καλλιτεχνικό ρεύμα που θα πετάξει μαζί του, τα προσχέδια που θα μαγειρεύει, τις χρωματικές κλίμακες που θα τις επενδύει και την τελική τους φάση, ενώ εγώ ο υποτακτικός σου εαυτός που διορθώνει τις αμαρτίες, βελτιώνει τις ατέλειες και τροποποιεί τα θέματά του καλύπτοντάς τα με άλλα….Η λειτουργία της τέχνης έχει την σεξουαλική της διάσταση έστω και στην σκοτεινή της μορφή παρακάμπτοντας την ομοφυλοφιλική αφορία με την αναπαραγωγική της φύση…

Επειδή η σωματική στάση μας ήταν επώδυνη στον ίδιο βαθμό με τον ψυχικό μας κατακερματισμό σε διαφορετικά σημεία του ανθρώπινου κορμιού, σαν αεροπλάνο που

έχει συντριβεί μετά από πρόσκρουση σε πολλά σημεία της γης και διάσπαρτα τα κομμάτια του έχουν τοποθετηθεί σε μέρη ανομοιογενή που αν είχαν μια άλλη θέση αυτό θα μπορούσε να επηρεάσει την μοίρα των πρωταγωνιστών είτε προς κάτι δυσμενές είτε προς κάτι το ευνοϊκό αποφασίσαμε να επινοικιάσουμε άλλην….

Πήρα την θέση του προφίλ και από πίσω μου εσύ πάντα Ντομινίκ να με συντροφεύεις στο κρεβάτι –καράβι και να μοιάζεις υψηλότερος από εμένα ως σύμβολο της σεξουαλικής σου επίδρασης στην δική μου κυοφορούσα κατάσταση που θα μπορούσε να 'ναι εξώφυλλο σε σκανδαλοθηρικό περιοδικό… Τα σώματά μας χαρακτηρίζονταν απ' την προϊστορική συμβολική σωματική μυσταγωγία που συναντούμε στην φωτογραφική τέχνη του Μακ Κίνλευ με την καθαρότητα των περιγραμμάτων τους…

Έτσι το πλεούμενο απ την αμφίρροπη αναμέτρησή μας έγερνε πότε αριστερά και πότε δεξιά όπως συμβαίνει στις εκάστοτε εκλογικές αναμετρήσεις σε ολόκληρο τον κόσμο σε επίπεδο τοπικών αυτοδιοικήσεων ή και πολιτικών αναγωγών πλειονοψηφικών τάσεων για αυτοδύναμες κυβερνήσεις…

Πολύ μου άρεσε το τατουάζ σου στην θέση της πράσινης καρδιάς, μιας αγάπης γεμάτης ελπιδαφορία στην φυσιολατρική της θέση και τα φιλάκια που μου έδινες στην πλάτη.

Μου άρεσε που υποδυόμουν την Λουσύ και έβλεπα στον εαυτό σου Ντομινίκ τον εαυτό μου που είχα ερωτευθεί ξανά ώστε με το τυπικό της λατρείας η Λουσύ να ξαναφλογώσει για την ομορφιά μου….

Ο Αλεχάντρο που κοιμόταν στην καμπίνα του γιώτ ξύπνησε απ' την τραμουντάνα μας και εμφανίσθηκε την κατάλληλη στιγμή για τον δελφικό τρίποδά μας…

Όσο εργαζόσουν μέσα μου του έκανα νεύμα να 'λθει και κατέβασε γοργά το μαγιό του υποδυόμενος τον πάνθηρα και εγώ ανάμεσα στα λοφία του τον επιβήτορά του. Έβαφα την Αίθουσα του Ηλιοδώρου του με την γλώσσα της καρδιάς μου πάνω-κάτω και αναπαρήγαγα με τις ιδέες της την λειτουργία της Μπολσένα….Ο καρδινάλιος Σαν Τζιόρτζιο ήταν στο δεξιό του λοφίο και ο Ιούλιος ο Δεύτερος στο αριστερό του και η πόρτα του το όριο για να τους απεικονίζω νοερά στην ανθρωπογεωγραφία του….Οι Ελβετοί φρουροί που σχεδίαζα στον δεξιό του λόφο ήταν ευοίωνο σημάδι για κάλλος, ψυχική ειρήνη, προστασία και οικονομικό πλούτο αν και η έννοια του στρατού είναι αρκετά σκαλοπάτια κάτω από αυτήν του Θεού όπως έχει διαφανεί….Χτυπούσα με το χέρι μου το δεξιό του λοφίο εξ' ου και των φιγούρων μου η αναταραχή, ενώ στο αριστερό η άπνοια της μυσταγωγίας που διέλυε την μετωπικότητα όχι τόσο για την χρονοβόρο διαδικασία της απεικόνισης των προσώπων όσο για την ελλειμματική τους απόδοση ή την ασημαντότητά τους μπροστά στο θαύμα της Μετάληψης….

Ολοκληρώνοντας με την τοιχογραφία ήθελα να ανοίξω την πόρτα του Αλεχάντρο για να κατακτήσω τα μυστικά του Βατικανού του. Η σύνοδος μας στο Λατερανό είχε ήδη στεφθεί με επιτυχία ολυμπιακή…Έγλειφα σαν μωρό τον λαιμό του και τα αυτιά του που είναι το σύμβολο των αντωνυμιών όπως και τα μάτια του που τα έκλεινε απ' τον φόβο της αντίδρασης σε μια ασυνήθιστη πρακτική που είχε το βαθύτερο νόημα της γλώσσας που είναι ο τρόποςμε τον οποίον βλέπουμε τον κόσμο και στην συνέχεια τον κατακτούμε παρά τους χιτώνες –προκαταλήψεις της αδήριτης κοινωνικής πραγματικότητας που διακατέχεται απ' την μισαλλοδοξία για κάθε τι που δεν ανήκει στα στεγανά της….Η πίστη στο κάλλος του σώματός σου και όχι στην γνώση του με έκανε να αναλογισθώ την αναλογία αυτής της σχέσης με τον τρόπο που την πραγματεύθηκε ο Αντονέλλο Ντα Μεσίνα στο έργο του ο "Άγιος Ιερώνυμος στο σπουδαστήριό του". Αυτό το υπερυψωμένο βάθρο που συμβόλιζε την ορθολογική

ερμηνεία της θρησκείας αντικατόπτριζε στην περίπτωσή μας τους ενδοιασμούς και τις αμφιβολίες μου για το κατά πόσον ήταν αληθινό το σώμα που λαχταρούσα ή αν ήταν υποκείμενο αποκυήματος στην αμμουδιά της φαντασίας μου…Ένα εργαστήριο τελείως παρένθετο σ' ένα κενοτάφιο χριστιανικό ναό μ' ένα λιοντάρι σκιερό στο βάθος της τοξωτής κιονοστοιχίας που συμβόλιζε τις υποχθόνιες δυνάμεις που κρύβει κάθε θρησκεία, πολλώ δε μάλλον η καθολική με τον κοσμικό της πλούτο αναμεμειγμένο και σε ζουμερά σκάνδαλα παιδεραστίας…Η γνώση είναι ασύμβατη με την πίστη που συμβόλιζε ο χριστιανικός μου ναός….Τα παγώνια εκτός αυτής της πίστης που με την αλαζονεία τους συμβόλιζαν τα ζιζάνια που σπίθιζαν στα στήθη μας…Ο κόσμος έξω απ' το παράθυρο απόμακρος και σταυρός…Σύμφωνα με τον Αντονέλλο Ντα Μεσίνα η γνώση, η σπουδή και η κριτική είναι ανώτερες απ' την ευλαβή αλλά νυχτερινή πίστη της χριστιανικής θρησκείας, ενώ το φως πάντα την περιλούζει όταν έχουμε ένα πολύ ανοιχτό παράθυρο σε αυτές δίχως παρωπίδες….Έτσι τα φιλιά μου ήταν το βιβλίο της πίστης εντός του ναού μα αυτόνομο, για να λουσθώ με το φως της γνώσης του, ενώ τα έργα του ήταν στα συρτάρια έτοιμα για αποθήκευση και μελέτη… Τα πτερωτά όντα στα άνω τρίβηλα συμβόλιζαν την μεταφορά της γνώσης των μυστικών του ουρανού απ' το έμβλημα της κρίνειας κίνησης…

Τα φιλιά απ' το περιλαίμιό του μετατοπίσθηκαν ως ρήγματα στις θήλες των στηθών του. Απ' την μια άρμεγα το μινιμαλιστικό του γάλα με τον τρόπο που απεικονίζει τον κόσμο στις φωτογραφίες του ο Ντάρεν Άλμοντ και απ' την άλλη επιτύγχανα την οιστρογονοποίησή του που ήταν εξισωτική με την δεξιά γυναικεία μορφή απ' τις "Γυναίκες του Αλγερίου" του Ντελακρουά….Γελούσε ασταμάτητα και τα μάτια του είχαν γίνει κεράσια… Μετανάστευσα στον ομφαλό του που ήταν τρυπητός, απόηχος της φαραωνικής του ευγενικής καταγωγής που σε διαφορετική περίπτωση διαφορική και στο Μέσο Βασίλειο της Αιγύπτου του θανάτου θα επέσυρε την ποινή. Ίσως να ήταν το σύμβολο και ο συνδετικός του κρίκος με τα μυστικά της γης. Το γιαταγάνι του ήταν μακρύ και παχύ και το έθεσα στο στόμα μου για να καταδείξω την πολεμική του Κικέρωνα για την προάσπιση της Res Publica την ρητορική.

Ο Αλεχάντρο όμως ήθελε να γευθεί όπως το διαπίστωσες ιδίοις όμμασιν το αναξιοποίητο φαλλό μου που είχε ξενοδόχο για τόσο καιρό το χέρι μου. Το χέρι μου που έπαλλε τον γοφό του με το τατουάζ από ελιά που είχε κάνει για να προικοδοτηθεί με την σοφία του έρωτα και στηριζόταν σε αυτό ως ένας μηχανισμός επικουρίας…. Ήταν η Mater Virtutum ως το alter ego της εφορμώμενης Αθηνάς που εξεδίωκε τα πάθη φωνηέντων μας για να τα εξομαλύνει σε εύτακτη σειρά γραμματική. Ο θρίαμβος της αρετής του Αντρέα Μαντένια ήταν ο καλλιτεχνικός μας στόχος σε αυτή τη θεατρική συνουσία…. Οι μικροί έρωτες που έλαμναν στην ψυχή εν δια δυοίν μας είχαν χτυπήσει με τα χρυσά και όχι τα μολύβδινα τους βέλη, ώστε η αγάπη μας να 'ναι παντοτινή…Τα κάγκελα του γιώτ είχαν την μορφή από κίονες με τόξα που συμβόλιζαν της φύσης την ομόνοια θαμνοειδή ….Η Οκνηρία στο κάτω μέρος μας ένα άγαλμα της κλασικής εποχής με θραυσματικά μέλη ν' άγεται και να φέρεται με της Νωθρότητας το σκοινί. Μια νωθρότητα υπερκινητική που όμως λιμνάζει…Στα σύννεφα που είχαν σχηματισθεί επάνω απ' το γιώτ διακρίναμε την Μετριοπάθεια, την Δικαιοσύνη και την Ανδρεία να μας προσεγγίζουν αλλά η μορφή του Απόλλωνα απ' τα δεξιά τις ατένιζε προικοδοτώντας μας, εμάς τους επίδοξους καλλιτεχνικούς του συνεχιστές με τις αρετές της τέχνης…

"Otia sit tollas periere cupidinis arcus" σκέφθηκα….Η Αφροδίτη πατούσε στα κενταύρια σώματά μας για να μας χρησμοδοτήσει το αληθινό νόημα του έρωτα: πως υπερέχει των ζωδιακών ενστίκτων…

Ένιωσα καλλιτέχνη του σώματός μου ν' αναγράφεις την λέξη love με το σπέρμα σου στην δική μου αίθουσα μετά προσοχής….Η υπογραφή σου δεν με πτόησε μέχρι που κατάπια στο στόμα μου το ελβετικό γάλα του Αλεχάντρο σχηματίζοντας την λέξη always συμπληρώνοντάς το σταυρόλεξο αυτής της ερωτικής αντιστοιχίας.

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 368
Guillaume Papon προς Lucy Sanguin
19-11-2001, Παρίσι,
Αγαπητή Λουσύ,

Η συμπεριφορά σας είναι λίαν μανιοκαταδιωκτική θα ομολογούσα και δεν μπορώ να την ακολουθήσω παρά μόνον απ' την Αδράστεια να την παρατηρήσω.

Επιπλέον σας αποστέλλω στην παρούσα επιστολή επισυναπτόμενο ένα αντίγραφο εκ του πρωτοτύπου κρυστάλλου του Λοθαρίου με την ιστορία της Σωσάννα, ένα βασιλικό κειμήλιο που απευθυνόταν στα μέλη της αυλής του….Ο Λοθάριος με αυτό το αριστούργημα, πλασμένο από ορεία κρύσταλλο σαν μια μαγική σφαίρα που αποκαλύπτει το μέλλον του ερωτώμενου πέρασε το μήνυμα πως οι γέροντες τιμωρήθηκαν για την ασέβειά τους προς την Σωσάννα με το να την εκβιάζουν πως θα την κατηγορήσουν για μοιχεία αν δεν ενδώσει στις ανώμαλες ορέξεις τους, παρουσία των υπηρετών τους, μια πράξη ακόμη ανενδοιέστερη και ειδεχθέστερη αλλά και για την συκοφαντία τους απ' τον τίμιο και ενάρετο Δαβίδ….Η σύνεση, η σωφροσύνη, η ηθική και η εντιμότητα δεν είναι ένα κατάκτημα που προέρχεται απ' την πάροδο της φύσης αλλά είναι ένα δώρο του θεού προικώο στον κάθε άνθρωπο γέροντα ή νεανία….
Η περίφραξη και η βλάστηση συμβολίζουν την προστασία που παρείχε η Μητέρα Φύση στην Σωσάννα, ενώ ο λιθοβολισμός των γερόντων την φύση της ψυχής τους και τα ενδιαφέροντα της που βρίσκονται στους βράχους και τα μυστικά τους….

Αυτό το αντίγραφο σου το αποστέλλω για να το επιδώσεις τάχιστα στον Νταμιέν γιατί πυνθάνομαι πως με συκοφαντεί στους φίλους και τον περίγυρό του με ύβρεις και σχόλια δυσμενή….Τους λέει πως είμαι αλιτήριος και τιποτένιος και πως έχω φθηνή ψυχή σαν το χαρτί που γράφω….Επίσης λέει πως τον περιτριγυρίζουν ομάδες με ενδιαφέροντα που είναι οργισμένες εναντίον μου και πως αρκεί να κουνήσει το δακτυλάκι του ώστε κάποιος εξ' αυτών να με βλάψει… Αυτό το αντίγραφο είναι η κάλλιστη των απαντήσεων που έχω να δώσω και να θυμίσω πως οι εκβιασμοί τιμωρούνται απ' την χείρα του Θεού˙ όπως όσοι καίνε τα δάση του με την ζωή που τους εμφύσησε για ιδιοτελείς σκοπούς…Η Φύση ανήκει στον Θεό και κανείς άνθρωπος δεν έχει το δικαίωμα να την κατακαίει γιατί θα καεί στο καμίνι της γλώσσας Του και λυτρωμό δεν θα 'χει…..

Εγώ βέβαια δεν δίνω συντακτική σημασιολογία στις απειλές αυτές γιατί νιώθω πως τα συμφραζόμενά του είναι ψευδοπερίπτεροι ναοί αιολικών τύπων που χρήζουν φιλολογικών υπομνηματισμών και η ύπαρξη κενών στους γραμματικούς τους τύπους είναι ανώρητη…

Τα γεγονότα στην Γένοβα το τελευταίο θέρος αποδεικνύουν πως κάποιες στιγμές στην ιστορία οι νέοι και οι αθώοι δολοφονούνται από δυνάμεις καταστολής παρακρατικής ή και εξωφυσικής που δεν επιτρέπουν καμία ανοχή στην εξωθεσμική απειλή ακόμη και όταν αυτή δεν είναι εκπεφρασμένη με δημόσιο θώκο…

Την κατάσταση του παριόντος θέρους θα μπορούσα να την παραλληλίσω

με τον "Θρίαμβο του θανάτου" του Μπρέγκελ που η τυποποιημένη επανάληψη των σκέλεθρων δεν έχει ως μοναδικό σκοπό την διάταση μιας μακάβριας ατμόσφαιρας με σαφές ηθικοδιδακτικό περιεχόμενο αλλά και τον υπερτονισμό του γεγονότος πως αν χαθεί το δέρας των ανθρώπων η απώτερη ουσία τους είναι ακριβώς η ίδια ο σκελετός είναι απλώς ο ναός που στηρίζεται μια πηλοειδής διαφοροποιημένη σύνθεση.

Οι πανοπλίες στους σκελετούς ενδεχομένως να συμβολίζουν όπως και στα σώματα των αστυνομικών πως η σκληρότητα ή και η εσωστρεφής υπερπροστασία επιφέρουν τον θάνατο που είναι πάντοτε συνταυτιζόμενος με την αίσθηση της σιωπής, μιας σιωπής που περισσότερο προέρχεται απ' την απουσία της γλώσσας ανάμεσα σε οδόντες και απ' την έλλειψη του εγκεφάλου που είναι το μάγμα που διαφοροποιεί το ένδυμα απ' την ενδυμασία… Η μορφή του σκελετού που σκύβει για τα νομίσματα στα βαρέλια θα μπορούσε να 'ναι μια ένδειξη της φιλαργυρίας των μισθοφορικών στρατευμάτων

ή και πως ένα απ' τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα οδηγεί στο επίθετο και όχι στο ουσιαστικό τον τιτλούχο του…Οι πολυπληθείς συνθέσεις που χαρακτηρίζουν το έργο έχουν ως σκοπό και την επιβολή του κυρίαρχου μοτίβου στις ανθρώπινες φιγούρες που φαίνεται ότι σκελετοποιούνται για την τελική του επικράτηση, ενώ οι μόνες που αντιστέκονται στην συνταύτιση με την σήψη του θανάτου οι γυναικείες φιγούρες, λόγω του διαπνεόμενου ρομαντισμού τους και ο ηγεμών που αν και παραπαίων εξακολουθεί να διατηρεί την αντωνυμική του ταυτότητα με μοντέλο την πορφυρή βασιλική χλαμύδα ενδεικτικό της αριστοκρατικής του αναγωγής που είναι διάπυρη και συγχρόνως κυανή…Οι σκελετοί στο backround με τους χιτώνες είναι το σύμβολο

του τρόμου που προέρχεται απ' την πρωτόγονη αρχαιότητα, ενώ η προτίμηση στον διαγώνιο άξονα σχετίζεται με τις αποκλίσεις μέσες και τυπικές της ζωής που οδηγούν στους μικρούς ή μεγάλους θανάτους τους….

Βλέποντας τον σκελετό που έχω στο γραφείο μου έρχεται η ανάμνηση της νεκροκεφαλής του θεού του κενού και της νύχτας που επικρατεί στην οικουμένη του Τεζκατλιπόκα….Οι ανθρωποθυσίες στων Μιξτέκων τις στοές ήταν ένα σύνηθες φαινόμενο….Αλλά τα απωλεσθέντα του δόντια συμβολίζουν την καταστροφή όλων των στοών της ανθρωπότητας, την απώλεια των μαγικών δυνάμεων των μελών τους

ως μια φοβερή τιμωρία απ' τον Θεό που τόσο πολύ περιφρόνησαν και που εκείνος δεν τους συγχώρησε ποτέ…Δεν τους συγχώρησε τις μυστικές τους ανομίες, την ανάμειξη τους σε ειδεχθείς πράξεις Μαύρης μαγείας, Σολομωνικής, Λεγκέμετον, Στεγανογραφίας και όλων των συμπαραμαρτούντων…Αυτό το έκθεμα και η σμίλευση του συμβολίζει την φρικτή τιμωρία όσων διαπράττουν μελανόμορφη μαγεία σε επιστολές που περιέχουν τον γραφικό χαρακτήρα άλλων καταχρώμενοι της εμπιστοσύνης που προέρχεται περισσότερο από μια οικεία, ανιδιοτελή τάση γνωριμίας με το άγνωστο που μπορεί να 'ναι λαμπερό ή και ερωτικό και λιγότερο για την χρησιμοθηρική της λειτουργίας ή και σε προσωπικά αντικείμενα άδολων μα συμπαθητικών ζωόμορφων, θεόμορφων και αγγελόμορφων φιγούρων που είναι αποστολή και αιώνια τιμωρία στην κάμινο του Σατανά που τόσο πολύ λάτρευσαν όλοι τους και τον υπηρέτησαν πολύ πιστά, ακόμη πιο πιστά από όσο θα πίστευε και ο ίδιος….Αυτή την έκφραση στο πρόσωπό τους χάρισε ο Σατανάς να έχουν στην αιωνιότητα και δεν θα έλθει η συγχώρεση ποτέ αν δεν σταματήσουν να καταχρώνται την απλότητα του όντος που δεν έβλαψε κανένας….Ο περιβάλλων χώρος συμβολίζει τα αόρατα όντα που εξακολουθούν να περιφρονούν τις εντολές του Θεού…Αυτά τα όντα δεν θα έχουν συγχώρεση ποτέ εις τους αιώνας των αιώνων μέχρι να δείξουν αληθινή μεταμέλεια για το κακό που έκαναν και συνεχίζουν να κάνουν στο ανθρώπινο είδος….Θα φλέγονται στην κόλαση τα μέλη των στοών και τα αόρατα όντα που τους περιβάλλουν ώσπου να καταλάβουν πως ο Θεός είναι ένας και πως όταν σφετερίζονται τις δυνάμεις του Θεού δεν γίνονται έναν με αυτόν αλλά οδηγούνται στην πυρά της

αιώνιας καμίνου….Ο Θεός έστειλε στην κόλαση και όσους καταστρέφουν την ζωή και την επιτυχημένη και γοργή καριέρα που συμβολίζει ο αχάτης στη νεκροκεφαλή, προστασία για τα καλπάζοντα άλογα, απότοκο της γρήγορης και επιτυχημένης σταδιοδρομίας…. Τα διαλυθέντα δόντια συμβολίζουν την διάλυση, την καταστροφή όλων των στοών και την απαρχή μιας νέας ιδεοαντίληψης:ο καθείς να στηρίζεται στις προσωπικές του δυνάμεις…Το ίδιο και η μύτη με τα φλογερά κενά που συμβολίζει την καταστροφή των κανόνων της κοινωνικής πυραμίδας και την επάνοδο της αγάπης και του έρωτα….Ο πυρίτης στα μάτια συμβολίζει την οργή των οφθαλμών του Θεού για όσους κλέβουν την προσωπική αλληλογραφία των άλλων, το σβήσιμο των ηλεκτρονικών τους μηνυμάτων , την έννοια του μπλόγκινγκ, τους άθλιους και παράλογους κανόνες του facebook και του ίντερνετ, την παρακολούθηση της ιδιωτικής ζωής των πολιτών και την παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, τις απόπειρες δολοφονίας σε απλούς πολίτες από μασονικές στοές, παρακράτη και κυβερνήσεις παντός είδους, τον εκφοβισμό από λασποκτίστες ατόμων ανεξάρτητων που θέλουν να κάνουν παρέα με απλούς ανθρώπους γιατί δεν χωνεύουν την βρώμα τους που φθάνει ως το διάστημα…Και όσοι κάνουν αυτά και χειρότερα ο Θεός όρισε να πέσουν όλα επάνω τους σε εκατονταπλάσιο βαθμό για να αισθανθούν απ’ την ημιονίτιδά τους την φοβερή Του οργή που είναι ικανή ν’ αφαιρέσει το σύμπαν αν δεν προσέξουν και δεν καθαρίσουν την βρώμια της ψυχής τους και συνειδητοποιήσουν την βδελυρότητά τους έναντι όλων των άλλων που έχουν συνηθίσει να τους κρίνουν και όχι να κρίνονται από κανέναν…Και για όσους αμφισβητούν την ύπαρξη αυτού του πολιτιστικού επιτεύγματος που συμβολίζει τα παραπάνω δεν μένει παρά να δοκιμάσουν στην διάπραξη των άνωθεν κακουργημάτων και ο Θεός θα αφανίσει το σύμπαν και οι ψυχές τους θα χαθούν στο πυρ το έξωτερο που επιστροφή δεν υπάρχει… Αυτό το πολιτιστικό επίτευγμα συμβολίζει τον θάνατο που θα έλθει σε όσους με την κρυφία και λάθρα ανηθικότητά τους νομίζουν ότι δεν είναι ορατοί απ’ το θεϊκό μάτι….Αυτοί ειδικώς που βάζουν εμπόδια στην καριέρα των άλλων με απειλές και εκφοβισμούς μασονικού τύπου ο Θεός όρισε να πεθάνουν από λέπρα και να αφανισθεί το είδος τους ως δεκάτης γενεάς για να ξεβρωμίσει λίγο η ανθρωπότητα από την άθλια ύπαρξη τους που κυμαίνεται στην ασημαντότητα της μηδαμινότητας που τους παρέχουν τα προνόμια των στοών ως και την φαυλότητά τους που ξεπερνάει την ανηθικότητα τους….Αυτοί ειδικώς θα φλέγονται στην κόλαση και το δέρας τους θα κρέμεται για να χρησιμοποιηθεί ως νέο υλικό για άλλους θεούς των Αζτέκων όπως το συγκεκριμένο…Και όσοι αμφιβάλλουν για τον λόγο αυτό ο Θεός διέταξε την διαγραφή τους απ’ το Δένδρο της Ζωής…Γιατί ο Θεός έχει δουλειά πολλή να κάνει όπως λέει ο Ελύτης και αν συνεχίσουν όλοι τους θα διαλοσταλθούν στο πυρ το εξώτερο…Και οι κατάρες που θα πέσουν επάνω τους δεν θα είναι ικανές να διαλυθούν από καμιά στοά εκτός αν ζητήσουν προσωπικώς συγχώρεση απ’ τον Θεό και το πνεύμα που τον περιβάλλει…Γιατί ο Θεός είναι ανεκτικός και καλός αλλά όταν ξεπεράσουν τα όρια της υπομονής Του αρχίζει να ρίχνει αστροπελέκια νοητικά και μαγικά που δεν έχουν προηγούμενο… Και επειδή πολλοί έκριναν άλλους και με μεγάλη αυστηρότητα ο Θεός αποφάσισε να κριθούν και αν συνεχίσουν να παίζουν το ίδιο βιολί ας μάθουν πως έρχεται η τελική τους Κρίση που είναι τελεσίδικη και δεν τους σώζει καμία στοά….Και αυτός ο σκελετός μεν συμβολίζει όλα τα προαναφερθέντα με διορατικό χαρακτήρα αλλά ως πολιτιστικό δώρο θυμίζει την βαρβαρότητα των θρησκευτικών δοξασιών που ερμήνευαν ως ικανοποίηση του Θεού την δολοφονία αθώων θυμάτων…Το εν λόγω έκθεμα που τιτλοφορείται ως Θεός Τεζκατλιπόκα συμβολίζει τον θάνατο των θεών που νόμιζαν ότι γνώριζαν τα πάντα και πως ήταν παντοδύναμοι του Δημιουργού του Σύμπαντος αλλά γελάσθηκαν απ’ την αλαζονεία τους που φθάνει τα όρια της ύβρης αφού Εκείνος δημιούργησε τις έννοιες

και τις επίνοιες τους και την απαρχή μιας καινής κοσμοθεωρίας: της επικράτησης της λογικής έναντι των παραλόγων δυνάμεων τους που στις απλούστερες μορφές ζωής έχουν μια επίδραση λόγω της ορθολογικότητας που τις διέπει αλλά μπροστά στον Θεό όλοι είναι τερμίτες και άθλια σκουλήκια που τα πατάει ανά πάσα στιγμή θελήσει…
Γιατί ο Θεός μπορεί να αφήνει τους θεούς που έχουν λάβει ανθρώπινη μορφή να βασανίζουν το ανθρώπινο είδος αλλά το κάνει για να έχουν οι δεύτεροι δέκα φορές φρικτότερη τιμωρία από τα θύματά τους…Και δεν τους σώζει καμία θρησκεία, αδελφότητα και στοά από την οργή του Θεού που θα πέσει σαν μόλυβδος στις κεφαλές τους και θα καταπιούν δηλητήριο για το κακό που έκαναν στα θύματά τους για την τέχνη τους, την δόξα τους και τα λεφτά που τους μπούκωνε η πίστη τους…
Δεν τους σώζει κανένας και όσο και να εκλιπαρούν για συγχώρεση δεν θα έλθει ποτέ γιατί προσπαθούν να σκεφθούν σαν τον Θεό Δημιουργό, όμως το πνεύμα του είναι σε πολύ ανώτερο επίπεδο από το δικό τους και νομίζεις πως πιθηκίζουν…Και ας μην έχουν καμία αμφιβολία πως με τόσο μεγάλη ανηθικότητα και ατιμωρήσια για τα φρικώδη εγκλήματά τους δεν θα έλθει το τέλος…. Το τέλος είναι συνυφασμένο με την αιτία…. Και το δέρας στο κρανίο του θεού συμβολίζει τα αθώα θύματα όλων αυτών των αφελών πλασμάτων που πιστεύσαν άλλους για θεούς και αυτοί εκθρονίσθηκαν …
Συμβολίζει την κακότητα και την μοχθηρότητα των θεών έναντι των ανθρώπων και αν δεν συνετισθούν ο Θεός θα δημιουργήσει έργα τέχνης από το δικό τους αίμα και δέρας….Και στην κόλαση θα ξερνούν το αίμα των αθώων θυμάτων τους για να επιστρέψει στο γαλανόλευκο παραδείσιο ρεύμα…Αυτό το έκθεμα συμβολίζει το τέλος της κυριαρχίας των θεών του αλόγου και του παραλόγου λόγω της επικράτησης του ουμανιστκού ιεραποστολικού έργου της Εκκλησίας που όμως προέβη στις ίδιες φρικαλεότητες με τους γηγενείς για την επικράτηση της….

Η στάση σας με οδηγεί σε τάση περισυλλογής…Νιώθω σαν τον Πολύφημο σε τοπίο, τον περιώνυμα πίνακα του Νικολά Πουσέν, απαύγασμα ενατενιστικού στοχασμού και φιλοσοφικής επαγωγής…. Ακόμη και οι γίγαντες του πνεύματος έχουν την ανάγκη της αυτοαπόμονωσης, ενώ το πρόσωπό τους αδιόρατο για την καλύπτρα των συναισθηματικών τους αναγκών…Το αξιοπερίεργο είναι πως μια θαλάσσια θεότητα-υιός του Ποσειδώνα- παρουσιάζεται ως συνέχεια μιας οροσειράς και δε μπορείς να διακρίνεις την γη απ' το σώμα…Ίσως γιατί το σώμα δημιουργήθηκε από πηλό, υλικό των καλών γλυπτικών τεχνών…Ίσως γιατί όταν απομονωνόμαστε είμαστε τόσο σκληροί και στυφοί όπως οι βράχοι των οροσειρών…Ίσως γιατί τα γιγαντιαία πρόσωπα ίστανται σε σημεία ψηλά…Ίσως γιατί η αυτοαπομόνωση συσχετίζεται με την διαπλοκή στην σκέψη και στις πράξεις με τα εγκόσμια ζητήματα…

Εις το επανιδείν,
Guillaume Papon

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 378
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
27-11-2001, Παρίσι,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Είμαι μόνος μου στον καναπέ και κοίταζα την φωτογραφία σου….
Η τέχνη της φωτογραφίας στα πρωταρχικά της στάδια εκδηλώνει την αρνητική πτυχολογία της αποκρυστάλλωσης ή της μαγματοποίησης της ανθρώπινης ψυχής…

Στα ενδιάμεσα ο διαχωρισμός φωτός και σκιάς συντελεί στην μορφοποίηση των ψυχικών οχημάτων που τρέφονται, αναπτύσσονται και εξελίσσονται στο ιδεατό τους εγώ…Στο τελικό στάδιο βρίσκεται η απόκρυψη της αλήθειας αλλά και η έκφανσή της ως η μοναδική και κοινωνικώς αποδεκτή όψη έστω και αν η γάργαρη μορφή της προβληματίζει με τα μελαγχολικά τοπία και τις υποθέσεις εργασίας με την επιδεξιότητα του Ανρί Καρτιέ Μπρεσσόν, εκεί που το εύλογο γίνεται εστία προβληματισμού και που το ατομικό όταν πλαισιώνεται από το ομαδικό δείχνει ασκητικό και λιτό, σχεδόν αγιογραφικό σ' ένα εικονογραφικό πρόγραμμα που προδιαγράφεται ζοφερό και που το σύνηθες καθρεφτίζει κρήνες εξωκοσμικής δραστηριότητας με υπόγειες ρίζες σε ένα μουντό περιβάλλον με ηθογραφικές αλλά και οικουμενικές διατυπώσεις. Το ιστορικό στον Καρτιέ Μπρεσσόν είναι απλώς ο μανδύας μιας ιστορίας που ο πυρήνας ναι μεν εκτυλίσσεται εντός της αλλά πάντα έχει την δυνατότητα διαφυγής μέσω μιας διαπροσωπικής αφήγησης που συνδέει τον αόριστο με τον μέλλοντα χρόνο, θυμίζοντας πως η ροή του χρόνου είναι ένα δακτυλικό αποτύπωμα στον Μεσαίωνα και πως η ταυτολογία του προσδιορίζεται στο άγνωστο τότε που επεκτείνεται στο τώρα. Αυτή η χρονική διακύμανση που στην ουσία δεν είναι ταλάντωση αλλά τυποποιημένη ταυτολογία έχει την οικουμενική πινελιά της που όμως από αυτήν δεν εκδράμει το προσδιοριστικό τοπικό και εθνοτικό ενδεχόμενο που ταυτίζεται η περιπτωσιολογία του στην συνδρομή μιας ανεπίθετης δελτιοποίησης του ανθρωπίνου νου δίχως όμως το συρτάρι που το φιλοξενεί να 'ναι κλειδωτό.
Αυτή η στιλπνή καθαρότητα που μοιάζει με ένδυμα στην ταράτσα βρεγμένο και που θερμαίνεται απ' τις ακτίνες του ηλίου είναι του φωτογράφου το αναγκαίο ζητούμενο και η αντιστοιχία του βρίσκεται στις χρωματικές διαφάνειες του Κλέκνερ με την αίσθηση της στατικής παγερότητας που όμως ενέχει συμπιλήματα ανοδικών και καθοδικών κατευθύνσεων στην κοσμική λεωφόρο, οδηγώντας την σ' ένα αρχέγονο εξωκόσμιο κλίμα, εναλλακτικό μα σχεδόν εφάμιλλο του ισχύοντος που θα μπορούσε να το υπεραναπληρώσει δίχως όμως αυτό το δρώμενο να 'χει μια διακοσμητική υφή σαν αυτές που συναντούμε στους καμβάδες του Ντερ Μπορχ αν και η διακόσμηση και η τέχνη της υποκρύπτουν αναγκαιότητες ενός άλλου κόσμου ονειροπλασμένου στην φαντασία του που παίζει τον ρόλο της γραβάτας και όχι του πουκαμίσου στην επίσημή του αμφίεση˙ όχι από την αυτονόητη σοβαροφάνεια που κυριαρχεί στις κοσμικές δεξιώσεις αλλά απ' την επικράτηση του αναντικατάστατου λογικού φωτιστικού.

Εξάλλου η ίδια η έννοια της φωτογραφίας σκοπό έχει την ανάδειξη του φωτός, αγγελικού ή δαιμονικού αδιάφορο ποιου υποδυόμενο τον θώκο του αμφιβληστροειδή, ενός αμφιβληστροειδή που ο ήλιος ταυτίζεται με την σελήνη όχι για λόγους επιγαμίας. Αν η ταύτιση εικόνας και ειδώλου είναι πραγματική οι ακτίνες με τις οποίες επεξεργάζεται τα σχήματα και τα χρώματα δεν είναι πλασματικές αλλά αυτοφυείς όπως η νύκτα που διαδέχεται την ημέρα ως μια έλλογη αναγκαιότητα της οποίας οι υποφύσεις αναιρούν το αισθητώς πραγματικό για να το μεταβάλουν σε έναν θεατρικό αναλόγιο ενώ θα έπρεπε εμείς οι απλοί θεατές να το παρατηρούσαμε ως τετράπρακτο με αρχή, μέση και τέλος, ακολουθώντας την αριστοτελική θεώρηση περί τραγωδίας η οποία όμως είχε ισχύ ήδη απ' τα ομηρικά έπη των οποίων οι παρεκβάσεις και οι προοικονομίες διαταράσσουν την φυσική συνέχεια, όμως είναι τα συμβεβλημένα μέρη που είναι λυσιτελή στην ενατένιση ενός έπους που είναι δράμα αλλά όχι σε διαλογική μορφή που προυποθέτει κατάκτηση του αγαθού της δημοκρατίας[του Περικλή και των συνεχιστών του όπως του Μιχαήλ Αγγέλου και του εργαστηρίου του] και την πλαστική γλυπτική του προφορικού λόγου σε έγγραφο όχι για την κουρία του νου αλλά για την διαιώνιση του αισθησιασμού των λέξεων ως πνευματικού κινήματος που μετουσιώνεται ή εκτρέπεται σε καλλιτεχνικό με λογοτεχνικές βλεφαρίδες, αναμένοντας το νόστο της Ιθάκης του για την υπόμνηση των παροδικών αναμνήσεων

που έχουν την φιλοδοξία της μονιμότητας όχι από ιδιοτέλεια αλλά υπηρετώντας το πανανθρώπινο αγαθό της έννοιας της γνώσης που διαμοιράζεται όπως το ιμάτιο του Χριστού για την θαυματουργή της λειτουργία.

Η φωτογραφία όμως μπορεί ενδεχομένως να λειτουργήσει ως τα αροτριώντα ζώα που το ένα εξαρτάται απ' το άλλο και όταν το ένα το γόνυ κλίνει το δεύτερο ακριβώς το ίδιο πράττει, με την έννοια του Μένωνα και θυμίζοντας μας πως η αναπόληση στον παρατατικό είναι μια κατάψυξη που οι αέριες μάζες της δεν είναι τίποτε άλλο από τις επιστρώσεις της σε συγκεκριμένα εδάφια του σώματος που η παγίωσή τους επιφέρει την έλλειψη της παντογνωσίας. Το δυναμικό όμως ρευστό δεν παύει να αποτελεί μια καλύπτρα σαν από αυτές που συναντούμε στους πίνακες του Κορέτζιο [μια ανάμνηση της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας στην ουμανιστική της νύξη που μετεξελίσσεται σε συμβία πεταλούδα για να μην εμφανισθεί ως των δρυμών η νύμφη] στο διανοητικό μηχανισμό της έστω και αν εκείνος υπολειτουργεί για να μην θεωρηθεί επιβλαβής για το εργοστάσιο της πυραμιδωτής κοινωνίας….Αυτή η ανάμνηση που είναι έμφυτη γνώση βρίσκει την ρίζα της στην σταλαγματοποιημένη μορφή της φωτογραφίας η ζωή σταθερή σκοτώνει τις κλίμακες του χρόνου σαν τον πίνακα του Ποντόρμο που η άνοδος ή η κάθοδος σε αυτές αποτελούν ένα λογικό συμφραζόμενο όχι με την έννοια της συλλογικότητας αλλά με μια ενοχοποιημένη ευθύνη που συνάδει στην πρώτη για να την αναδύσει στην επιφάνεια των φιλοσοφικών παραμέτρων και του κύρους αληθείας της όταν οι προκείμενες δεν υπεξαιρούν τον αναγωγικό συλλογισμό διυλίζοντάς τον στον επαγωγικό για εγκληματικές ή ποταπές πράξεις στην κατακλείδα των ατέρμονων παραγωγικών επινοιών…. Το δρεπάνι του Κρόνου με αυτόν τον τρόπο χάνει τον καβαλάρη του και λειαίνεται σε τέτοιο βαθμό που θα μπορούσε εύκολα να παραλληλισθεί με πτερούγα ταώς: η υπερηφάνεια είναι το δεύτερο πρόσωπο του ολέθρου δίχως όμως την αδυσώπητη αιχμηρότητά της που καθιστά την ζωή ανέφικτη, εκεί που η ζωή με καλλωπιστικό φυτό ομοιάζει και χαιδεύει τον τυχάρπαστο όχι με την πράσινη χρωματολογία των έργων του Μπασάνο για την ελπιδαφορία της στιγμής αλλά γιατί ο αμφικίων της αλήθειας συνειδητοποιεί πως ερείδεται στο χώμα, ενώ γδέρνεται απ' τα όντα του ουρανού, αποκτώντας μια χρησιμοθηρική περιστροφική ζώνη, αναρωτώμενη για το αποκρυπτικό νόημα του κόσμου.

Το προλογικό μου σημείωμα για την τέχνη της φωτογραφίας λήγει εδώ γιατί το κυρίως θέμα αφορά την έννοια της σεξουαλικής φιλαυτίας: πως με απλά λόγια η σταθεροποίηση του φωτός, του σχήματός του και των διαβαθμίσεων του γίνεται το ερωτικό υποκείμενο του πόθου που εξαντικειμενικοποιείται για την σκοτεινάγρα του Οσσιάν, υμνώντας την αχαλύβδωτη ένταση των επιθυμιών που ενέχουν δόσεις λογιστικού με την έννοια της διανοητικής τέρψης που είναι η προβαθμίδα της ιδεαλιστικής εκεί που το μηδέν υπάρχει όχι ως έννοια αλλά ως ιδέα…. Τελικώς η έννοια της αυτοικανοποιήσης μπορεί να έχει ως αφετηρία μια φωτογραφία αλλά και μια απορριματοποιήση φευγαλέων εικόνων που στηρίζονται στους ψευδοπεσσούς των φαντασιώσεων, ως εκμαγεία της φαντασίας απραγματοποίητα μα εξίσου πιθανά να συμβούν, αλυσοδεμένα των ιδιοτήτων που η τελευταία εμπεριέχει με την βαρυτική της έλξη.

Η φαντασία είναι η δημιουργική ανάπλαση της πραγματικότητας που εξυπηρετεί ως ένα βαθμό ιδεαλιστικές ουτοπίες ή εφηβικά όνειρα βουτηγμένα στην λίμνη του ασυνειδήτου όταν το υποσυνείδητο βρίσκεται σε θερινές αιώρες της Χαβάης και λιάζεται στο αντικειμενικό δίχως όμως να παίζει τις χαβάγιες του. Επιπλέον αυτή η λειτουργία του νου ανήκει στην κοινωνία της πληροφορίας που κάθε έλλογο ον έχει προγραμματισθεί με αυτόν τον σκοπό, ενώ η έννοια του ιππαλεκτρύονος υπάρχει όχι μόνον απ' την συνεξάρτηση με την ιδέα του αλλά και απ' την ειδωλική απεικόνισή του.

Σε απλούστερη γλώσσα ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί να φανταστεί αυτό για το οποίο δεν είναι προγραμματισμένος στον κωδικοποιημένο του ψυχικό ιματισμό, διαποτισμένο από εμβλήματα ιδεαλιστικού χαρακτήρα που σε κάποιους είναι υπαρκτά και σε άλλους τελείως ανύπαρκτα και φυσικά οι εικονιστικές κυβερνητικές όπως είναι στην κοινή λογική αντιληπτές.

Η φαντασίωση είναι η παρέκκλιση απ' την φαντασία με την διεστραμμένη, την πωρωμένη και την λιθόκτιστή της περιβολή αναμεμειγμένη στο τσουκάλι της αυτοαπομόνωσης που νοσεί ενώ θεωρεί πως τα ιαματικά της λουτρά τόσο αναγκαία όσο για της μαντάμ Σεβινιέ τα αρθριτικά με την μέθοδο του καταιονισμού στην απομνημονευματογραφία της που έχει ημερολογιακό χαρακτήρα αλλά κατ' ουσίαν είναι η ιστορία του Βασιλιά -Ήλιου ιδωμένη απ' τις συνήθειες μιας γαλαζοαίματης γυναίκας αυλικής που θεωρούσε την φεουδαρχία τόσο ιωνική όσο η ύπαρξη αστερισμών που διακοσμεί τη νύχτα….Το νόσημα βέβαια παραλληλίζεται με την αποθεραπεία ακολουθώντας την συστηματική απευαισθητοποίηση μόνον που η φαντασίωση δεν περικλείει την έννοια του τρόμου αλλά εκείνη του ενοχικού υποτυπώδους κοινωνικού, οικονομικού ή σεξουαλικού σκανδάλου που ο ένοχος δεν τιμωρείται αλλά έχει καταδικασθεί στον πολλαπλασιασμό της ηδονής με την τεχνική της αφαίρεσης που θηρεύει τα μεγαθηριακά μενίρ, τελώντας ιερουργίες για τον κατευνασμό των σκοτεινών πνευμάτων ή εξευμενίζοντας τα ήδη υπάρχοντα αγαθοποιά για την υπερτασιακή της μορφή. Η προιστορικότητα στην φαντασίωση είναι η ιδιόλεκτος της με ευανάγνωστα ιδιώματα προερχόμενα κυρίως από πορνογραφικά παραγγέλματα που απευθύνονται στον διαστέλλοντα νου για ν' ανθοφορήσει τα επιγεννήματά τους…Όταν δεν πραγματοποιείται η φαντασίωση δεν αγγίζει τα όρια της εμμονής όπως συμβαίνει στην περίπτωση της φαντασίας των θετικών ορόσημων για την ευδοκίμηση μιας ζωής σε παραδείσιο ουσιαστικό, απλώς έχει την θαμιστική επικοινωνία που συνοδεύει κάθε φιλομαθή σπουδαστή, αναμένοντας αλλά μην ελπίζοντας σε τίποτε το σημαίνον….

Αν η καθίζηση του ερωτικού οράματος δεν συσχετίζεται με φωτογραφία αλλά έχει τον κοχλία της σε συνειρμικές εντυπώσεις της καθημερινότητας, με τον τρόπο του οφθαλμού που τίποτε δεν παρατηρεί αλλά γυρεύει την παραμικρή αδιάπλεκτη αφορμή ώστε στο επιζητούμενο αντικείμενο να εστιασθεί για την ηδονή του ανεπαίσθητου στιγματικού οπτικού της πεδίου που ανήκει στην βάνδα της φιλοπεριέργειας που έχει θητεύσει στην ενθουσιώδη εσπερίδα της πλεονεξίας με την έννοια του φιλοκτητισμού, τότε δεν έχει το κιγκλίδωμα του αμετάβλητου της φωτογραφίας αλλά ανήκει στην αχλή των ερεβώδων δωμάτων του νου που μοιάζουν με εκλάμψεις υψηλής διάνοιας και που τμηματικώς καλύπτει με την πάροδο του χρόνου τον σκοτεινό του θόλο….Η έννοια της εξάπλωσης στην φαντασιακή λειτουργία είναι περισσότερο κινητική σε αυτήν την περίπτωση από ότι στην φωτογραφική ακρογιαλιά όταν γινόμαστε συλλέκτες κογχυλιών και θαυμάτων…Η κινηματογραφική ταινία μικρού μήκους δίχως έναυσμα ίσως να' ναι η ακριβέστερη πρωθιέρεια της τελετουργίας που κέκληται φαντασίωση δίχως συγκεκριμένο οπτικό ερέθισμα.

Η έννοια της αυτοικανοποίησης ανήκει στις ναρκισσιστικές παραμεθόριες περιοχές της καρδιάς που οι στρατιώτες της δεν είναι πρόβολοι αλλά διαιτητές σε έναν ποδοσφαιρικό αγώνα αβέβαιου αποτελέσματος. Η τριβή του οργάνου που φαντασιώνεται την φυσική του θέση σε ένα ξένο αστρικό σώμα ενώ-κάθε ανθρώπινο σώμα είναι υποδοχέας αστρικών καταβολών που εναρμονίζονται σε παράλληλες ή πανομοιότυπες ψυχικές συνθέσεις, υποστηρίζοντας το μότο πως η ποικιλομορφία είναι του κάλλους η θεραπαινίδα- που αποτελεί στην ουσία ένα ερωτικό πάθος του πέους ή του αιδοίου στο χέρι και στην παλάμη που με την γραφολογία του καθορίζει και τις φλέβες των οργάνων ή τους θάμνους τους, συλλαβίζοντας την ρήση πως το ισχυρότερο

κλειδί για την επιτυχία είναι του εαυτού μας η κατοπτρική μανία. Ο εαυτός μας ερωτεύεται έτσι το δεύτερο και το τρίτο μας πρόσωπο που υποδύονται το αφιλόξενο σώμα του πεπρωμένου και της αλλογενούς οντότητας –το δεύτερο είναι η μέθοδος αυτογνωσίας μέσω της ερωτικής γραφής ενώ το τρίτο η διαστρική ακτινοβολία που κάθε ανθρώπινο πεπρωμένο εκπέμπει μέσω της γραφολογίας και της χειρομαντείας- ως μια απόπειρα εξύμνησης της ερωτικής αυτογνωσίας η χειρομαντείας. Ας μην λησμονούμε πως περιέχει τα όρη των θεών το οροπέδιο του Ερμή και της Αφροδίτης που αν συγκερασθούν με αυτά του Κρόνου, του Άρη και του Δία μας αποδίδουν στον βωμό μια ερωτική, επικοινωνιακή αγάπη δοξασμένη και σφυρηλατημένη στο αμόνι της γης που ξαφνιάζει με την ορμητικότητά της.

Η συνύπαρξη στην παλάμη της Κυθέρειας και του Πολεμοηγήτορα με διαμεσολαβητή τον λαγόβολο Ερμή προιδεάζει για το αρχετυπικό ζεύγος έρωτα και πολέμου. Ο έρως είναι μια διηνεκής μάχη που με την τύχη του Δία και το σκήπτρο του Κρόνου διαστιγματίζεται στα οροπέδια των ανθρωπίνων οντοτήτων και μόνον ο διάλογος και η συναλλαγή στο κρεβάτι μπορεί να δημιουργήσει το πενταγωνικό κτίσμα που λέγεται ανθρωπότητα: αυξάνεσθε και πληθύνεσθε η συνεπακόλουθη ρήση για την διαιώνιση του Κρόνιου- Δία. Χωρίς τον έρωτα σε μια γυναίκα δεν μπορείς να μάθεις τα μυστικά του κόσμου έλεγε κάποτε ένας σοφός.

Το αξιοπερίεργο είναι η ανυπαρξία του όρου του Γανυμήδη ως μια διαφοροποιημένη ανάδραση στο διπολικό ζεύγος ενώ στην αρσενοκοιτία δεν υφίσταται μάλλον διαμάχη ενόπλου αγώνα σαν αυτόν μεταξύ κομμουνιστών και φιλοδυτικών στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο αλλά μια άρρητη έριδα για τον ανταγωνισμό του ομορφότερου με μοναδική συνέπεια ένα γίγαντα γλυπτό του Ουρς Φίσερ.

Οι γραμμές στην παλάμη του χεριού προοιωνίζουν για τον αυνανιστή την καταγραφή λέξεων κοσμητικών ή ουσιωδών που θ' αντιστρατεύουν την ανιούσα λογική σε επουσιώδη , ενώ οι σταυροί το σεξουαλικό κρεβάτωμα που στην ουσία η παλάμη είναι ένα είδος οιωνοσκόπου που ομφαλοσκοπεί με προφητικές τάσεις ώστε το ιδεατό να γίνει πράξη.

Η προσομοίωση μιας χείρας σε ένα μητρικό ή αρσενοκοιτικό καλούπι εμφιλοχωρεί την έννοια του θεατρινισμού σε κάτι ασύμφορο που όμως στην ουσία είναι εκπτωσιακό για θεάματα στον Ιππόδρομο. Η χειρωνακτική εργασία αποτελεί την μήτρα των ψυχών που έχουν έντονη την αίσθηση της αποβολής αλλά και την διαστολή της μήτρας των συναισθημάτων σε επίκρανα αμφικωνικού σχήματος, για την δυνατότητα της εκλογής στην σεξουαλική ελευθεριότητα που δεν συμβαδίζει με την κοινωνική συμβατικότητα των τυποποιημένων επαγγελμάτων. Η χείρα είναι η κρήνη της δημιουργίας ή και της αποτυχίας των περιττών που εκβάλλονται στον υπόνομο της ζωής για να δώσουν έναν υπερθετικό βαθμό στην πρώτη.

Η απουσία συγκολλητικής ουσίας μεταξύ σπέρματος και ωαρίων έχει ως αποτέλεσμα η ημιλειτουργική της όψη να διαχέεται στον περιβάλλοντα κόσμο που όμως έχει την δυνατότητα της αναδημιουργίας. Το σπέρμα που έχει κριόμορφη απόληξη στην θάλασσα γίνεται το οξυγόνο των ιχθύων που το ευφορβούν ενώ οι ιχθείς στην συνέχεια θα γίνουν η τροφή και των δύο μορφών των ανθρωπίνων φυλών με συνέπεια την αρχή της ομοιότητας απ' τον εντοιχισμό με το ίδιο γεννητικό υλικό…. Η αρχή αυτής της ομοιότητας μεταξύ όντων που δεν έχουν γενετική ή φυλετική αντιστοιχία έχει την βάση της στο σπέρμα που ανακυκλώθηκε στους κόλπους της φύσης μέσω άπειρων διόδων της ξηράς και της θαλάσσης. Η θρησκεία που θέτει άρση απαγορευτικού στην αυτοικανοποίηση δεν επικροτεί ποτέ την ηδονή μεγάλης ισχύος ή μικρής και συναισθάνεται ως αμαρτία οτιδήποτε δεν επιφέρει τεκνοποιία με την έννοια του σφάλματος.

Η τεκνοποιοία προσφέρει θαυμάσιο και διαθέσιμο εργατικό υλικό για τα προτεσταντικά κοινωνικά κατεστημένα που εξισώνουν την εργατικότητα με την ζωή και τη νωχελικότητα με το χάος και την αμαρτία. στην δε ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία ως αντιπρέσβειρα του καθολικισμού-που θεωρεί αυτονόητη και την εργασία την Κυριακή, ημέρα αργίας που είναι ημέρα Κυρίου ταυτοχρόνως το πρόσφορο εργατικό δυναμικό που ταυτίζεται με τον άκριτο πολλαπλασιασμό των ανθρωπίνων φυλών σχετίζεται με την έννοια της συλλογικής κοινοκτημοσύνης στην οποια ο ένας εξυπηρετεί τον άλλον στο ξενοδοχείο που καλείται πλάνητας γη. Στον καθολικισμό τα πιο προσφιλή θέματα είναι αυτά της Καινής Διαθήκης, ενώ στον προτεσταντισμό που είναι πιο αυστηρός επικρατούν αυτά της Παλαιάς Διαθήκης.Η ορθοδοξία τείνει περισσότερο στην Καινή Διαθήκη τόσο λόγω της μαλακής φύσης του Χριστού όσο και για την αποφυγή κάθε Εβραικής λατρείας που η Παλαιά Διαθήκη εκπροσωπεί….

Ως αντιθρησκευτική θα μπορούσε να θεωρηθεί η γέννηση της Αθηνάς απ' την κεφαλή του Δία αφού δεν επήλθε δια της συνηθέστερης σωματικής συνουσίας το αντίστοιχο στην εποχή του μεταμοντερνισμού –αν υφίσταται μια τέτοια ορολογία και δεν επιδεικνύει αδυναμία προσδιορισμού της εποχής της- η κλωνοποίηση ανθρώπου ή η δημιουργία ανθρώπου μόνον από σπέρμα ή ωάριο μπορεί να θεωρηθεί λειψανοθήκη της ζωής και στείρα επιτυχία.

Το σπέρμα στην παλάμη θυμίζει Πράγα με φουσκωμένο τον Δούναβη, σύμφωνα με την χριστιανική θρησκεία αν και επικαλύπτει την μελλοντολογική πλευρά του ανθρωπίνου σώματος με την γενετική της δομή που είναι ανώνυμη αν και έχει μεταφραστεί. ανώνυμη γιατί ο νους που την γέννησε δεν έχει εμφανισθεί…Κάθε παιδί ψάχνει τον δικό του πατέρα, ενώ η εποχή μας είναι απορφανοποιημένη και αναδιφεί έναν Κρόμγουελ που απ' την βασιλεία του δόγματος να περάσει στην δημοκρατία της ελευθερίας. Αν ο Κάρολος ο Α δεν ειχε δυσαρεστήσει τους Σκωτζέζους με την καθιέρωση του αγγλικού προσευχηταρίου στην εκκλησιαστικη λειτουργία, δημιουργούσε τις συνθήκες για να μην συμβεί εξέγερση στην Ιρλανδία και απέφευγε την πράξη της Μεγάλης Επίπληξης περιορίζοντας τις λειτουργίες του Κοινοβουλίου δεν θα εκτελούνταν από τον Κρόμγουελ και τους εχθρούς του.

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 388
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
8-12-2001, Παρίσι,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Το όργιο που οργάνωσα εχθές στο διαμέρισμά μου εστέφθη δι' απολύτου επιτυχίας.

Είκοσι Βρετανοί με είκοσι Γάλλους αναπαρήγαγσν όχι την μάχη του Ανγκιάρι αλλά την ρωμαϊκή σαρκοφάγο Λουντοβίσι με όρους εκατονταετούς διαμάχης και τους θριαμβευτές Ρωμαίους στρατηλάτες τους Γάλλους στο άνω μέρος της , ενδεικτικό της υπεροχής του φραγκικού φύλου ως γερμανικού έναντι του αγγλοσαξονικού με τις λατινογενείς του ρίζες.

Οι βάρβαροι ανυπότακτοι Βρετανοί στα κατώτερα τμήματα των Γάλλων

να πεολειχούν στους ίππους τους. Οι νικητές Γάλλοι πάντα με την κεφαλή σε μετωπική αντιπαράθεση μεταξύ τους για την παρατήρηση των ηδονικών αντιδράσεων στα ερεθιστικά στόματα των Βρετανών με τα σκυμμένα κεφάλια, σύμβολο της ήττας τους στα πεδία των μαχών και με τα βαρβαρικά τους γένια ενδεικτικά υποκατάστατα στενοχωριών και εγνοιών που η γλύκα των γαλλικών φαλλών την μετρίαζε σε μια ωραιοπαθή, περίτεχνη σύνθεση που το μέτρο εναρμονιζόταν με ευφάνταστο τρόπο στα σαρκοφαγικά ακρωτήρια. Οι Γάλλοι σε όλη την διάρκεια του οργίου κάθετοι στον ωκεανό των διαγώνιων σχημάτων των Βρετανών που χαρακτηρίζονταν απ' την φυγή του κάθετου άξονα, σε σάλο ως ελληνιστικές μορφές που είχαν εκδυτικοποιηθεί με ανατολίζοντα ρυθμό…

Ο τρομπετίστας σε αυτήν την ολογλυφική σύνθεση που οι κόμες έπαιζαν τον ρόλο της φουρτουνιασμένης σεξουαλικής θάλασσας ήμουν εγώ…

Αν όμως η γλυπτική σύνθεση μετουσιωνόταν σε χρωματική οι πρωταγωνιστές θα θύμιζαν τους ήρωες απ' το μεσαίο και το δεξιό τευχίδιο του "Κήπου των επίγειων απολαύσεων "του Ιερώνυμου Μπος που έχουν όμως μια φιλμική αναφορά στους ζωντανούς πίνακες των ταινιών του Γκρήναγουεη.

Ένας μάλιστα εκ των Βρετανών είχε πάρει από μια γλάστρα άνθη και τα προσκόμιζε σ' ενός Γάλλου την κάλπη αφενός μεν για να υποδηλώσει την ανθηφορία της ομοφυλοφιλίας και την πολλαπλασιαστική της έλξη αφετέρου δε συμβολίζοντας του Ιωάννη του Αγαθού την αιχμαλωσία στο Πουατιέ απ' τον Εδουάρδο, πρίγκιπα της Ουαλίας…

Ένα μπαλόνι ως ομοίωμα πλαστικής κούκλας αντικατέστησε την τεράστια φράουλα στην οποία είχε πέσει ο Βρετανός πρεσβευτής της λαιμαργίας, ώστε να υπογραφεί η συνθήκη Καλαί-Μπρετινύ και να παραδοθεί στους δώδεκα Πλανταγενέτες η Ακουιτάνια ή η Γαλλία η μισή….

Ένας εκ των Γάλλων σε ένα μπαούλο είχε κρυφθεί όπως ο δελφίνος Κάρολος ο Έβδομος προτού η Ζαν ντ' Αρκ εμφανισθεί, αποδεχόμενος όμως στο στόμα του από ένα πτηνό βουργουνδικό έναν καρπό, σύμβολο της λαγνείας του για τα δώρα των ουρανών…Ένα άλλο ομοφυλοφιλικό τετράποδο βρετανικό και γαλλικό συνουσιαζόταν κάθετο και ινδουιστικό με τα πόδια προς τα άνω για να μάθει μέσω του σεξ την σοφία των ουρανών που η γλαυξ συμβόλιζε στα κεφάλια τους και να καταλήξουν στο έγγραφο του Αρράς το συμβιβαστικό….

Δύο Γάλλοι συνομιλούσαν ολόγυμνοι και μπρούμυτα για τις σεξουαλικές τους απολαύσεις, ενώ το κεφάλι ενός εξ' αυτών είχε καρποποιηθεί, εμβληματικό της συνεχούς και ατελεύτητης ροής σκέψης του που ο απότοκός της είναι ολοφάνερος στα φυσιογνωμικά της χαρακτηριστικά, ελευθέριος και ως κρύπτη του άλλου του εαυτού.

Ένας άλλος Βρετανός αφόδευε νομίσματα στο κενό, ως μια αλληγορική ερμηνεία της γενναιοδωρίας και του ψυχικού πλούτου που συνεπάγεται σε άτομα ανυποληψίας…

Τα υπερυψωμένα πτηνά που πλαισίωναν τις ανθρώπινες οντότητες συμβόλιζαν τις υψηλές φιλοδοξίες και τα όνειρά τους…

Ο Γάλλος στο ανώτερο επίπεδο καταβροχθιζόνταν από ένα γιγαντιαίο πτηνό που είχε ως περικεφαλαία την κατσαρόλα, ενδεικτικό των μαγειρευτών ραδιουργιών που η παπική αυλή με τ' ατέλειωτα χειρόγραφά της εξομολογεί, ενώ αυτή η θρησκευτική συνουσία είχε ως απόρροια να αφοδεύει κοράκια, έμβλημα του θανάτου τερματικό και της ήττας στο Κοσσερέλ του Καρόλου του Κακού αυτοαναφορικό.

Οι δύο Βρετανοί δεξιά του που συνουσιάζονταν απ' τους Γάλλους και που ο ένας έκλεινε τα αυτιά του για να μην ακούει τις διφθόγγους ηδονής του επιβήτορά του και ο άλλος αφόδευε την φλογέρα που καθοδηγούσε ένας Γάλλος συμβόλιζαν τις ήττες

των Βρετανών στο Πονβαλλάιν και Μπρεσσουίρ. Το περίττωμα της φλογέρας εξέφραζε την μουσική διακύμανση της ψυχής του Βρετανού αλλά και ένα απώτερο νόημα: η μουσική έχει αναγωγή και τελικό προορισμό στην γη αλλά οι στίχοι των συνθέσεων νοήματα ακατανόητα που αν συντμηθούν έχουν αξία αιώνια….

Οι δύο Γάλλοι που έπαιζαν τις ερωτικές χορδές της αύρας των Βρετανών στην άρπα και το λαούτο έμοιαζαν σαν πένες στα χέρια του Θεϊκού Αγνώστου, μια συνυποδήλωση πως οι άνθρωποι είναι τα εργαλεία των θεών και των συνθέσεών τους για την πρόκληση άωτων συναισθημάτων ή ασυνειδήτων πράξεων που οι ήχοι τους υπαγορεύουν αλλά δεν αποκαλύπτουν τις πέρλες τους στα ώτα των αμύητων ή των ιερόσυλων….

Ο αρσενικοθήλυκος Γρεγκορύ με την χελώνη στο στήθος του να αντικατοπτρίζει την συζυγική πίστη ή ο φρύνος την τάση για λαγνεία και ν' ανακλάται σε μια φαραωνική μούμια με μια δαιμονική οντότητα ήταν το σύμβολο της αθανασίας που προήλθε από αυτές τις αρετές ή τις μειονεξίες σαν τις δύο όψεις του ταυτόσημου νομίσματος….

Το τεράστιο φανταστικό κεφάλι της κουκουβάγιας που άγγιζε ένας Γαλλοβρετανός συμβόλιζε την τάση του ανθρώπου για φιλομάθεια και θεϊκή σοφία ανά τους αιώνες έστω και σε ασύμβατα μέρη όπως οι λίμνες…

Οι καρποί από φρούτα που συνόδευαν τις κάρες των εραστών και των αντεραστών συμβόλιζαν την υπεροχή και την επιβολή της φύσης έναντι της ανθρώπινης διανοίας και πως η μητέρα φύση έχει την αυτόνομή της που γαλουχεί και ποδηγετεί την πρώτη: ένας πρώιμος οιωνός της αφρικανικής δουλοπαροικίας απ' την ευρωπαϊκή αποικιακρατία της φεουδαρχικής της κοινωνίας….

Ο Γάλλος μέσα στο κογχύλι που τον μετέφερε ο Βρετανός λαμπύριζε την υποκίνηση της Γαλλικής Επανάστασης απ' την βρετανική αριστοκρατία λόγω της κουρίας της γαλλικής βασιλείας στην Αμερικανική Επανάσταση και την συνακόλουθη απώλεια των κτήσεων του Γεωργίου του Τρίτου των αμερικανικών αποικιών αλλά και πως τα ερωτικά πάθη είναι πάντοτε μύχια και από δίαυλους άλλους καθοδηγημένα…

Στο δεύτερο επίπεδο η κυριαρχία της Νορμανδίας απ' το στυλ το βρετανικό με ηγήτορα τον Ερρίκο τον Πέμπτο ήταν φανερό…Γύρω απ' την πηγή της ζωής Γάλλοι αιχμάλωτοι του έρωτα, ημίονοι, ιχθείς, μονόκεροι, τράγοι, καμήλες, άρκτοι, κάπροι, λεοπαρδάλεις και νεβρίδες στα μάτια των Βρετανών, φιλολογικό υπόμνημα του Μπος πως στην ζωή είναι εγγύτερα όποιος την συμπεριφορά των ζώων απομιμηθεί ή με τις ιδιότητες του καθενός εξ' αυτών ταυτισθεί…

Ο κύκλιος χορός ανθρώπων τέ και ζώων εκπροσωπούσε το ατέρμονο αλφάβητο της ζωής που οι γραμματικοί κανόνες έχουν τις εξαιρέσεις μέσω των θωμαστών και ενίοτε ασύνηθων ή σπάνιων υπάρξεών της…Επιπλέον η καταγραφή του Μπος φανερώνει αφενός μεν πως τα ζώα γεννήθηκαν στην υπηρεσία των ανθρώπων αλλά κατά την γνώμη μου πως οι δωρικότερες μορφές ζωής εξυπηρετούν και δίνουν απολαύσεις στις περικοκλάδες της…..Σε αυτή την σκηνή θα βρει κανείς την σοφιστική συλλογιστική στην οποία υπερισχύει πάντα ο νόμος του αλκιμότερου αφού το τρώει τον μικρό ο μεγάλος ιχθύς σα 'να 'ναι ένας διαγωνισμός λόγου ρητορικής…Ο Γάλλος που κρατούσε στο χέρι του ως όπλο τον ιχθύ συμβόλιζε την θρησκευτική έριδα μεταξύ καθολικισμού και προτεσταντισμού για αιώνες στην βρετανική γη…Η Αγγλία θα ήταν πολύ διαφορετική αν η Μαρία Στιούαρτ ή η μητέρα της, η Μαίρη του Γκυζ δεν είχαν δολοφονηθεί με δηλητήρια ή καρατομηθεί….

Τα πτηνά που επιστέφουν ως ανθέμια την ράχη των κάπρων και των τράγων είναι τα γνωστά ερωτικά πλάσματα τα σταλθέντα απ' τους ουρανούς για να επιβλέπουν τον ζωημορφισμό ώσπου γίνει θεομορφισμός….

Στο τρίτο επίπεδο η Βρέστη, το Ερβούργο, το Καλαί, το Μπορντώ και η Μπαγιόν που εκπροσωπούσε κάθε πύργος-Γάλλος κατακυριεύθηκαν από τους Άγγλους. Μάλιστα οι τρεις Γάλλοι στο κέντρο που συμβόλιζαν την κρήνη της μοιχείας υπήρξαν ο πόλος έλξης νεόδμητων, νυμφευμένων, εφηβαίων Βρετανών που έπαιζαν σε ταινίες πορνό για ν' αγοράζουν διακτινιζόμενα και ακριβοθώρητα αυτοκίνητα, πολυτελείς επαύλεις και δαχτυλίδια στις αγαπημένες τους…Η μοιχεία θεωρείται από πολλούς μεγάλη αμαρτία γι' αυτό και η σφαίρα των μελών της ήταν τόσο μεγάλη και ραγισμένη αφού έχει καταστεί χωρισμών και διαζυγίων πολλών ζυγών αιτία….
Μάλιστα ο Γάλλος υπακούοντας πρόθυμα στις διαταγές δύο Βρετανών στηρίχθηκε με τα χέρια του ολόγυμνος στο δάπεδο, ώστε ο ένας να του γλύφει τον υπόνομό του και ο άλλος το δόρυ του και τα δυο του κεράσια-σύμβολα της νίκης του Εδουάρδου του τρίτου στο Λ' Εκλύζ κρατώντας του τα δύο του πόδια –σύμβολα της νίκης των Βρετανών έναντι των Βαλουά επί ξηράς στο Κρεσύ το 1346 και στο Καλαί το 1347- σ' αυτήν την ανόργανη σεξουαλική γυμναστική….Επίκουροι στον ανεστραμμένο τρίποδα αυτόν υπήρξαν ένας απόγονος της οικογένειας Μονφώρ και ένας Γάλλος με μακρινή φλαμανδική καταγωγή…

Η οπή στην σφαίρα της μοιχείας με τις απαγορευμένες συζυγίες ήταν μια υπενθύμιση πως η απιστία γίνεται σε σκοτεινά και παράνομα μέρη στης γης τα κατώτερα μέλη….

Στον ουρανό του επιπέδου ο Γάλλος κρατούσε έναν κόκκινο καρπό,
με τάση αγγελικού ελικόπτερου ως ένδειξη πως μέσω της λαγνείας κερδίζει κανείς τα κλειδιά του παραδείσου της γης στην μεταφυσική διάσταση του έργου, ενώ στην ιστορική την απώλεια του Καλαί κατά την βασιλεία της Μαρίας Τυδώρ και την παράδοσή της στην γαλλική επικυριαρχία. Ο Βρετανός πάνω στον γρύπα με τον φυλαγμένο του θησαυρό που καταπατούσε τον φρύνο συμβόλιζε στην Αγία Ελένη του Ναπολέοντα την εξορία. Τα κλαδιά με το πορφυρό πουλί ήταν αλληγορία του Δένδρου της Γνώσης της λαγνείας.

Η πεντάλφα των πυλώνων εκπροσωπούσε τον σπόρο της κάθε μιας ψυχής εξ' αυτών που διέφερε ως προς την ποιότητα και την ποικιλία…Η λίμνη απ' τα σπέρματα των πρωταγωνιστών περιείχε γυναίκες γοργόνες ή Νηρηίδες που προξενούσε την αποστροφή των ανδρών απ' της αιγίδος της Αθηνάς την αειφορία …

Αν τα σώματα είχαν αλληγορική συσχέτιση με την επιστήμη της νεκροψίας τότε η "Εναπόθεση τέφρας του Αγνώστου Στρατιώτη στην Αψίδα του Θριάμβου" του Ernest Jules Renoux θα ήταν επίκαιρη όσο ποτέ αφού η ιστορία που εκπροσωπείται από τέτοια φωταγωγημένα μεγαλοπρεπή μνημεία όπως το τελευταίο ως αποήχος των ρωμαικών νικών του Ιούλιου Καίσαρα στην Γαλατία ή του Οκταβιανού Αυγούστου στο Άκτιο ή στην Αίγυπτο εντασσόμενα σε μια συγχρονική διαχρονικότητα, δημιουργείται απ' το μάγμα των ηφαιστειακών εκρήξεων εμποτισμένο με το αίμα των αφανών ηρώων, ενώ το συγκεντρωμένο πλήθος που πενθεί και τα ψηφία του είναι δυσδιάκριτα το ένα απ' το άλλο τονίζει την ομόνοια ενώπιον του κοινού κινδύνου ή κοινού πεπρωμένου που μπορεί να συνεπάγεται η συμμετοχή τους στον κυκεώνα των ιστορικών γεγονότων έστω και αν άλλα όπως το Μαυσωλείο του Αδριανού στην Ρώμη βεβηλώθηκαν από τις ορδές των βαρβάρων υπό τον Αλάριχο το 410 μ.Χ και οι τέφρες του Αδριανού, των μελών της οικογένειας του ως ακόμη και του Γέτα του τελευταίου στην σειρά που έχει ενταφιασθεί διασκορπίσθηκαν στον αέρα για να μην τους θυμίζουν τόσο την ρωμαϊκή επικυριαρχία στην περιοχή όσο και την έννοια της κληρονομικής αριστοκρατίας…Ένα είδος απόσβεσης της dignitatis των ρωμαικών οικογενειακών αυτοκρατοριών στην δικαιοδοσία του ψυχρού ανέμου με την απέλπιδα σκέψη πως ο κονιορτός των αυτοκρατόρων θα σημάνει και το τέλος της ύπαρξής τους, μια αποτροπαική πράξη του επιθεωρημένου από εκείνους και την βανδαλιστική τους

αντιλήψεως περί κακού, ενώ κατ' ουσίαν υπήρξαν το στερητικό μόριο στην ανίχνευση αρχαιολογικών θησαυρών τέτοιου βεληνεκούς πέραν απ' την εκπολιτιστική ανυπαρξία την οποίαν επεδίωξαν, παρομοίου πράξεως μ' εκείνης των αγαλμάτων του Βούδα απ' τους Ταλιμπάν του Αφγανιστάν…

Το όλο σκηνικό θα μπορούσε να παραλληλισθεί με τις πολυπρόσωπες συνθέσεις του Μιχαήλ Αγγέλου στη Καπέλα Σιστίνα, ιδιαιτέρως εκείνων με τους αγγέλους και τους αγίους που περιστοίχιζαν τον Ιησού Χριστό, σχηματίζοντας το ελληνικό γράμμα ωμέγα, ενώ οι δοσμένες στην αμαρτία σκοτεινότερες φιγούρες του οργίου την υπογράμμιση του τελευταίου γράμματος που εξισώνεται με το έμβλημα της δικαιοσύνης. Αν όμως κάποιος επιχειρήσει να τονίσει ως πρωταγωνιστή τον ουρανό τότε θα αντικρύσει μια ανθρώπινη κεφαλή ή νεκροκεφαλή με οφθαλμούς στο άνω αριστερό και δεξιό μέρος της τοιχογραφίας, την μύτη στο κέντρο που ο Χριστός πλαισιώνει τις αγαπημένες του φιγούρες και ένα διάπλατο στόμα στο κάτω μέρος.

Σε αντιστροφή μια Μενορά ετεροβαρής με ελαφρά κλίση προς τα δεξιά και οι άγγελοι με τους αγίους στο άνω μέρος της οι ακτίνες του θεϊκού φωτός.

Η λιωμένη ψυχή που μοιάζει με προβιά αμνού και που είναι στο χέρι του αγίου συμβολίζει το γεγονός πως οι ξεκολλημένοι απ' το σώμα τους θα έχουν την τιμητική θέση που τους αξίζει στον Παράδεισο, ενώ ο κίονας που κουβαλούνε τ' αγγελάκια και οι άγιοι άνω απ' τις κάρες μας νοηματοδοτεί ως γεγονός την ανάθεση του πολιτισμού απ' τον Θεό στους εντολοδόχους του και πως αυτός είναι άνω της σκέπης του… Το ταυρόμορφο σύννεφο στο αριστερό μέρος της τοιχογραφίας συμβολίζει τους θεούς -παρατηρητές των ανθρώπων της Φύσης αλλά και την σύγχυση της αχλής των δαιμόνων….

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 395
Lucy Sanguin προς Sophie Caron,
21-12-2001, Παρίσι,
Αγαπητή Σοφί,

Δεν θα πιστεύεις τι έγινε εχθές βράδυ. Είχα καλέσει στο σπίτι μου για να παίξουμε μονόπολη τον Φερνάντεζ, έναν καλλιτέχνη απ' την Ισπανία που είχα γνωρίσει στην Λέσβο το περασμένο καλοκαίρι και έφερε απρόσκλητους και δύο εύξεινά του φιλαράκια: τον Κλάιβ απ' την Μεγάλη Βρετανία και τον Ρομάνο απ' την Ιταλία.

Σε όλη την διάρκεια του παιχνιδιού τα υποκρυπτικά χαμόγελα εξέβραζαν μια έντονη ερωτική επιθυμία για ένα διπολικό στην ανταλλαγή κουαρτέτο.

Συμφωνήσαμε πως όποιος χάσει όλα του τα χρήματα θα πρέπει να βγάλει και όλα του τα ρούχα ως μια πράξη τελετουργικού χαρακτήρα, αφού το ένδυμα μπορεί ν' αντικαθιστά την θαλπωρή του τριχώματος που έχει το δέρας του ζώου, σε καμία όμως περίπτωση δεν αποτελεί φυσικό κατάλοιπο της άγριας φύσης αλλά μια στημονική θεώρηση των πολιτιστικών καταβολών που διασχίζουν το ανθρώπινο είδος απ' το πρωτογενές του.

Η ενδυματολογία και η μόδα υποκαθιστούν την ποικιλομορφία εξάλλου των τριχωμάτων των ζώων στην οικονομική διεπιλογική μετάφραση τους απ' την κατηγορία των ανθρώπων, ανθρωπάριων ή και ανθρωπίσκων αν προτιμάς με μια

βελουδένια αίσθηση που αποπνέουν οι πίνακες του Ποντόρμο στην πιο ζωηρή πλευρά τους.

Ο πρώτος που έχασε την ζωώδη καταβολή του ήταν ο Ισπανός θυμίζοντας μου τον αγώνα της διαδοχής για τον θρόνο και εγώ ως Λουδοβίκος Δέκατος τέταρτος να κάνω τα πάντα για την παλινόρθωση των Βουρβόνων. Το μόνο νόμισμα που κρατούσε ήταν ανάμεσα στα σκέλια του και με αυτό καθενός συνδαιτημόνος το στόμα φιλοδωρούσε. Στην αύξηση του Βρετανού θύμιζε την εκδίκηση για την ήττα της αήττητης αρμάδας του Φιλίππου του δευτέρου απ' την Ελισάβετ, στο θέμα του Ιταλού την εκδίκηση για την στήριξη του Μουσολίνι στον Φράνκο και στην ρηματική κατάληξή μου την εισβολή των αραβικών καταβολών φωνηέντων μου στην πεδιάδα σκέψη μου .

Τελικώς κατεπάτησε την Μονόπολη και εγώ βρέθηκα δίχως να το καταλάβω από επάνω του θυμίζοντάς του την στήριξη των Γάλλων και του Μπλουμ κατά των Φρανκιστών. Όλη η πόλη και τα λεφτά της ήταν δικά μου πάνω-κάτω.

Ξαφνικά αισθάνομαι από πίσω μου τον Βρετανό να με κυριεύει στο Τρουά μου, θυμίζοντας ως έγκυρη την ανάρρηση του Ερρίκου του έκτου Λάνκαστερ στον γαλλικό θρόνο. Ο τοκετός του πόνου εναλλασσόταν με αυτόν της ηδονής όσην ώρα ο απόγονος του Αινεία χαχάνιζε με τα κατορθώματά μας.

Σε κάποια στιγμή απελευθερώθηκε η Ορλεάνη μου απ' την αγγλική κυριαρχία αλλά η γαλλική του Ισπανού επεκτάθηκε ως τη Νορμανδία, δίνοντας διάταση στον πόνο μου με την υπερεντατικότητά της. Η ύπαρξη του αγγλικού και του γαλλικού τμήματος στο βουργουνδικό κορμί μου μετρίαζε τον πόνο με τον αργόσυρτο ρυθμό τους που ήταν και ηδονικός συγχρόνως, ως υπόμνημα μιας ομοφυλοφιλικής συγχορδίας που η φλογέρα κάνει εντονότερη την αίσθηση της αποδοχής διαποτίζοντάς την με την φιλοδωρία ενός αισθησιακού νεποτισμού.

Η ηδονή δεν ήταν μόνον διπλή αλλά τριπλή αφού ενώπιον μας στεκόταν ένας κατοπτρικός παρηγορητής, ως ένα καταστατικό πως ο άνθρωπος είναι καταδικασμένος πάντα να βλέπει όλα τα άλλα είδωλα πλην του δικού του. Ο καθρέφτης παρέχει την δυνατότητα της ανάκλασης του κόσμου που ανήκουμε αλλά και την πλασματική πιθανότητα της εισδοχής μας σε αυτό: είναι ένας ανερμήνευτος πίνακας που αποτελούμε το οργανικό του φωτογραφικό μέρος δίχως διαστάσεις….Αυτό που γίνεται ορατό στον καθρέφτη είναι η αδιεξοδότητά του έστω και αν η μαγική του ιδέα υπάρχει για πολύ λίγους ώστε να γνωρίσουν με διαφορετικό τρόπο τον κόσμο που βλέπουν μέσω των περασμάτων του. Για τους κοινούς θνητούς ο καθρέφτης αποτελεί μια διακοινωματική φιλοσοφική εκτύπωση: ο κόσμος που ανήκουμε είναι αδύνατον να κατακτηθεί και να τον γνωρίσουμε σε ουσιαστικό επίπεδο. Τα είδωλα δεν είναι απεικάσματα μιας δημιουργικής φαντασίας όπως στην πρώτη περίπτωση αλλά η υλιστική θεωρία που η αισθησιοκρατική μας αντίληψη δεν επιτρέπει την ύλη της εμβάθυνσης της. Έτσι ο καθρέφτης αποτελεί ένα φιλοσοφικό νοούμενο απίσχανσης της βαρβαρότητας της ζωής που ως τεμάχιό της δεν μας επιτρέπει την ανάγνωση της πτυχολογίας της. Παρόλα αυτά τα είδωλα που σχηματίζονται κινούμενα ή ακίνητα υπονοούν πως εκτός απ' τον υλικό μας εαυτό κάπου υποφώσκει ένας αγαλματένιος άνυλος στην κοινή θέα όντων αγνώστων σε εμάς που επιδέχεται βαθμίδα τροποποιήσεων ώστε η πέτρα να λαξευθεί και από πηλός να γίνει πνεύμα πιο αβαρές δίχως όμως να χαθεί η υπόστασή του. Η ρίζα της τοποθέτησης αυτού του ιδεατού εαυτού βρίσκεται στην απέναντι όχθη του καθρέφτη που θα μπορούσε να παραλληλισθεί με την αντωνυμική λέξη "εσύ" ή το "εμείς" δίχως όμως να ταυτίζεται στην οντολογική του κατηγορία με αυτές. Ο καθρέφτης είναι ένα όχημα παρατήρησης αυτοφυές, ένας μηχανισμός του οφθαλμού ανθρωπολογικός που δεν αφήνει πολλά περιθώρια για ποικίλες ερμηνείες στα δρώμενα που φιλοξενεί….

Το μειονέκτημά του έγκειται στον τοπικό του προσδιορισμό περιορίζοντας την εστία της αφήγησής του θυμίζοντας μας τις συνεντεύξεις Κροατών, Σέρβων και Βόσνιων για τον εμφύλιο πόλεμο στην Γιουγκοσλαβία με διαφορετικές θεωρήσεις που προέρχονται απ' την γεωγραφία της οπτικής ίνας του καθρέφτη. Αυτή η προσδιοριστική του μονομέρεια δεν αναιρεί την έννοια της ύπαρξης του: ο κόσμος όμως που προσφέρει είναι ένα θέατρο διαστάσεων που στην ουσία είναι μονοτυπικό γιατί είναι ένας ηθοποιός που το σανίδι και η σκηνή είναι η προσοχή μας σε αυτόν. Ένα δεύτερο αρνητικό πρόσημο του καθρέφτη είναι η ρεαλιστική απόδοση της λειτουργίας του κόσμου με την μεγαλοπρέπεια που έκτισε ο Μάρκος Βιψάνιος Αγρίππας το Πάνθεον στην Ρώμη, μια μεγαλοπρέπεια ένθεη σε απλά και μονοσχηματικά μοτίβα που απαθανατίζει το αυτοκρατορικό σε κοινό και πανανθρώπινο κτήμα ως απόηχος της κλασικής αρχαιότητας και που είναι ερμητικώς κλειστή σε κενά απροσδιοριστίας

Η καρέκλα είναι καρέκλα, ο σκύλος σκύλος και ούτω καθεξής. Ο καθρέφτης δεν δίνει την αρχή της αιτιολογίας της ύπαρξης του σκύλου παρά μόνον παραθέτει το γεγονός δίχως σχόλια, ένα καθήκον του δημοσιογραφικού επαγγέλματος κλειδωμένου σε κάποιο ερμάρι, υποκαθιστώντας την λειτουργία μιας εφημερίδας…Μιας εφημερίδας ή και επιφυλλίδας που δεν έχει την συναισθηματική και καταιονιστική χρήση του χρώματος του Ρενουάρ στην "Αναγνώστρια" ή την "Marguerite Charpentier" και που μας ανάγει σε ιδεαλιστικές νοητικές μεταξοτυπίες για να υποδηλώσει πως η χρωματογραφία έχει σύνορα και υφαλοκρηπίδες εγχάρακτες με σαφήνεια αλλά είναι αναρχοαυτόνομο με την έννοια της εθελούσιας εξορίας που το ένα της πόδι πάντα θα ζει στην προγονολατρεία είτε απ' τον φόβο της ανακαίνισης του είτε γιατί ο νομοχαράκτης της λογικής δεν της επιτρέπει εκτροπές απ' τα σημεία φυγής λόγω της αναγκαιότητας του νόμου του κόσμου περί σταθερότητας έστω και νομαδικής στην στέπα των άναρχων πνευμάτων….Η αυτονόμηση απ' το σχέδιο δεν είναι αυθαίρετη αλλά υπακούει στο νόμο της λογικής του πούπουλου που αιωρείται στον αέρα απ' το τίναγμα ενός αγγέλου ή πτηνού, ως μια οπτική μετατόπιση που έπεται της ψυχικής

και που η διαστρωμάτωσή της ακολουθεί την ουρανογραφία του Ελ Γκρέκο αν και ο πρωταγωνιστής στον Ρενούαρ είναι οι ασμίλευτοι όγκοι σε όριο παραλογισμού θέτοντας το όριο της παχυσαρκίας στην αφετηρία της και όχι στο τέλος της για να τονίσει πως η τρυφηλή ζωή είναι ταυτιζόμενη με μια νηφάλια ρομαντικότητα και αγγελική νηνεμία που εξαυλώνει μορφές σαν εκείνης του Lauradour και λουσμένες με φως σε τοπικά περιβάλλοντα όπως του κεριού για ν' αποδώσουν μια παρελθοντικότητα σε αυτές με υπεροχή του θείου έναντι της καθημερινής μπουζουαρζίας και στα στιγμιότυπά της….

Αυτός ο καθρέφτης δεν ήταν άλλος απ' τον Ρομανό που αντιπροσώπευε την ιερά λίγκα των Ιταλών ηγεμόνων, ενώ το λέξημά μου την γαλλική φρουρά της Νάπολης την περικυκλωμένη απ' τον Γκονθάλο της Κορδούης στην Ατέλλα.

Απ' την ευρωπαϊκή ιστορία που αναπλάθαμε στην αμμουδιά της Εύβοιάς μας έπρεπε να προβούμε στην επάνοδο των αρχαικών της καταβολών ως ακρογωνιαίος λίθος του ναού των τοκετών της.

Το ανυπέρβλητο πρότυπο της αναγεννησιακής και μετα-αναγεννησιακής σκέψης υπήρξε πάντοτε ο Παρθενών και οι πρεσβευτές του.

Οι κίονες συμβολίζουν την καθοδική τάση της ενέργειας των θεών απ' τα ορεινά τμήματα του στα πεδιαδικά που ενοικούν οι δυνάμεις οι γήινες, οι επίγειες και οι υποχθόνιες τους.

Οι γλώσσες μας ερωτεύθηκαν τα μαρμάρινα ανάγλυφά μας, σχηματίζοντας ένα ιδεώδες τετράγωνο που κάθε πλευρά εκπροσωπούσε και αυτή των τμημάτων που φιλοξενούσαν τις μετόπες του Παρθενώνος. Αποφασίσαμε αυτό το ερωτικό σχήμα – εποπτεύοντας τις ζωγραφιές που είχε ο καθείς εξ' ημών στις ηβικές πεδιάδες και στους

λοφίσκους τους από όποια πλευρά ήταν προσφερόμενη - αφού πολλές απ' τις μετόπες και τμήματα των ζωηφόρων έλειπαν από το Μουσείο της Ακρόπολης που είχαμε επισκεφθεί το θέρος που μας πέρασε. Πιστεύαμε πως με αυτό το ερωτικό όργιο θα συνενώναμε τα κλοπιμιαία κομμάτια τόσο του Παρθενώνος όσο και των δικών μας που χάθηκαν στων φαντασιακών ονειρώξεών μας τους αμερικάνικους αυτοκινητόδρομους με τα αδέλφια τους.

Κάθε κορμί και ζωηφόρος κάθε ζωηφόρος και τμήμα του ανθρωπίνου εγκεφάλου….Η ανατολική ζωηφόρος αντιστοιχούσε στους άνδρες, η δυτική στις γυναίκες, η βόρεια με τις παρυφές της στις εμφύλιες ιδέες-ο Τρωικός πόλεμος ήταν ένας εμφύλιος μεταξύ Δαναών ή Αχαιών και Τρωών που δίχασε μέχρι και τους θεούς του Ολύμπου - και ό,τι κακό επιγεννιέται από αυτές, η υστεροβουλία και η κακή προαίρεση, ο διεστραμμένος υπολογισμός στον οποίον όμως ελλοχεύει μια ενορατική ικανότητα και η νότια με την υπερίσχυση του λόγου έναντι των ενστίκτων και των παθών…

Στην βόρεια πλευρά ο Κλάιβ με τις δερματοστιξίες του εκπροσωπούσε γεγονότα απ' την άλωση της Τροίας. Στη νότια ο Φερνάντεζ εκπροσωπούσε στο γοφό του την Κενταυρομαχία, ενώ την ανατολική με την Γιγαντομαχία ο Ρομάνο λόγω του εκπληκτικού ιθυφαλλισμού του. Την δυτική την εκπροσωπούσα εγώ με την Αμαζονομαχία να πάλλεται ως πρόβλημα στην σκέψη μου.

Οι Αμαζόνες πάντα έστεκαν μετέωρες μεταξύ θηλυκής ορμέμφυτης και πρωτόγονης οιστροαρχίας και ελλειπούσης εκ φύσεως φαλλοκρατίας. Το σπάραγμα του διπολικού στήθους τους συμβόλιζε και την ανεπαρκή τάση για διαγωγή των παιδιών τους. Άνδρες παγιδευμένοι σε σώματα ανάπηρων ή ημιτελών γυναικών με θέληση όμως για κυριαρχία στο κλαπέν κομμάτι τους απ' τον λόρδο Έλγιν. Γυναίκα που δεν προσφέρει το γάλα της απ' το στήθος της εκπροσωπεί την τραυματισμένη εικόνα του φεμινιστικού κινήματος. Η δε δολοφονία των αρσενικών όντων πρεσβεύει την καταστροφή του στήθους τους.

Τα μάτια του Ρομάνο συναντήθηκαν με τα δικά μου καθόλη την διάρκεια της ερωτικής μας τρικυμίας και λειτουργούσαν σαν Ιόνιος Πολιτεία στην ουράνιά μας ανενδυσία…. Στην αυλητική του προς τον Φερνάντεζ έβλεπα τις μάχες Λαπίθων και Κενταύρων που απεικόνιζε ο δεξιός γοφός του δεύτερου αντιπροσωπεύοντας την αντιπαλότητα της γνώσης και της έκστασης της προς την ηθική και την ιπποσύνη που προασπίζει την ασφάλεια της γαμήλιας εγκυρότητας των γυναικών σε προτάσεις που αποκλίνουν απ' την παραδοσιακή ιεραρχία και τάξη.

Ο Λαπίθης αποδεχόμενος ένα πλήγμα στο κεφάλι απ' το αριστερό χέρι του Κενταύρου συμβόλιζε την συνένωση του απόκοσμου και του επουράνιου με την ανθρώπινη σκέψη, ενώ η μετοχή του αριστερού του χεριού στον βράχο διαφήμιζε την παράδοση και την έννομη επίγεια τάξη που λειτουργούσε ως ένας μοχλός αντιστήριξης στην εφορμητική διάθεση του δεξιού του χεριού στο σημείο συνείδησης του Κενταύρου για να το κάνει να ζωηρεύσει…Η άβολη γυμναστική στάση του Λαπίθη εκπροσωπεί και την βιαιότητα του γεγονότος της απόπειρας κακοποίησης των γυναικών απ' τους Κενταύρους. Τα πόδια του ιππόμορφου Κενταύρου αιωρούνται ως ένα χαρακτηριστικό της απογείωσης της έκστασής του…

Στα μεσοδιαστήματα της σεξουαλικής μου απεργίας διέβλεπα στον δεξιό αμμόλοφο του Κλάιβ ένα απεικονιζόμενο τμήμα απ' την πομπή των Παναθηναίων..
Ο ιππέας συγκρατεί απ' την μια πλευρά το άλογο με το αριστερό του χέρι, ενώ το δεξί του το προσγειώνει στην κεφαλή του δημιουργώντας έναν κύκλο….Αυτή η κίνηση είχε να κάνει με τον ιππέα του οποίου την ζώνη την δένει ένα μειράκιο…Ο γυμνός νέος συγκρατούσε με το χέρι του τον ίππο για να περιμένει τον αποβάτη του, ενώ η πλανητική τροχιακή χειρονομία στο κεφάλι του πως ήταν εφικτή η ομόνοια, η

αδελφοσύνη και η ενσυναίσθηση για τον ιππέα που έκαμπτε ελαφρώς και απροθύμως στο δέσιμο της ζώνης του….Η τελευταία πράξη συμβόλιζε πως η ύπαρξη παιδιών αποτελεί μια αγνύθα για την ζωή των ενηλίκων που τους περισφίγγει ενώ πως οι νεώτεροι υπερτερούν ακόμη και των νέων…

Το βλέμμα μου μετατοπίσθηκε και συγκεντρώθηκε στην λίμνη των ματιών του Κλάιβ που είχε καρφωθεί στα περιγράμματα του γοφού του Ρομάνο απ' την ερωτική έκσταση του στην εικονοπλασία που του μετέδιδε η κενταυρομαχία του Φερνάντεζ….

Έκθαμβος απ' την ανατολική του ζωηφόρο σχεδιασμένη στην εντέλεια να θαυμάζω τον Διόνυσο με τον Ερμή να συνομιλούν δίπλα στην χαρίεσσα Δήμητρα και τον Άρη που απολαμβάνει την συνομιλία αυτή, ως συστατικού στοιχείου της δημοκρατίας που έφθασε στον κολοφώνα του αρχαίου κόσμου απ' τον Περικλή, ένα κεκτημένο δικαίωμα που κληρονομήθηκε στους αιώνες με διευρυμένο κρηπίδωμα για να υπενθυμίζει την απώλεια των προνομίων του εχθές από τα έργα του παρόντος, μια χριστιανική παραφυάδα αδιαπραγμάτευτη για λαούς που διαθέτουν μακραίωνες πολιτιστικές επιταγές με πιστωτικό αντίκρισμα…Δίπλα στους θεούς οι Αθηναίοι που τους προσέγγισαν με τα πολιτικά και πολιτιστικά τους επιτεύγματα….Οι θεοί αν και κοντά τους όρθιοι θ' ανεδείκνυαν τις φυσικές τους μεγαλειώδεις διαστάσεις….Όταν διασκεδάζουν οι θεοί και έχουν θώκους δεν διαφαίνεται πως ξεχωρίζουν σε τίποτε από τους απλούς πολίτες…Όταν αναλαμβάνουν δράση και πλησιάζουν τους θνητούς της εκλογής τους ξεχωρίζουν απ' το απλό πολιτειακό κοινό μα το κυριότερο αγγελιαφορικό δίδαγμα είναι το ακόλουθο απ' την συγκεκριμένη αναπαράσταση: οι θεοί ζούνε κοντά στους ανθρώπους, μιμούνται τις συνήθειές τους για να μην είναι ευδιάκριτη η ύπαρξή τους αλλά και η διαφορά της φύσεώς τους μ' εκείνους είτε λόγω φθόνου είτε λόγω φόβου είτε λόγω αιδούς ή ευρίσκονται και ανάμεσά τους όταν το κρίνουν και δεν διστάζουν να τους προσεγγίσουν όταν τους ζητηθεί….Αυτή είναι η φύση των θεών και η πολιτιστική κατάκτηση των ζωηφόρων του Παρθενώνος της ανατολικής της πλευράς λόγω του συμβολικού αλλά και ρεαλιστικού ανακλώμενου φωτός της…

Τα πρόσωπά τους εν απουσία γιατί οι θεοί παίρνουν ποικίλες μορφές…

Ο Ερμής καθισμένος με πλατύγυρο καπέλο για να θυμίζει πως στον διάλογο και σε κάθε είδους επικοινωνία προυπάρχει η ευρύτητα πνευματος, η ευφράδεια και η ελευθερία της έκφρασης που ενίοτε φθάνει στην έννοια της ελευθεροστομίας και άλλοτε στην έννοια του δηκτικού λόγου, του στιβαρού που δεν επιδέχεται διορθώσεων και που χαρακτηρίζεται από την τραχύτητα και την αυστηρότητα των λόγων του Δημοσθένη.

Ο Ερμής αν σηκωνόταν το ύψος του θα ήταν διπλάσιο σε αντιπαραβολή με αυτό των επώνυμων αρχόντων, μια καλλιτεχνική τακτική που εκφράζει την αντίληψη πως η κοσμική εξουσία των ανθρώπων είναι ανίσχυρη ενώπιον των θεών- αν και δοσμένη από αυτούς με τα ραβδιά σε πρώτο πλάνο- που χαλαροί και σε αναπαυτική θέση ατενίζουν τα τεκταινόμενα….

Η Δήμητρα παρουσιάζεται με το ένα χέρι στο πηγούνι, ενδεικτικό της θλίψης της για την Περσεφόνη ενώ με το άλλο κρατάει πυρσό, σύμβολο των Ελευσινίων Μυστηρίων για να τονίζεται πως το φως είναι συνυφασμένο με το σκότος και πως οι θεοί διώχνουν με το φως που εκπέμπουν το σκοτάδι του Ερέβους…..

Ο Άρης από την άλλη πλευρά κρατάει με τις παλάμες του το γόνατο του ποδιού του που δεν αγγίζει καν το έδαφος για να υπενθυμίζεται πως η καταγωγή των θεών βρίσκεται στον ουρανό και μακριά από τα επίγεια αγαθά της γης, πως η χειρομαντική τέχνη και το πεπρωμένο των ανθρώπων έγκειται στην κινητικότητά τους όπως εκφράζεται από τα πόδια και τα γόνατα που συμβολίζουν την πρακτικότητα την οποία επιδέχονται οι άνθρωποι της γης από τις καθημερινές ασχολίες μα κυρίως πως πέρα από την πρακτική πλευρά του πολέμου-όπως εκφράζεται από το πόδι που

στηρίζεται στο δόρυ, όργανο ένυλης επιθετικότητας που εκδηλώθηκε από την αρχαιότητα ως σήμερα- υπάρχει η επιθετικη πλευρά του Άρη σε λεκτικό επίπεδο όπως εκφράζεται από το πνεύμα και από την αιώρηση του ποδιού του στον αέρα.

Η Ίρις ή η Ήβη που στρέφεται προς την πομπή με το αριστερο της χέρι τακτοποιεί το ανάστατο από τον άνεμο μαλλί της που εκφράζει τις κοινωνικές αναστατώσεις από το ζήτημα της θρησκευτικής λατρείας όπως τους ιερούς πολέμους ή το ζήτημα της βεβήλωσης των ερμαικών στηλών που συγκλόνισε τον αθηναικο λαό καποια χρόνια αργότερα.

Ο Δίας ακουμπάει στην ράχη του καθίσματος που είναι θρόνος με σφίγγα στηνν λαβη και κρατώντας στο δεξιό του χέρι σκήπτρο, ως σύμβολο της εξουσίας των θεων ενώπιον των ανθρώπων υποδηλώνοντας συγχρόνως τον χθόνιο και μυστηριακό χαρακτήρα της κοσμικής εξουσίας….

Το ένδυμα που υφαινόταν για εννέα μήνες γνωστό και ως Παναθηναικό πέπλο απεικόνιζε σκηνές γιγαντομαχίας προορισμένο για το ξόανο της Αθηνάς Πολιάδος που βρισκόταν στο Ερεχθείο και συμβόλιζε την κύηση της σοφίας της θεάς που έχουν όλα τα μωρά και την γιγαντοποίηση της σοφίας όσων προσώπων είναι στην προστασία της. Οι δύο νεαρές που μεταφέρουν τα καθίσματα είναι επιφορτισμένες με την θρησκευτική λατρεία την δοσμένη από τους θεούς….

Ο Διόνυσος είναι με το ραβδί κάτω από την μασχάλη που αποτελεί μια ομολογία της χωλότητας του, ενώ η Αθηνά καθισμένη σε προφίλ αναγνωρίζεται από την αιγίδα της και τα φίδια που περιέχει μεταδίδοντας το μηνυμα πως στην άμυνα –ένα τέτοιο όπλο είναι η ασπίδα- το κακό παγιδεύεται αιωνίως.

Ο Απόλλων διακρινόταν από την δάφνη ως προστάτης των ποιητων και των λογοτεχνών νικητών, ενώ ο Ποσειδών από την τρίαινα ώστε να δαμάζει ή να φουντώνει τα κύματα της θαλάσσης από την ενέργεια που μεταβίβαζε στον ουρανό….Αμφότεροι συνομιλούν και μεταβιβάζουν σκέψεις και ενέργειες μεταξύ τους….

Η Άρτεμις κρατάει τρυφερά το μπράτσο της αδελφής της, ενώ με το άλλο τακτοποιεί τον χιτώνα που έχει γλιστρήσει από τον ώμο της αφού τα ρούχα που παρέχουν θερμότητα από το κρύο ή δροσιά από την ζέστη είναι άχρηστα στους θεούς ενώ δεν έχουν τέτοιου είδους φυσικές ανάγκες…. Αυτή η κίνηση είναι ενδεικτική της σεμνότητας της Αρτέμιδος…

Κοντά στην Αφροδίτη ο Έρως κρατάει ένα σκιάδιο, ενώ παρακολουθεί την άφιξη της πομπής υποδηλώνοντας πως ο Έρως παρέχει μόνον προστασία….

Ο Ρομάνο αντίκρυζε το κορμί του Φερναντέζ που εκπροσωπούσε την νότια ζωηφόρο, μια ζωηφόρο με έντονο καλπασμό σαν τους πορνο σταρ που συνουσιάζονται γρήγορα για εντονότερη ηδονή ή γιατί θέλουν να εκλαμβάνονται ως σπουδαίοι εραστές και στην συγκεκριμένη περίπτωση καβαλλάρηδεςσε δράση σαν τους Τεξανούς….Η χαίτη του Φερναντέζ υποδήλωνε και την ταχύτητα των καλπασμών που εξέφραζαν και οι μακρύτεροι ανεμιζόμενοι θυσανοί στην χαίτη των αλόγων…..Ο αποβάτης έπρεπε να πηδήξει στο έδαφος και να ξανανεβεί σε άρμα ενώ βρισκόταν σε κίνηση, μια πράξη που υποδήλωνε πως μέσω της σεξουαλικής πράξης γεύεται κανείς τον υλισμό και ξανανεβαίνει στα ουράνια μέσω της αενάου κίνησης για να γευθεί την ταχύτητα του Παραδείσου. Το άλογο και το χώμα συμβολιζουν το παράλογο του υλισμού που βρίσκεται σε εξέλιξη, ενώ ο αποβάτης ως έννοια τον πειραματιστη που γεύεται για λίγο τα μυστικά του κόσμου του και τα μεταβιβάζει στον ουρανό έχοντας ως υπηρέτες του το άλογο και ως έννοια και ως ζώο και τους εκπροσώπους της γης……Οι φλογόσχημες ανεμίζουσες χαίτες συμβολίζουν το πυρ που έχει το πνεύμα όταν είναι σε συνεχή κινητικότητα….

Οι δεκαοκτώ ηλικιωμένοι άνδρες , οκτώ Αθηναίοι άρχοντες και δέκα εκπρόσωποι των φυλών πρεσβευούν την εξουσία που προέρχεται από την εμπειρία λόγω χρόνου…

Ο Φερναντέζ ενώ σχημάτιζε κυκλαδίτικα ειδώλια στη σχισμή μου διέβλεπε στην δυτική ζωηφόρο έναν ιππέα να στερεώνει ένα στεφάνι στα μαλλιά με τα χέρια του, μια πράξη που συμβόλιζε την αποστολή της θρησκείας και του αθλητισμού: να επιβραβεύουν με τιμές τους εκπροσώπους τους.

Ο έφιππος με τις λεοντόσχημες επωμίδες και το γοργόνειο καλπάζει ενώ στο κράνος υπάρχει ένας αετός που κρατάει φίδι στο ράμφος του αφού ο Δίας είναι ο νικητής του υλισμού και του κακού….

Εγώ από την άλλη ενώ γευόμουν το καλάμι του Κλάιβ που εκπροσωπούσε την βόρεια ζωηφόρο έβλεπα δύο βόδια εκ των οποίων το δεύτερο να αναπηδα και να αντιστέκεται καθώς το συγκρατούσε ένας οδηγός με σκοινί, μια πράξη που συμβολίζει το ζωώδες αντιστεκόμενο στο πνεύμα όταν νιώθει την πίεση….Οι τρεις νέοι που οδηγούν τα τέσσερα κριάρια συμβολίζουν την θρησκεία που ενέχει επιθετικότητα και πως απαιτεί πολέμους για χάρη της….Οι τέσσερεις υδριαφόροι που κουβαλάνε αγγεία με νερό θα ραντίσουν τον βωμό και στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα…..

Η παρουσία αυλητών και κιθαριστών στην πομπή συμβολίζει το γεγονός πως μουσική και θρησκεία είναι αρρήκτως συνδεδεμένες….

Οι θαλλοφόροι γέροντες με τα κλαδιά ελιάς εκπροσωπούν την Τρίτη ηλικία που είναι συνυφασμένη με την σοφία λόγω εμπειρίας….

Ο τελετάρχης με το ιμάτιο αφήνει γυμνό το γεροδεμένο του κορμί, ενώ η πορεία των γερόντων γίνεται προς τα ανατολικά δηλαδή προς το φως και την ανατολή….

Ο αποβάτης έχει κατεβεί από το άρμα και πατάει σε βράχο για να δηλωθεί πως μέσω του αθλητισμού υπερνικιέται το υλικό στοιχείο….

Τα άλογα που αναπηδούν ψηλά συμβολίζουν το παράλογο που αφήνει τα εγκόσμια για να συνενωθεί με τα επουράνια και το θείο…

Οι ενενήντα δύο μετόπες συμβόλιζαν τις 92 ημέρες του έαρός μας που προοιώνιζαν και αυτές του θέρους γιατί στην Ελλάδα το καλοκαίρι δεν τελειώνει ποτέ και τον καιρό και στην καρδιά και στην ψυχή…Κάθε ημέρα και ηδονή, κάθε ηδονή και τέρψη που χορεύει….

Στο δικό μου αέτωμα ο Φερνάντεζ έμεινε έκθαμβος με τη νίκη της Αθηνάς επί του Ποσειδώνα για την προσαγόρευση της πόλης των Αθηνών… Τα νιάτα πάντα νικούν τα γηρατειά… Η σοφία πάντα νικά της τρίαινας την εξουσία…Ξεπηδούσε απ' το στόμα του η Καλιρρόη και απ' το κλαδί μου ο Ιλισσός….Η Νίκη ήταν δική μου…Το λογικό μου στοιχείο νικούσε το στόμα του και τις θαλάσσιες του θεότητες…Στο κορμί μου απ' τον καύσωνα ο Ηριδανός….Ο Τρίτων, η Αμφιτρίτη, ο Ίων, η Κρέουσα, η Ωρειθύια, ο Ερυσίχθων, ο Πανδρόσος, ο Κέκρωψ στο δάσος των ηδονών μου…Η Ίριδα ήταν το στόμα του που έφερε τις ειδήσεις της υποταγής στην Ακρόπολη και ο Ερμής στο βλέμμα μου ο αγγελιαφόρος της διαταγής…Ο τεμαχισμένος Κέκροπας συμβόλιζε το τέλος της βασιλείας και τις απαρχές της αθηναϊκής δημοκρατίας, όπως την θεμελίωσε ο Περικλής με το ευρύ πολιτιστικό του και εικονιστικό του πρόγραμμα για την αποθέωση της Αθήνας και της συμμαχίας της…

Το αέτωμα του Ρομάνο πάντα με διάμεσο τον Κλάιβ χαρακτηριζόταν από τον ήλιο με το άρμα του να ανατέλει στην θάλασσα και την σελήνη με το δικό της πάλι στην ελκοφόρο κόρη της να δύει, ένδειξη πως στην Ελλάδα το φως δεν τελειώνει ποτέ με την κυκλική του αύρα….Η σκηνή της γέννησης της Αθηνάς απ' την κεφαλή του Δία συμβόλιζε το γεγονός πως η καλή τύχη και η ευλογία απ' τους θεούς προέρχεται απ' την λογική και όλες τις πτυχώσεις της όπως εμφανίζονται στις μορφές της Εστίας, της Διώνης και της Αφροδίτης αγκαλιασμένες και με άνεση που υιοθετούσαν τα μέλη των ρωμαικών αυτοκρατορικών οικογενειών στα συμπόσιά τους αλλά και το συμπέρασμα πως η μητέρα πάντα βρίσκει ένα στήριγμα στην κόρη της….Οι πτυχώσεις στα ενδύματά τους συμβόλιζαν την αναταραχή και τον σάλο που προκαλεί ο συρμός στις

ψυχές τους εξ' ου και η πολύ έντονη ρητινοειδής προσκόλληση στο σώμα τους….Μια συγκόλληση που θαρρείς πως προέρχεται από μια πολύ εντατική ενασχόληση και εμβάπτιση με τα ρούχα στης θαλάσσης το λεξιλόγιο που αποδίδει στα γινόμενά της τον νόμο της βαρυτικής έλξης με τα πολλαπλάσιά της, θυμίζοντας πως η φυσική θέση της ενδυμασίας και του όποιου συρμού δεν είναι στο νερό αλλά στην γη που την μαστίζει ο Αίολος και τα παιδιά του για να ανακατεύει τον κονιορτό στην άνυλη υπόστασή του και να τον μετατοπίζει σε σημεία δικής του επιλογής ως εκκλησιαστικά σκεύη έτοιμα για τήξη προς επίρρωση της βυζαντινής οικονομίας σε περίοδο κρίσης….

Εις το επανιδείν
Lucy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 396
Guillaume Papon προς Lucy Sanguin,
31-12-2001, Παρίσι,
Αγαπητή Λουσύ,

Τις ομαδικές σου εκθέσεις στο Μνημείο των Νηρηίδων δεν επικροτώ εξ' όσων έχω μάθει απ' την Σοφί Καρόν.

Την μορφή σου οραματίζομαι στα μεσοκιόνια διαστήματα, σύμβολα χάρης ως ανάσα στην θρησκευτική πομπώδη μεγαλοφυία και στην ύπαρξη του κενού που ο άνθρωπος δεν δύναται να γνωρίσει: είναι το μεταφυσικό που παρεμβάλλεται για να τονίσει πως μεταξύ αγνωσίας και θρησκευτικότητας πάντα θα έχει την πρωταγωνίστρια θέση ως λειτουργός των πολιτιστικών καταθέσεων στην συνεισφορά της λάξευσης που διαποτίζει την αμύητη επαφή με τα μυστικά της ζωής….

Η Κοίμηση της Παναγίας του Καραβάτζιο είναι ο πίνακας που σου ταιριάζει πολύ αν και σε ανύπνια κατάσταση θα έπρεπε να 'χες προτιμηθεί… Αν σε ξεβράσει ο Τίβερης του πορφυρίτη- ενδύματός σου το δάκρυ των θρηνωδών στα παραπετάσματα της παράστασής σου θα στεγασθεί…Ένα φωτοστέφανο που μπορεί να μην είναι φωτοστέφανο…Μια ιερόδουλη στο πνεύμα που χρήζει εφάμιλλου σεβασμού μ' εκείνου της Παναγίας…Μια ιερόδουλη που για τον θάνατό της θα πρέπει να κλαίνε όλοι σα να πέθανε η μητέρα τους ή ο Θεός… Μια γυναίκα ιερόδουλη η πλάση όλη…Μια δολοφονημένη ιερόδουλη ισοδυναμεί με τύψεις για τον θάνατο μιας θεάς….

Παρόλα αυτά η τοποθέτησή σου απέναντι στις ολοένα και συνεχόμενες παραχωρήσεις μου είναι εφάμιλλη της γεμάτης αυτοπεποίθησης στον ίππο της όπως υποδεικνύει το αριστερό της χέρι "Marguerite Meursot στο πόνι της" του Ζακ Εμίλ Μπλανς ευλογημένη με λάδι στον μουσαμά της επιδερμίδας σου, ώστε η αγιότητά σου να υπερτονισθεί….Αυτή η αίσθηση φωτογραφικής ζωγραφικής δεν αμφισβητούσε την πρωτοκαθεδρία της ζωγραφικής έναντι των άλλων μορφών τέχνης όπως η φωτογραφία αλλά ερχόταν για να επιδείξει πως μπορούσε απέναντι σε αυτές επάξια δίχως κανέναν φόβο, δίχως καμία άγνοιας μαρτυρία αλλά δήλωση υπερκινητικού δυναμισμού που δεν επιτρέπει φωλιές ρηγμάτων ή εμπρησμών στον κόρφο της, αλλά τις ανέχεται για να προβάλλει την Tolerantia που θα έπρεπε άπαντες οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες να συμμερίζονται για την έννοια του διαφορετικού που συνυπάρχει στο κυρίαρχο ως μια φολίδα δημοκρατίας και ενδεχομένως να μετεξελιχθεί σε κουκούλι το οποίο θα υπερκαλύψει τόσο τα άλλα όσο και τον υποδοχέα της ξενίας του, αφού ο εχθρός του καλού ή του αγαθού αν προτιμάτε δεσποινίδα Sanguin είναι το αμεινότερο ή το αγαθότερο ή το βέλτιστο…. Φαίνεται να υπερίπτασαι των παθών σου, όχι εκείνων που διαμένουν δεκαετιών στην καμινάδα σου αλλά εκείνων που ενοικούν στην κορυφή της….Η λυγερή σου, διαυγής κορμοστασιά δίνει μια ιμπρεσιονιστική χαρακτηρολογία

στα άλογα που στο κρεβάτι εφιππεύεις και σε συμπαρασύρουν στην θαλάσσιά σου δίνη…

Απ' την άλλη πλευρά θα μπορούσες και να 'σαι μια εκ των γυναικών στην ταράτσα του Bernard Boutet Mohrel λόγω των περιορισμών μου σου είχαν επιβληθεί απ' την οικογένειά σου….Το πρωί σχολείο, το μεσημέρι ξένες γλώσσες και πιάνο που καταλαμβάνει το μεγαλύτερο μέρος του καμβά της ζωής σου στροβιλιζόμενη στην ρουφήχτρα του που ο Απόλλων με τις σημειώσεις του δημιουργεί τα ζεύγη των κοριτσιών όπως στον χορό των κορασίδων του Joseph Marius Avy, το απόγευμα πρίμα μπαλαρίνα και κολυμβητήριο, το βράδυ κοινωνικές χοροεσπερίδες….Περιχαρακώσεις ισλαμισμού ή χριστιανισμού με εσωστρεφείς κινήσεις που παραπέμπουν στο μάρμαρο, χορεύοντας στην αρχή της ομοιογένειας που ανήκει στην εξισωτική αντίληψη των πάντων από μια απλή υπολογιστική διαδικασία ανομοίων μεγεθών που δίνουν ένα κλάσμα τους το ένα στο άλλο….

Παρόλα αυτά θα ήθελα πάντα να ήμουν το Θείο Βρέφος σου και εσύ η Παναγία της σκάλας του Μιχαήλ Αγγέλου για τον απλούστατο λόγο πως ως μικρός Χριστός θα θήλαζα τα στήθη σου για να γαλουχηθώ στις αρχές και στις αξίες που μαζί πιστεύαμε, απορρίπτοντας στον αφεδρώνα μου όσες δεν μου είναι ταιριαστές στον πέπλο σου και αναβιώνοντας τον μύθο της Παναγίας Lactans που είναι η Μητέρα που τρέφει όλους τους ανθρώπους κάτω από την αγκάλη της…Πνευματική τροφή σε ανάγλυφο γιατί το βάθος απουσιάζει αφού όλα μοιάζουν να σου έρχονται κοντά:ένα αίσθημα φιλικότητας της φύσης και του κόσμου σε απρόσμενη επιπεδότητα και ως μια τάση εξαύλωσης του κόσμου σε ατρισδιάστατες εικόνες….Τα χερουβείμ που κατέρχονταν από τις σκάλες, οι φίλοι, οι γνωστοί της σχέσης μας, οι μάρτυρες που απομακρύνονται από την αποστασιοποίηση και τον παραμερισμό των συναισθημάτων και προσεγγίζουν το θεϊκό ζεύγος για συμβουλές, παραινέσεις ή και απαντήσεις στις απορίες της σχέσης μας…Χερουβείμ όχι με την έννοια των νεκρικών μασκών ή μασκών τραγωδίας που παίζουν τον ρόλο των δευτεραγωνιστών σε ουδέτερο χαμηλόφωνο φόντο όπως συμβαίνει στην ελαιογραφία του Βαζάρι που απεικονίζει τον Λορέντζο των Μεδίκων τον Μεγαλοπρεπή αλλά με την έννοια των συμπρωταγωνιστών όπως στο ημικύκλιο των αγγέλων που πλαισιώνουν την Παναγία με το Θείο Βρέφος του Μποτιτσέλι….Ο Χριστός χαμένος στο σώμα της μοιάζει να αποτελεί ένα σώμα με εκείνη τονίζοντας την θεϊκότητα της σχέσης τους όπως θα ήταν αν οι απεικονιζόμενοι ήταν εγώ και εσύ και θα υπερτονιζόταν το ερωτικό στοιχείο της σχέσης μας και η συνέχεια με την έννοια μιας καλλιτεχνικής αφομοίωσης που συνδέει παράλληλα σύμπαντα έστω και στα χάσματά τους ή αντικρουόμενα που αποπειρώνται να βρούνε κοινά σημεία επαφής…

Μια σχέση ιδεαλιστική Χριστού και Παναγίας σαν αυτές που συναντάμε στις συννεφογραφίες του Βαν Γκονγκ εκεί που τα σύννεφα παίζουν τον ρόλο των θεών και ο ορίζοντας το πεπρωμένο τους…

Και εγώ ένας άγγελος που σε προσκυνάει στα πορφυρά όπως πράττει ο αντίστοιχος στην Παναγία του Ευαγγελισμού του Φρα Φίλιππο Λιππι.Οι κίονες διαχωρίζουν τους όρθθιους αγγέλους από τηην παναγία όχι όμως τον προσκυνούντα άγγελο γιατί η μήτηρ του Θεού απαιτεί υπακοή και σεβασμό από όλους τους αγγέλους επι της γης και να μην παρακούνε στα παραγγέλματά της….Το Δένδρο της Ζωης που ίσταται στο βάθος υποδηλώνει το μεγαλείο της φύσης στο οποίο υποκλίνονται όλα τα πρόσωπα με το βλέμμα τους στην γη ακόμη και η ίδια η Παναγία, ενώ τα στιβαρά αρχιτεκτονήματα υποδηλώνουν την ρηση του Χριστού: τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ…..

Στην παρούσα κατάσταση υποδύομαι τον Περσέα που απελευθερώνει

εσένα ως Ανδρομέδα από τα δεσμά της οικογένειάς σου αφού σε έχει περιδέσει στον βράχο των υπηρεσιών του έθνους Λουσύ….Αγαπημένη μου Λουσύ…Αποστρέφεις το πρόσωπό σου όπως η Ανδρομέδα στον πίνακα του Πιέρο ντι Κόζιμο ο Περσέας ελευθερώνει την Ανδρομέδα….Ο βράχος με το δένδρο σε αντίστιξη στο οποίο είσαι δεμένη μιάζει με ζώο που τον δράκοντα περιγελάει ενώ το κλαδί που θυμίζει πόδι δράκου κατευθύνεται προς τον ουρανό ως μια υπόμνηση πως οι διαταγές του αδη είναι εφάμιλλες με των άλλων επουράνιων θεών όπως του Ερμή που αφικόμενος στον ουρανό φοράει τα φτερωτά του σανδάλια για να προοικονομήσει τη νίκη του περσέα επί του τέρατος που έχει υιοθετήσει το χρώμα του η θάλασσα λόγω της σύμπνοιας Πλούτωνα και Ποσειδώνα….Ο Περσέας πατάει το τέρας ως σύμβολο νίκης του επί του κακού όπως ο αγίος Γεώργιος στην εικονογραφική παράδοση τον δράκοντα ή το φίδι.
Η Κασσιόπη, η μητέρα σου θρηνεί στο κάτω ή στο άνω δεξιό μέρος του πίνακα….
Ανάμεσα στο πλήθος που ζητωκραυγάζει υπάρχουν και μουσικοί που με τα όργανά τους πιθανόν μαγεύουν τον δρακοντα για να ηττηθεί….

Νιώθω όμως στην πραγματικότητα πως είμαι απών από τον πίνακα της ζωής σου….Δεν μπορώ να σε δολοφονήσω με όπλο όπως μου πρότεινες˙ ούτε να ριχτώ στην αγαπημένη του Νταμιέν για να χωρίσει και να σε ξαναπάρει πίσω…..Μου είναι αδύνατον στον λόγο της ιπποτικής μου τιμής και το ηθικού κώδικα που υπηρετώ….
Επίσης θα μου ήταν πολύ δύσκολο να δολοφονήσω τον νταμιέν για να επικεντρωθεί όλη η αγάπη σου σε εμένα…..

Νιώθω ότι πρέπει να χωρίσουμε, χωρίς να ναι αμετάκλητη η απόφασή μου….

Εις το επανιδείν
Guillaume Papon

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 405
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
20-1-2002, Νέα Υόρκη,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Η καινή χρονιά με βρήκε στο διαμέρισμά μου στη Νέα Υόρκη για να συναντήσω παλιά φιλαράκια.

Είχα καλέσει τον Σεμπάστιαν, έναν καλλιτέχνη που σπουδάζαμε μαζί. Εκείνος πήρε το πτυχίο του. Εγώ δεν το έλαβα ποτέ….Ο Σεμπάστιαν είχε μαυριδερή όψη και ινδιάνικη καταγωγή Τσερόκι….

Κατά λάθος έριξα πάνω του τσάι και είχε σύγκορμος διαποτισθεί….

Του είπα τον επίσημο χαρακτήρα του να απεκδυθεί και ενδύματα δικά μου να δανεισθεί…

Διαπίστωσα πως είχε μια αλυσίδα στο πόδι το δεξί, ένδειξη ομοφυλοφιλίας και άλλη μια στο αριστερό, ως ανανέωση εγγραφής στον Αμερικάνο ζιγκολό…
Μου είπε σε τόνο απολογητικό πως η τέχνη του δημιουργού του εξασφάλιζε την ένδεια και πως κατάντησε για να βγάζει τα προς το ζην με φοιτητές της Σχολής Καλών Τεχνών επί χρήμασι να συνουσιασθεί. Η τέχνη του σεξ συνταυτιζόμενη μ’ εκείνη των Καλών Τεχνών…Το έργο του ανήκει στην τέχνη την εννοιολογική …Το δημιούργημα και ο δημιουργός της τέχνης τόνιζαν με έμφαση την εμπορευματοποίηση των παραγωγικών της προϊόντων μέσω της ευτέλειάς της…

Εδώ τίθεται το ζήτημα του ανταγωνισμού του Δημιουργού ως Ανθρώπου και του Δημιουργού ως Θεού….

Ο Θεός που δημιούργησε τα πάντα βλέποντας έναν άνθρωπο καλλιτέχνη που γνωρίζει μεγαλύτερη αναγνώριση και αγάπη ενδεχομένως από το δικό του έργο στα πλήθη της γης αισθάνεται την ζήλεια….Η δημιουργία του κόσμου όμως Ζωρζ ουδεμία σχέση έχει με την καλλιτεχνική δημιουργία, πολλώ δε μάλλον αφού η δεύτερη που εκπροσωπεί το μεταλλαγμένο δυνάμει είναι εξαρτάται πάντα απ' την παρουσία και την τροφοδότηση της πρώτης που πρεσβεύει το "ενεργεία είναι" και το "υπάρχειν"…Η ζήλεια του Θεού απέναντι στο ανθρώπινο καλλιτεχνικό είδος είναι τελείως αβάσιμη, αφού οι θρησκείες έχουν ηθικοδιδακτικό χαρακτήρα που σκοπό έχουν την διαμόρφωση των τύπων σε καλούπια, ενώ η τέχνη δεν περιορίζεται μόνον σε αυτήν την διάσταση: έχει την περιγραφική, την ηθικοδιδακτική και την μεταφυσική της λειτουργία σαν ένας λόγος που συνεξαρτάται απ' τους άλλους δίχως να τους συνειδητοποιεί με στόχο την επανάκτηση του αγαθού…Συνεπώς η οργή και η ζήλεια του Θεού απέναντι στους καλλιτέχνες όλων των ειδών καταδικάζοντάς τους στην φτώχεια, στην δυστυχία, στο νόσημα και στην δίωξη είναι αναιτιολόγητη γιατί τα δημιουργήματά τους είναι απέθαντα όπως ο Θεός, όχι όμως και οι ίδιοι… Η αγάπη του κόσμου επικεντρώνεται στο δημιούργημα ˙ όχι στον δημιουργό της τέχνης….Επιπλέον όλοι θαυμάζουν αυτό που έπλασε ο Θεός δίχως όμως να μπορούν να εξηγήσουν την τελολογική του πορεία ή την ιστορία του Αγνώστου….

Οι θρησκείες δημιουργήθηκαν για την υποτιθέμενη βελτίωση των ανθρώπων ενώ οι τέχνες για την ευαρέσκεια του κόσμου: ένας ρόδινος καλλωπισμός των μελανόμορφων αμφορέων του κόσμου για να τους εμφανίζουν ως κρινόμορφους και καλυκωτούς στην πορεία προς το αγαθό…

Η ακίονη οργή του Θεού κατά του είδους των καλλιτεχνών εμπεριέχει και μια επιπλέον παράμετρο: όλοι οι άνθρωποι γνωρίζουν πως ο κόσμος που τους περιβάλλει επλάσθη απ' τον Θεό, ασχέτως ποια είναι η αποδιδόμενη μορφή του στον πίνακα του νου τους…Πόσοι όμως γνωρίζουν τον τάδε καλλιτέχνη απ' την Κίνα ή τον δείνα απ' την Αυστραλία;

Αυτή η οργή και η ζηλοφθονία του Θεού κατά των επίδοξων δημιουργών σχετίζεται με μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα: όλοι απεχθάνονται τα θρησκευτικά δόγματα, τις προκαταλήψεις και τα ζοφερά σημεία του κόσμου που τους φιλοξενεί, όλα επίνοιες του Θεού….Οι θρησκείες δεν διαθέτουν την εξωραϊστική διάθεση των τεχνών, αλλά μέσω της νομοδιδασκαλίας τους σκοπό θέτουν την ανεκτή συμβίωση στο ίδιο μέρος ποικιλότροπων μορφών ζωής που ενίοτε έχουν την γραφίδα του Νείκους και ελάχιστες της συμφιλίωσης σε αυτό που αποκαλούμε διαφορετικό….

Όμως πόσοι και πόσοι δεν κατέκριναν τον πίνακα του Κίπενμπέργκερ "Σταυρωμένος βάτραχος" ή τα βίντεο κλιπ της Μαντόνα όπως το Justify my love ή το Like a prayer;

Συνεπώς είναι ένα νοητικό σφάλμα κανείς να επικεντρώνεται στην αγάπη που στέργει ένα ανθρώπινο δημιούργημα, ενώ παρορά και τις επικρίσεις που έχει δεχθεί…

Ο ανταγωνισμός που νιώθει ο Θεός προς τους θνησιμιαίους Δημιουργούς και τους Ποιητές συμπερασματικώς είναι αθέμελος και στηρίζεται σε λανθασμένη βάση.

Εξάλλου ο άνθρωπος έχει εικόνα, ενώ σε θρησκείες όπως ο μουσουλμανισμός αυτό το ιδιότυπο χαρακτηριστικό είναι απαγορευτικό για την αποτύπωση του Θεού. Η διδασκαλία επιτυγχάνεται καλλίτερα με τον συνδυασμό λόγου και εικόνας και όταν απουσιάζει η τελευταία το μάθημα δεν γίνεται, είναι ελλιπές, με ασάφειες και κενά απροσδιοριστίας που προκαλούν μια σύγχυση και συσκότιση στο νου των ανθρώπων, απλών και σύνθετων σχεδίων αντί να τον διαφωτίζουν. Η εικόνα συνδέεται με την

συναισθηματική εντύπωση στον άγραφο πίνακα της ψυχής, η δε έλλειψη της σε οντολογικό επίπεδο και όχι σε καλλιτεχνικό πρόγραμμα δεν επιφέρει καμία…

Αν ο Θεός είναι ένας, η ύπαρξη πολλών θρησκειών τον διαμερίζει και αυτό έχει ως επακόλουθο μια νοητική Βαβέλ που οι συναισθηματικές της ανακλάσεις τροποποιούνται αλλά και αναιρούν τα κατηχητικά της δόγματα…

Το "ου ποιήσεις σεαυτόν είδωλον" είναι μια ενοποιητική αρχή που ταυτίζεται με την σπερματογονία της τέχνης αλλά αντιφάσκει στην εννοιολογική της αφετηρία…. Υπήρξε μεγαλύτερο είδωλο απ' τον Ιησού Χριστό αν και η περίσημη πλευρά του πολεμήθηκε απ' τους εικονοκλάστες του Βυζαντίου χωρίς καμία επιτυχία; Τόσο μεγάλη διασημότητα σε ναούς, φιλμογραφία, τέχνη, γλυπτική, θέατρο….. Η λατρεία του απ' τις μάζες απερίγραπτη…

Η σχέση Θεού-Δημιουργού και Ανθρώπου-Δημιουργού είναι παρεξηγημένη σε μονόπλευρη όμως κατεύθυνση…Νομίζω πως είναι παραλογισμός η "Κρήνη" του Ντυσάμπ να θεωρείται ως μια απόπειρα του ανθρώπου για υπερσκελισμό και παραγκωνισμό του Θεού… Η τέχνη ως σκοπό έχει ο άνθρωπος να ορίσει την αυτογνωσία του αλλά και ως ουδέτερος επόπτης να γνωρίσει διαστάσεις του κόσμου που δεν είναι έμφυτες στο γεννητικό του προτύπωμα, ως μια πυξίδα φραγγελιακού χαρακτήρα που δεν ετεροκαθορίζεται αλλά γνωρίζει ποιο είναι το ορθότερο για τον καθένα μονοπάτι…

Η τέχνη απ' την άλλη είναι ένα επάγγελμα όπως όλα τα άλλα που θα έπρεπε να 'ναι και προσοδοφόρο στον ίδιο βαθμό που είναι τα άλλα…Ο Θεός δεν είναι ο κύριος υπέρμαχος της κατάργησης της έννοιας του ρατσισμού; Ο ρατσισμός άλλα επαγγέλματα να πληρώνονται καλά, ενώ τα της τέχνης να μην πληρώνονται καθόλου είναι ένα ρατσιστικό κατάλοιπο που δεν έχει λογική αιτιολογία και αντιφάσκει στην έννοια του Θεού…Επιπλέον ας μην ξεχνούμε φίλε Ζωρζ πως ο Θεός δεν έχει έξοδα επιβίωσης, ενώ οι δημιουργοί-φάροι πρέπει να βγάλουν τα προς το ζην….

Το μακρύ του μαλλί ερχόταν σε συμμετρική αρμονία με το μελαμβαφές του δέρας… Το χαμόγελό του με είχε κερδίσει απ' τα πρώτα λεπτά, όλο συγκαταβατικότητα, εγκαρδιότητα και τάση εξοικείωσης ή κολυμπιού σε ξένο σώμα: το ελαιοδοχείο μου….Το χαμόγελο του φανέρωνε την επεκτατική κυριαρχία του να εξερευνήσει κάθε κομβικό σταθμό της ψυχής μου, να έλθει σε ερωταπόκριση με τα πνεύματα φρουρούς που το ενοικούσαν και τους αγγέλους του για την εκμαίευση των αναγκαίων πληροφοριών…Μιας ψυχής που απλωνόταν σε όλο μου το κορμί μετά γενναιοδωρίας…

Φορούσε ένα περιδέραιο με γαλαζόπετρα για τα ασφαλή ταξίδια του στην θάλασσα των φωνηεντικών μας παθών…

Ήταν όρθιος και εγώ γονυκλινής και η γλώσσα μου ως κύμα έγλειφε με παλμό κάθε γωνιά απ' το κατάρτι του το έμβολό του που ήταν τόσο αιχμηρό όσο εκείνο του πλοίου με το οποίο θα δραπέτευε ο Πάρης με την Ελένη, απ' την σειρά ταπισερί με θέμα την ιστορία του Αχιλλέα απ' τον Γιαν Βαν Ορλέ… Το έμβολο στο πλοίο του συμβόλιζε τον παράνομο πόθο του στα σεξουαλικά ταξίδια που σχεδίαζε μαζί μου… Η θαλάσσια θεότητα στην βάρκα ο Τρίτων ή ο Ποσειδών συμβόλιζε την πεποίθηση των Τρωών πως θα νικήσουν τους θαλασσοκράτορες Αχαιούς και πως η αρπαγή της Ελένης διαμέσου της θαλάσσης θα εξασφάλιζε αυτή την θεϊκή εύνοια…Οι ασπίδες κρεμαστές στην κουπαστή πως τα όνειρα μπορούν να γίνου πραγματικότητα, ενώ οι φθορές στην προβλήτα συμβόλιζαν το τέλος του παγανιστικού μας κόσμου…
Στο σεξουαλικό σχεδιαστικό πλάσιμο των μορφών όπως ο Λεμπρέν ήμουν πολύ αυστηρός…Αντιθέτως στα χρώματά μας πολύ ανεκτικός…

Ο πορτοκαλεώνας του ήταν και το αντιστήριγμα του χεριού μου για να μην χάνω τον ζυγό της ισορροπίας μου… Του είπα να υιοθετήσει την στάση της

καμηλοπάρδαλης…. Διέκρινα στο αριστερό φεγγάρι του ένα κακέκτυπο απ' τον πίνακα του Ζακ Λουί Νταβίντ "Ο όρκος των Ορατίων" και ερεθίσθηκα πολύ….
Ένα έργο με προφητική σημασία για τις εξελίξεις στην προεπαναστατική Γαλλία…
Τα δύο απ' τα αδέλφια που ανασηκώνουν το αριστερό τους χέρι συμβολίζουν την επιθυμία του Νταβίντ η τάξη των Ευγενών να προσχωρήσει στο μέρος της Τρίτης όταν θα γινόταν η σύγκληση ενώ ο αδελφός που ανασηκώνει το δεξιό χέρι είναι η τάξη του Κλήρου που έχει το ξύλινο δόρυ πίσω απ' την πλάτη της, σύμβολο του Ιησού Χριστού ως του Δένδρου της Ζωής….Η Τρίτη τάξη αφού έχει προσεταιρισθεί μια μερίδα των Ευγενών με προεξάρχοντες τον Μιραμπό και τον Λαφαγιέτ εύχεται μέσω της μεταφυσικής λειτουργίας της τέχνης να πάρει με το μέρος της τον κλήρο και τους ευγενείς….Τα σπαθιά είναι στα χέρια του βασιλιά και αυτή η αφόπλιση είναι ένα σύμβολο ενότητας και ειρήνης, ενώ το εκπηγαζόμενο απ' τα δεξιά φως συμβολίζει την θεία φώτιση που θα έπρεπε όλοι οι ταγοί και πολίτες μιας χώρας να έχουν…Οι αψίδες στο δεύτερο επίπεδο συμβολίζουν την έννοια της στοάς, αφού η Γαλλική Επανάσταση ζυμώθηκε και εξελίχθηκε ή μουνουχίσθηκε εντός αυτών… Σ' ένα δεύτερο επίπεδο τ' αδέλφια συμβολίζουν τις έννοιες της ελευθερίας, της ισότητας και της αδελφότητας που απετέλεσαν προδρομικές και προεπαναστατικές έννοιες στην ζωγραφική του Νταβίντ. Οι νηφάλιες, γυναικείες φιγούρες αν και αποκαμωμένες, σχεδόν λαγοκοιμούνται, ενώ μοιάζει να διαισθάνονται το δράμα που περιμένει την Γαλλία.

Αυτή λοιπόν η δερματοστιξία μ' ερέθιζε και με μυούσε στην σεξουαλική ελευθεριότητα που εξίσωνε τα φύλα όμοια τέ και ανόμοια σε αδέλφια…..

Το κοντόλιγνο κορμί του έδινε την αρετή της ευκινησίας στις ατραπούς που τον κατεύθυνα, ενώ το μακρύ του μελαχρινό μαλλί μου έδινε την αίσθηση ενός κοριτσιού με την ελαφράδα που ο Ναττιέ απεικόνιζε την Μαρία Λεσίνσκα στις προσωπογραφίες της ή και ενίοτε με την βασιλική μεγαλοπρέπεια της απεικόνισης του Σαρλ Αντρέ Βαν Λόο…. Μια γυναικεία κομψότητα που το θεσπέσιο άρωμα της επιτάχυνε τον πόθο μου γι' αυτήν…

Μου ζήτησε να του τραβάω το μαλλί και να του θωπεύω χαμηλά την κοιλιά για να επιγεννήσει καλλιτεχνικές ιδέες. Τον υπάκουσα πρόθυμα και με αυτήν την ινδιάνικη τελετή -θυμιατά μας είχαν περικυκλώσει- καλλιτεχνούσαμε τ' αρχέγονα πνεύματά μας στα κάθιδρα σώματά μας…

Μ' ένα απότομο τίναγμά μου, έβγαλα το προφυλακτικό μου που είχε γεύση βάσμουλου, του το έδωσα να το φάει κα μετά ποίησα τον Σεμπαστιάν ως Τρίτων του Μπερνίνι για να λήξει η συναισθηματική μας ανομβρία….

Του έβαλα πεντακόσια ευρώ στην τσέπη του παλτού του για μια καινή και αγαθή αρχή στο καλλιτεχνικό του έργο…

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 435
Louis Martineaux προς Damien Adaleux
21-5-2002, Φλόριντα,
Αγαπητέ Νταμιέν,

Σήμερα έκανα κάτι εξαιρετικώς ριψοκίνδυνο….Ήμουν με τον Ράιαν έναν καλλιτέχνη φίλο μου που σπουδάζει στο Βασάρ της Νέας Υόρκης ζωγραφική και σχέδιο καλλωπιστικών αγοριών και τον Μάικ, έναν φωτογράφο φίλο του κοντά σ' ένα γκαράζ αυτοκινήτων στην Ταλαχάση….

<<Έχω μια ωραία ιδέα! Να κάνουμε σεξ μέσα στο γκαράζ! Δεν θα μας πάρει είδηση κανείς!>> μου είπε και έκανε νεύμα σ' εμένα και τον Μάικ να πηδήξουμε τον φράκτη, ως μια αλληγορία των καλλιτεχνικών υπερβάσεων στις οποίες ήμασταν υποκείμενα…

Είχαμε ενθουσιασθεί και οι τρεις μας με την ιδέα της απαθανάτισης σεξουαλικών σκηνών σε δημόσιο χώρο….Ο Μάικ θα κρατούσε την κάμερα με το σταθερό του και αναπλανές χέρι…

Θα υποδυόταν τον πρωταγωνιστή της ταινίας "Σιωπηλός μάρτυρ" μόνον που στην θέση του φόνου θα υπήρχε μια ερωτική παρερμηνεία…. Η θέαση μιας σεξουαλικής σκηνής ενός άλλου ζευγαριού με το οποίο δεν έχεις κάποιον συναισθηματικό πλόκαμο μοιάζει με τους οφθαλμούς που ακόμη και στο σκοτάδι παρατηρούν δίχως κανείς να αντιλαμβάνεται την παρουσία τους στον τόπο. Είναι η ενδόμυχη ανάγκη να γίνεσαι ο παντεπόπτης με μερική εστίαση ενώ θα ήθελες να εκμηδενισθεί για να γίνει ο σχετικός αριθμός απόλυτος. Μια ανάγκη σύμμεικτη με την περιέργεια να βρίσκεσαι σε πολλά σημεία συγχρόνως είτε με πρόσωπα που σου φαίνονται οικεία ή οικουρικά είτε αλλότρια · τω όντι αόρατος όχι από φυσική σεμνότητα που το αστέρι σου το επιχωματώνει απ' το πλήθος αλλά από μια υπέρτερη ανάγκη, ως ένας γνωστικός αστήρ αδιορατότητας που διαπρέπει στην δυστυχία των άλλων χωρίς όμως να πειθαναγκάζει για την φυσική του παρουσία που μπορεί να 'ναι ενσαρκωμένη σ' έναν άνθρωπο, σε μια ιδέα ή σ' έναν υπόγειο βλαστό που βράζει σε αφύσικες συνθήκες σ' ένα τσουκάλι, αναδύοντας την μυρωδιά του στο άρωμα των πολιτικών ταγών που συμμερίζονται τις χημικές ιδιότητες ενός τόσο τοξικού δηλητηρίου που δεν επιδρά διόλου στην πλάτη τους αλλά μόνον σε όσους δεν την έχουν συνηθίσει στην αναπνοή τους. Απ' την άλλη πλευρά η αδιακριτότητα μπορεί να οφείλεται σε μωρά που οι άνθρωποι κυοφορούν μέσα τους και αντιδρούν στις πρωινές εγέρσεις με την γέννηση τους στην χώρα της υπερέκθεσης…

Οι επισυσσωρεύσεις των πεπαλαιωμένων αυτοκινήτων σε διαγώνιους και κάθετους άξονες δημιουργούσαν στο τρίγωνό μας την ίδια αίσθηση αδιακριτότητας με εκείνης των προσώπων που φιλοτεχνούνται μικροσκοπικοί μπροστά στα υπερμεγέθη δένδρα απ' το έργο του Henri Joseph Harpinies "Ο κήπος του Λουξεμβούργου" που υπήρξε σπουδή για τον ζωγραφικό διάκοσμο του δημαρχείου των Παρισίων….Μόνον που σε αντίθεση με τα δένδρα του Harpinies τα οποία διακλαδώνονται με τέτοιον τρόπο που τονίζεται η συγγενής τους σχέση, αυτά τα αυτοκίνητα ήταν οι πρεσβευτές της φθοράς επικεκαλυμμένης με τις ενέργειες των αναμνήσεων των προκατόχων τους που έμοιαζε τα σύννεφά τους να έχουν προσκολλήσει τόσο στην εξωτερική εμφάνισή τους όσο και στο Υπουργείο Εσωτερικών τους με τις διασχισμένες θέσεις, τα μικροαντικείμενα καθημερινής χρήσης που σ' έναν αντικειμενικό και αποστασιοποιημένο αναγνώστη η συναισθηματική και η υλική τους αξία ήταν μηδαμινή μα για τους κατόχους ή τους συνδαιτημόνες των η αύρα τους περιείχε ράβδους χρυσού που οι πρώτοι δεν θα ήταν ποτέ σε θέση να την κατανοήσουν στο αυτοκρατορικό της μεγαλείο, μιας ενέργειας γαμήλιας με εμπνεύσεις, σκέψεις, λησμονημένες αναπνοές και εκπνόες, συναισθήματα που την συντροφεύουν στις λεωφόρους, στις μικρότερες οδούς και τις παρόδους ως συνειρμική συνιστώσα με τους μεγάλους ή τους μικρούς λιμένες της ζωής πριν τον τελικό ναύσταθμο με την ελπίδα της αποφυγής του Λουζιτάνια και των ναυαγίων που συνεπιφέρει γι' αυτόν που θα ηττηθεί….

Κάποιες όμως στιγμές κατά την διάρκεια των επαφών μας αισθανόμασταν πως είχαμε έναν ρόλο ένθετο, σαν ένα είδος κολλάζ επιστρωμένο σε ζωγραφική σύνθεση με τον τρόπο που ο Βαττώ εκθέτει τις ομαδοπρόσωπες συνθέσεις του που η φύση τις χωρίζει και η οποία εμφανίζεται δεινοσαύρια και ενίοτε με απειλητική μορφή,

λαμβάνοντας ακανόνιστα σχήματα δύσκολο να καλουποποιηθούν, ενώ στις εξέχουσες μορφές που πότε χάνονται και γίνονται ένα με τις φυλλωσιές των δένδρων ως ένα είδος παγανιστικής αφοσίωσης που προέρχεται περισσότερο απ' την ενασχόληση με τον ματεριαλισμό και λιγότερο απ' την λατρεία στον συρμό του ροκοκό και άλλοτε φωτίζει το περιβάλλον σε επίλεκτες εστίες διαφοροποιούμενες απ' τα κατάλευκα αγάλματα που μοιάζουν με κατάλοιπα και φαντάσματα ενός ξεπερασμένου παρελθόντος σχεδόν όμοια με τον ασπρόμαυρο κινηματογράφο του Φριντς Λανγκ, τα ενδύματά τους ομοιάζουν στιλβωτικά μ' ένα φως του οποίου οι εκλάμψεις μοιάζει να τρεμοσβήνουν και χαρακτηρίζονται ταυτοχρόνως από ανοδικές και καθοδικές πιέσεις, σαν μια ροή ουράνιου σώματος που αν βάλεις το χέρι σου εντός του δεν ξέρεις τι θα συναντήσεις ή τι στην καλύπτρα του παραδίδει….

Αυτή η περιοχή θα γινόταν το ταξίδι και οι περιπλανήσεις μας στο νησί των Κυθήρων, αφιερωμένο στον Έρωτα και την Αφροδίτη….Οι ερωτιδείς που βλέπαμε κατά την διάρκεια της επαφής μας έδιναν πνοή στο καράβι μας που είχε προσαράξει όχι στο ειδυλλιακό μέρος των Κυθήρων αλλά στα σαραβαλιασμένα αυτοκίνητα που δέσποζαν της γκαραζούπολης…Οι ερωτιδείς έπνεαν τους ανέμους αφού το σχήμα της καρδιάς στου καθενός μας την κεφαλή είχε σχηματισθεί και γιατί έρως με πνεύμα πάντοτε στην ροή της ιστορίας έχουν συνταυτισθεί….Η Αφροδίτη μέσω του προτυπώματός της στα αριστερά του νοητού ζωγραφικού μας πίνακα πάνω στο λόφο στο υψηλότερο βάθρο των δύο ομάδων που απεικόνιζε ο Βαττώ: του γεμάτου κινητικότητα πλήθους στο δεξιό μέρος που μοιάζει να κάνει μόλις τώρα την απόβαση στο νησί του έρωτα και της αγάπης-οι λεγόμενοι νεοερωτευμένοι- και της ομάδας στο αριστερό πλευρό που επαναπαυμένη απολαμβάνει τ' αγαθά της θεάς και εκπροσωπεί τον σταλακτίτη -έρωτα που έχει παγιωθεί προ πολλού στα σπήλαια των ψυχών τους, μια τεχνική που αφορά κυρίως τους συζευγμένους….Οι πρώτοι εκπροσωπούν τους έρωτες της ήβης οι δεύτεροι εκείνους της ώριμης ηλικίας και ίσως και της μέσης…
Τα πέντε ζευγάρια εξάλλου στο αριστερό μέρος δεν αντικρίζουν ποτέ την θεά έστω και αν αυτή ευρίσκεται αλληγορικώς κοντά τους…Η γυναίκα με την βεντάλια στην κοιλία ίσως να φαίνεται πως κρύβει τα αληθινά της συναισθήματα στον ερωτικό της πορθητή ενώ η πρώτη απ' τα δεξιά της σηκώνεται απ' την ιπποσύνη του ερωμένου της, μια τακτική που οφείλουν όλοι οι ερωτευμένοι στο έτερον τους ήμισυ όταν αυτό είναι σε κίνδυνο ή σε κατάσταση ανάγκης: στο έρωτα ο κάθετος πρέπει να σηκώνει τον οριζόντιο για να υπάρχει η έννοια της πρόσθεσης που πληρώνει τα πάντα….Ο ρωμαλέος στον ουρανό ν' αναβιβάζει τον αδύναμο γειωμένο….

Εις το επανιδείν,
Louis Martineaux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 455
Lusy Sanguin προς Sophie Caron
21-7-2002, Παρίσι,
Αγαπητή Σοφί,

Αφού ο Νταμιέν αποφάσισε να τραγοποιεί την σχέση μας με καλλιτέχνες απ' την Νέα Υόρκη αποφάσισα να παραγγείλω έναν Παρνασσό ώστε εκτός από εικαστικούς και ποιητές να ερωτευθώ….

Ο Άρης και η Αφροδίτη στο βάθρο και στο κέντρο συμβολίζουν το γεγονός πως ο έρως μας πρωταγωνιστής και ήλιος στα πάντα ισοδυναμεί με πόλεμο….
Επιπλέον η σύζευξη αυτών των δύο πλάνητων ή θεών επικυρωτική της συζυγικής απιστίας ακόμη και στην ευγένεια…Μιας απιστίας στον έγγαμο βίο, στην έδρα της

ποίησης ή στην αποστολή των τεχνών….Μιας απιστίας εξ' έπους γιατί ο έρως ενέχει το επικό στοιχείο που ελλοχεύει στο ηρωικό ιδεώδες….Ο πόλεμος και ο έρως καταπατούν κάθε οφιοειδή βραχώδη γραμμή και δίνουν στην ουρά της μια αίσθηση φτερού για να την αγιοποιήσουν και να την αγγελοσημοφορούν….

Οι ηφαιστειακές εκρήξεις στο δεξιό ακρωτήριο συμβολίζουν τα υποβόσκοντα συζυγικά αντίποινα στην έννοια της απιστίας…Είναι πολύ συνήθης σε συζύγους που εν ώρα εργασίας η μοιχεία χορεύει πίσω απ' την πλάτη τους η κορνουοφορία …

Οι εννέα νύμφες χορεύουν αφού ο Ορφέας με την λύρα του γοήτευε όλα τα στοιχεία της φύσης και αν τις μετέτρεπε και σε Μούσες για την παράσταση του πίνακα ακόμη καλλίτερα αν και καμία δεν τον βλέπει όσο και αν τις έλκει…Ο Ορφέας έτσι κατορθώνει το πρωτόγονο, άλογο του παγανισμού να το μετουσιώνει σε πολιτιστικό αγαθό σμιλευμένο και εν κινήσει που θεοποιείται απ' τις χορδές της άρπας του…Ένας ημίθεος όπως ο Ορφέας μεταμορφώνει οντότητες των λόγγων σε θεές στην υπηρεσία των θνητών….

Η γλώσσα της πηγής Κρυσταλλείας στο αριστερό ακρωτήριο σε διαδοχικές βαθμίδες και με καθοδική τάση συμβολίζουν την μεταλαμπάδευση των ιδεών των θεών ενσαρκωμένες σε ποιητικές επίνοιες με αμετάφραστα μηνύματα και κώδικες που έχουν την σιβυλλική χροιά για τους υψηλά φρονούντες και είναι εκπεφρασμένη με τον τρόπο που η αγριάδα της φουρτουνιασμένης θάλασσας φθάνει στο λιμάνι νυμφευόμενη πρώτα τον κυματοθραύστη ακολουθώντας μια ποιητική μέθοδο υπερρεαλιστική: σκόρπιες λέξεις σε οπτικά ερεθίσματα που διαπλάθονται στον πηλό της γλώσσας και μέσα στο φούρνο της αγάπης της στερεοποιείται στα τελικά της στάδια ως την τελειότητα του γραπτού λόγου που οι Αλεξανδρινοί Γραμματείς θα την κατηγοριοποιήσουν για την ευνομότερη λειτουργία και ανίχνευση των ειδών της. Η ορμή συνεπώς διυλίζεται στον βωμό της λογικής της μορφοποίησης που στόχο έχει την εξάλειψη των αμαρτιών της μέσω της εξομολογητικής διαδικασίας του δημιουργού στον εαυτό του και τους βοηθούς του για την εξαύλωτική του ηλιακή στεφάνη….

Ο Πήγασος εμφανίζεται ως μια συνεσταλμένη θηλυκή πουλάδα στον αγέρωχο Ερμή, ένδειξη πως το παράλογο υποτάσσεται στις θελήσεις ή και στα κηρύκεια των θεών όπως οι γυναίκες σε εποχές πατριαρχίας…

Όμως δεν μου αρκούσε η παραγγελιοδοσία…Ήθελα να γίνω και το μοντέλο ενός καλλιτέχνη· όχι όμως του οποιοδήποτε τυχάρπαστου ώστε τον Νταμιέν να εκδικηθώ…

Έτσι από τους καμβάδες των σαλονιών μου κατέληξα στο ατελιέ του Ρομπέρ…

Ο Ρομπέρ ήταν ένα ανθρακότριχο αγόρι με μάτια από αγριάδα στο δεύτερο έτος των Καλών Τεχνών…Είχε πάθος και φιλοδοξία για το αντικείμενό του και θα του γνώριζα όλη την καλή κοινωνία των Παρισίων, αναγκαίο συστατικό για μεγαλόπνοη καριέρα στην δίοδο των παραγγελιών μέσω της εκπτύχωσης δημοσίων σχέσεων που έχουν διαποτισθεί με μια δεσμίδα αίματος περισσότερο συνυποσχετική και λιγότερο συγγενική αν φυσικά τηρούσε την υπόσχεσή του να με απεικονίσει γυμνή μιμούμενος τον πίνακα που θα εξέλεγα…

Θα τον παρομοίαζα με τον Χριστό του Ντύρερ για τον λόγο πως το πρόσωπό του ήταν απαύγασμα πόνου και επιτηδευμένου κάλλους που προέρχεται ως έθιμο απ' την ραφινάτη και κοσμοπολίτικη ζωή του για να θυμίζει την πειθαρχημένη ζωή που οφείλει να έχει ο κάθε καλλιτέχνης μέσα στο πάθος για την τέχνη του και το μαρτύριο της λιτής του ζωής, δίνοντας μια τυπολογία χαρακτηριστικών των τεχνών επηρεασμένος απ' την λογική των "Παραλλήλων Βίων" του Πλουτάρχου, ώστε οι συντεχνίτες του να εξουσιάζουν τον πλούτο και να επιβάλλονται μέσω αυτού στους άλλους….Ευλογώντας την γούνα του επιτυγχάνει τον τελευταίο του σκοπό….

Εκείνο το υγρό αλλά ηλιοτροπικό δειλινό του θερινού ηλιοστασίου με κάλεσε

στο εργαστήριό του…Φορούσε ένα πουκάμισο λευκό που φάνταζε σαν πανί πλοίου έτοιμου για την Κολχίδα να σαλπάρει…Το κατάρτι του ήταν λείο και πανέτοιμο να δεχθεί την στλεγγίδα των νυχιών μου ώστε να δοκιμασθεί η ανθεκτικότητά του στις ευμετάβολες συγκινησιακές μου εντυπώσεις που πάλλονταν κάτω από τα άστρα που απεικονίζονταν στο ανοιχτό παράθυρο του εργαστηρίου του….Οι αμυχές ήταν ανεπαίσθητες αφήνοντας έναν ιριδισμό στην περιδιάβασή τους όπως όταν ένας άνδρας επισκέπτεται τον όρμο της γυναίκας χωρίς σελοφάν ή αδιάβροχα για την εμπειρία του πρωταρχικού που δεν ενδίδει στο κίβδηλο αλλά με το χαρακτηρολογικό του στοιχείο υποσκάπτει το δευτερογενές για να το μεταπλάσει σε πρωτογενή ύλη συνταυτιζόμενη με το εργαλείο επεξεργασίας ώστε η επίθεση και η άμυνα να μην διακρίνουν την ύπαρξή τους σε έναν αέναο πόλεμο…

Η μετόπη των κιόνων του έγινε ένας ζων πίνακας φευγαλέων χρωμάτων σε κάμψεις και επικλίσεις, σαν ένα αλφάβητο του οποίου οι χαρακτήρες έχουν ξεθωριάσει στις αγκαλιές των επιγραφών και ο συνδυασμός των γραμμάτων οδηγεί σε ένα λογικό μονόδρομο που δεν έχει ενδιάθετη καμία λογική: σαν αλχημιστικά σύμβολα που η ύπαρξη ή η παρουσία τους- γιατί η παρουσία δεν συμβαδίζει ποτέ με την ύπαρξη παρά μόνον όταν οι πομποί που έχουν αντιληφθεί την ύπαρξη τους επιλέγουν ή δεν επιλέγουν την εμφάνιση της παρουσίας τους- έχει χαρακτήρα περισσότερο αποπροσανατολιστικό και σε καμία περίπτωση διαφωτιστικό…

Τα χείλη του ήταν πορφυρότερα των τραυμάτων του για να υπενθυμίζουν σε όλους πως η ζωή δεν λυγίζει στο παιχνίδι της αδυναμίας όταν υπάρχει ως κίνητρο η καλοπροαίρετη διάθεση του πόθου και της στοχοβολίας της αγάπης και τόσο κομψά και ντελικάτα όπως η μαντάμ Ενριέτ ως Φλόρα και η μαντάμ Μπουρέ ως Ντιάνα στις νεφελώδεις άγριες τοπιογραφίες του Ναττιέ που συνδυάζουν το αφιλόξενο βορεινό τοπίο που σπιθίζει στο βάθος με την θεοποίηση της αριστοκρατίας μέσω της βάπτισής της σε αρχέγονα παγανιστικά πρότυπα που αποπνέουν μεγαλοπρέπεια μέσω της απαράμιλλης υφολογικής οικειότητας και της νηφάλιας ισχύος των αγέρωχων εκπροσώπων της που δεν δείχνουν να φοβούνται την άξεινη ή αν προτιμούσαμε το σκωπτικό ύφος των Ελλήνων που διασκεδάζει τον τρόμο με την μελίρρυτη γλώσσα της εύξεινης διάστασης της Φύσης…Η θηρευτική της θεάς Ντιάνας εξάλλου είναι στην φύση των καλλιτεχνών, ενώ η Φλόρα εκπροσωπεί όλα τα άνθη της τέχνης που εμπίπτουν στην ιστορία των ιδεών της…Η μαντμουασέλ ντε Λαμπέσκ ως Μινέρβα θα χάριζε και την σοφία στα χείλη του καλλιτέχνη μας ποιητή…

Με κάποια επιφύλαξη απεκδύθηκα από τον συνήθη εαυτό μου και του ζήτησα να με απεικονίσει με τον μπρασελέ μου από αχάτες και αμέθυστο….Ενδυόμενη μόνον τον μπρασελέ μου από αχάτες και αμέθυστο…Κάτι τόσο ασύνηθες για ένα πρόσωπο της κοινωνικής μου τάξης όπως η τοποθέτηση της γεμάτης με αυτοπεποίθηση και επίγνωση Ρεμπέκα Μπόυλστοουν από τον Τζον Σίνγκλετον Κόπλευ -ακολουθώντας την αυστηρή γραμμή της απεικόνισης της γαλλικής αριστοκρατίας στην προεπαναστατική Αμερική -σ' ένα πάρκο αντί σαλονιού που θα ήταν αναμενόμενο για μια πολυεκατομμυριούχο όπως εκείνη….Μόνον που οι σατινένιες πτυχώσεις του ενδύματός της υπεραναπληρώνονταν απ' τις μυώδεις γραμμώσεις του γυμνού μου κορμιού που ήταν ο αληθινός πλούτος και όχι το καλάθι με τ' άνθη που συμβόλιζε την πλησμονή και την αναγεννητική δύναμη της φύσης που μόνον δίνει και δεν λαμβάνει ποτέ πίσω όσα δίνει ως ένα αντιδάνειο αλτρουισμού για όντα που είναι αλλογενή από εκείνην και δεν τους αναγνωρίζει στην σκελετολογία του κορμιού της ενώ παίρνει και αλλόκοτες μορφές σχεδόν μυθικές στο αριστερό μέρος του background…. Το σιντριβάνι με την ανοδική του ροή προς τα άνω που ξεπερνάει σε ύψος την Ρεμπέκα Μπούλστουν συμβολίζει το γεγονός πως η αρχή της δημιουργίας του κόσμου είναι ανώτερη από το

**ανθρώπινο είδος, άναρχη και κυκλοτερής σαν ένα νήμα που βλέπεις μόνον την αρχή ενώ ακόμη και τα ζώα –τεχνητά ή φυσικά-υποκλίνονται μπροστά της
και την αποθεώνουν…**

Στην αρχή αποσβολώθηκε περιεργαζόμενος περισσότερο τα γενετήσιά μου σημεία και έμοιαζε να μην είχε ξαναδεί ένα θέαμα τόσο θεσπέσιο όσο το κορμί μου…Μετά προσποιήθηκε πως καθάριζε τα πινέλα του αλλά στην πραγματικότητα συνέχιζε να ρίχνει κλεφτές ματιές στην εφηβεία μου περιοχή…Του είπα πως η αλήθεια δεν έχει αιδώ και πως ο καλός ζωηγράφος είναι αυτός που περιεργάζεται πολύ τα επίμαχα σημεία σε σημείο προοδευτικής κατεργασίας ώστε το υψηλό να συνουσιασθεί με το ιδεώδες και όλα να εξισωθούν με το Τέλειο που δεν υφίσταται στην γη…Ένας κόμπος στον λαιμό του που είχε αποτριχωθεί μου έμοιαζε παιδικό χτένι…Στο καβαλέτο άπλωσε τα χρώματά του για να στεγνώσουν στην λιακάδα του μυαλού του και ν' αποκρυσταλλωθούν σε σχέδια…

Για τον Ρομπέρ που τύχαινε να έκανε συντροφιά στον Νταμιέν κάποια καλοκαίρια πριν στην Μύκονο προέκρινα το έργο του Βερμέερ "Η αλληγορία της ζωγραφικής" γνωστής και ως "Το στούντιο του καλλιτέχνη"….Μου είπε τότε να φορέσω το τρυπητό του σκουλαρίκι για να συνδυάσουμε και το έργο με την κοπέλα που φορούσε το σκουλαρίκι και η οποία ήταν υπηρέτρια του Βερμεέρ και πιθανώς η μεγάλη του αγάπη…Πίνακας ανυπολογίστου αξίας όχι μόνον γιατί μια υπηρέτρια τόλμησε να φορέσει σκουλαρίκι που ήρμοζε μόνον στην οιστρογονική αριστοκρατία των Κάτω Χωρών, πράξη πολύ συμβατή με το ρηξικέλευθο και καινοτόμο πνεύμα των Φλαμανδών αλλά γιατί η κοπέλα αυτή ξεπέρασε τις κοινωνικές υπερβάσεις λόγω του ήθους της που ήταν ανώτερο απ' την κοινωνική της θέση, μια σκάλα στην κλίμακα της ζωής απροσπέλαστη που η αγάπη την οδηγεί στην σειριακότητα της λόγω της σπανιότητάς της….Επίσης πως όλοι ανεξαρτήτως κοινωνικής θέσης έχουν δικαίωμα στην αιωνιότητα που εκπροσωπεί η τέχνη….

Αφαίρεσε το ενώτιο από το δεξιό του αυτί και μου το τρύπησε για να μου θυμίσει πως ο πόνος δεν γνωρίζει ή δεν αναγνωρίζει κοινωνικές τάξεις… Η γυναικεία του φύση έτσι θα ερχόταν σε απόλυτη συγχορδία και κυκλική εναρμόνιση με την δική μου…

Βιβλίο ήταν το σώμα μου και έτσι δεν χρειάστηκε να κρατώ την γνώση όπως η κοπέλα που εκπροσωπούσε την δόξα….Βιβλίο χρυσό όπως οι σελίδες της…Ούτε τρομπέτα χρειάσθηκε να κρατώ γιατί τα πινέλα του Ρομπέρ αποτελούσαν ένα φαλλικό υποκατάστατο που εκπροσωπούσε την μουσικότητα που υπέβαλλε στο κορμί μου…

Ο Ρομπέρ καθόταν με την άνεση του ζωγράφου που πρέσβευε ο Ντα Βίντσι και ο Βερμεέρ τον ακολουθούσε κατά πόδας σε αυτό…Με την πλάτη πάντα εστραμμένη στον θεατή ενσαρκώνοντας το απρόσωπο των καλλιτεχνών -δημιουργών που είναι καταδικασμένοι στην αφάνεια, ενώ το έργο τους με την πάροδο των αιώνων καταδικασμένο στην διάκριση που το διαχέον φως να λούζει τα πάντα…Η Ολλανδία και οι επαρχίες της ελεύθερες από τον ισπανικό ζυγό που ισοδυναμούσε και με τον παπικό με την συνθήκη της Χάγης για την ανάδειξη τους σε αποικιακρατική δύναμη με την δυνατότητα του εμπορίου που θα έφθανε ως και τον Ινδικό Ωκεανό…

**Τα λευκά και τα μελανά τετράγωνα απουσίαζαν από το εργαστήριο του καλλιτέχνη γιατί η τέχνη δεν ήταν μόνον ένα σκάκι που της αρέσει να παιχνιδίζει
αλλά την είχαν υποκαταστήσει τα βλέμματά μας που ήταν η ζώσα τέχνη, η τέχνη του Πυγμαλίωνα που μεταμορφώνει την μούσα του σε ό,τι θελήσει….**

Το πολυτελές παραπέτασμα απουσίαζε επίσης αν και στον Βέρμεερ εκπροσωπούσε την θεατρικότητα της τέχνης που εξωραΐζει την πραγματικότητα υποκαθιστώντας την με μια άλλη που νομίζει ότι είναι η πτερόεσσα παραλλαγή της αλλά στην ουσία είναι η διαθλασμένη μορφή της απ' την οπτική γωνία του καλλιτέχνη στο σφαιρικό και ενίοτε αρρυβαλλοειδές κάτοπρό της που αναδύει την αχλή της

μαγείας για να μην υπονομεύει την έννοια της λογικής σε παραμέτρους που ούτε η ίδια δεν αναγνωρίζει ως ιδιοκτησιακές…Μια πομπώδης και βαρύτιμη θεατρικότητα που στον Βέρμεερ εξέφραζε την μπαρόκ διάθεση της εποχής των μεγάλων κατακτήσεων αφού οι ανακαλύψεις πάντα προηγούνται της αλαζονείας που εδραιώνεται με την έμφυτη πεποίθηση πως το καλό των άλλων συμπίπτει με το δικό μας και πως η ετεροπροσωπία με την αποικιακρατία δεν έρχονται ποτέ σε αντιλογία…

Κάθε απόγευμα για πέντε ώρες τον τελευταίο μήνα είχαμε συνάντηση στο ατελιέ του. Το δειλινό της ολοκλήρωσης μου επέδειξε τον πίνακα και του είπα να κατεβάσει το παντελόνι του από την μεγάλη μου τέρψη για το αποτέλεσμα που ήταν λίαν ικανοποιητικό….

Υπάκουσε προθύμως ενώ του έπεφταν τα σάλια σαν σκυλί που είχε να δει πολλές ημέρες το αφεντικό του….Έκαμφθην και βρήκα να φιλώ το σκουπόξυλό του πεντάκις σε διάσπαρτα σημεία ως μια συμβολική τελετουργική πράξη στην οποία το ουμανιστικό ιδεώδες συναντιέται με τον νεορομαντισμό για να επουλώσουν τα στίγματα που προκαλεί η καθίζηση σ' ένα δόγμα δίχως να το αντικαθιστά μ' ένα εξαδελφικό για ν' απενεχοποιηθεί αλλά εντούτοις διακηρύσσει την πράξη της μεγάλης επίπληξης για να θεωρηθεί πως δεν έρχεται σε σύμπλευση με την καθολικότητα ενός θρησκευτικού δόγματος που προέρχεται από έναν απόλυτο δεσποτικό νου αλλά επιπλέει στο πέλαγος που προσφέρει τω όντι ανεξερεύνητο για τους θαλασσοπόρους τους αμύητους στα μυστικά των θαλασσών….

Μου έκανε νεύμα στο Γιορκ ν' αποσυρθώ όχι για την έναρξη εμφύλιων διαμαχών αλλά για να προσκυνήσει το πρεσβυτεριανό μου δόγμα στο οποίο προσέκρουσε σε εννέα σκουλαρίκια από κάθε πλευρά του λιμανιού μου ερεθίζοντάς με ακαταπαύστως κάνοντας την γλώσσα του σε χέρι που ενώνει κορδόνια μέσω της αρχής της αντιστοιχίας…Μέσω λοιπόν αυτής της συμπλήρωσης νοητικής αρβύλας χρημάτιζα την σεξουαλική μου θητεία για να φθάσω στην ηλικίη της ωρίμασης και του δικαιώματος ψήφου στην κάλπη των επιλογών μου έστω και αν αυτή έχει κατηγορηθεί ως κάλπικη….

Οφείλω να ομολογήσω πως ο Ρομπέρ ήταν ένα αμάγαλμα γητείας και δυναμικής ευαισθησίας όπως ο Ένγκρ στη νιότη του…Τον λαχταρούσα μήνες και η ημέρα της παρουσίασης του πίνακά μας ήταν η καλλίτερη αφορμή για ν' ανθίσει ο πόθος μας και να μετεξελιχθεί σε έναν ερωτιδέα…

Μ' ένα πανί που σκούπιζε τα χρώματα με ξάπλωσε κάτω για να μου διδάξει την χρωματολογία των συναισθημάτων του για εμένα…Μου έβαλε τον μέσο του δεξιού του χεριού στο στόμα ενώ ζούσα την παλίρροια του μαγνητικού του κάλλους που έβρισκε με ακρίβεια τον πόλο που τον τραβούσε προς εμένα…Έβαλα τα νύχια μου στην πλάτη του για να θωπεύσω τα αγγελικά του φτερά που μου μετέδιδαν το πνεύμα τους σε όλα τα μέρη του μυαλού μου ως μια αντέκταση των νοητικών μου περιπετειών επαξίων ενός Λιβίστρου και Ροδάμνης…Η ενέργειά του μεταγγιζόταν στο είναι μου για να γίνει το σεντούκι στο οποίο φύλαγα όλα τα πολύτιμα πράγματά μου…

Αφού έβαλε την σφραγίδα και την υπογραφή του όχι στο αριστερό κάτω άκρο του πίνακα αλλά στο μοντέλο που τον κόσμησε με την παρουσία και την εξεικόνιση των άνυλων ιδιοτήτων του, του έδωσα ένα κατάλογο φίλων τέ και συγγενών για να έχει την πελατεία που τόσο πολύ επιθυμούσε και να διάγει όχι ευτελή όπως θα έλεγε ο Καβάφης ζωή αλλά από ανεκτή ως ευρύχωρη που σίγουρα θα του εξασφάλιζε τα προς το ζην….

Σε ασπάζομαι αγγελικώς και νοερώς αγαπητή μου φίλη.

Εις το επανιδείν,

Lusy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 460
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
27-7-2002, Νέα Υόρκη,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Το καλοκαίρι εδώ τόσο υγρό και ανυπόφορο…..Πολλές όμως οι νύχτες που μου αρέσουν και κάποιες αφορούν και τις ομοερωτικές μου επαφές στην πόλη αν και η λέξη homo στην λατινική είναι συνυφασμένη με την έννοια του ανθρώπου εξ' ου homo erectus, homo universalis με τα συμπαραμαρτούντα τους….

Το προχθεσινό βράδυ πήγα με τον Αντουάν σ' ένα κλαμπ ομοφυλοφίλων και για να διασκεδάσω αλλά κυρίως για να προεκτείνω τις γνωριμίες μου στον χώρο. Όλη την ώρα γελάγαμε ακαταπαύστως απ' τα ανέκδοτα που μου έλεγε….

Στο απέναντι τραπεζάκι καθόταν ένα ξανθό αγόρι θαρρείς απ' την ενδοχώρα της Λυκίας αν κάναμε έναν λογοτεχνικό αναχρονισμό που ανακατανέμει τους γεωγραφικούς προσδιορισμούς σε εθνοτικά φύλα που προδίδουν με την εμφάνιση τους την καταγωγή τους αποδεικνύοντας πως η ανθρώπινη φυλή πάντα κάτω απ' το δέρμα της καταπλήσσει τους πάντες με το περιεχόμενό της….Τα τριτώνιά του μάτια ήταν σχετλιαστικά αυτής της κατάστασης που με διέγειρε όπως οι νεκροπόλεις της Εφέσου και γενικότερα της Μικράς Ασίας και η ενέργειά που απέφεραν στο παλτό της δικής μου ως μια δοκιμή εισχώρησης και γνωριμίας με εκείνες όπως ένα κοκτέιλ που αποτελείται από ανάμειξη χυμών και ποικίλων ποτών που αν υπερισχύσει κάποιο εκ των άνω η εξισορρόπηση εκτρέπεται για να δώσει στην τελική γεύση την αίσθηση της εισβολής που με τον απολυταρχικό της χαρακτήρα πατάει την μπότα της στις περιρρέουσες κατοχικές δυνάμεις για να τους αποδείξει πως μόνον ένας είναι ο νικητής και πως μόνον ο νικητής λαμβάνει το τρόπαιο των εντυπώσεων δίχως να το μοιράζεται με τους άλλους…

Ο μικρός Έρως απόγονος του Αινεία και της Αφροδίτης με κοίταζε με λάγνο βλέμμα παρόλο που συνοδευόταν από δύο αρσενικοθήλυκα αγόρια με μακριά μαλλιά σαν του Αβεσαλλώμ, με ενώτια στις μύτες τους σαν να ήταν ταύροι με σεξουαλική ορμή και αντοχή, με κρίκους στους αφαλούς τους και ψέλλια στα πόδια τους ως η αποθέωση της διάκρισης που δεν επιδέχεται τελειοποίησης αλλά η οποία έχει μορφοποιηθεί σε ένα σχήμα για να δώσει την τελική της έγκριση και σε άλλες παρεμφερείς, λανσάροντας μόδες εκκεντρικές που έχουν όμως το στοιχείο του υποβλητικού δίχως να προκαθορίζουν την πηγή της έμπνευσής τους και της
προέλευσης αυτής από τον φόβο του άρρητου που αν ειπωθεί η μαγεία του θα χαλάσει…

Ζήτησα από ένα γκαρσόνι να τον κεράσει ένα μπλάντι μαίρη και να του πει ποιος ήταν ο υπόλογος όχι απ' την αίσθηση της μεγαλαυχίας αλλά απ' την τάση της οικειοποίησης του αλλότριου προς το ιδιοτελές στοιχείο που είναι κύριο συστατικό της λαγνείας….

Με κοίταξε με νόημα….Του το ανταπέδωσα…. Σηκώθηκα από την θέση μου και τον προσέγγισα αδιαφορώντας για τα δύο αρσενικοθήλυκα που τω όντι ψιμυθιοποιήμενα ψιθύριζαν ο ένας στο αυτί του άλλου τα σχόλια τους περί των τεκταινόμενων…..

<<Το ξέρω πως με θέλεις….Το διέκρινα στον τρόπο που με κοίταζες … Ξέρεις…Θέλω να πάω στην τουαλέτα…Η νατουραλιστική ζωγραφική μου εκεί με προσκαλεί…>> του είπα δίχως περιστροφές.

<<Εσύ τι μπορείς να κάνεις για να με πείσεις να σε ακολουθήσω στην τουαλέτα και να συνευρεθούμε εκεί; Δεν είναι ότι δεν σε θέλω…Σε θέλω αλλά δεν έχω την fama του εύκολου που με το πρώτο βράδυ θα συμπορευθεί….>> μου ανταπάντησε κλείνοντας μου το μάτι σαν γαλή.

<<Πολλά μπορώ να κάνω ως δεινός γόης που είμαι αρκεί να μου δώσεις την ευκαιρία να σου το αποδείξω εμπράκτως….>> του ανέφερα με ύφος έφηβου καρδιακατακτητή που τα βέλη του είναι διαποτισμένα στο πηγάδι του ανίκητου και το οποίο στην αντίσταση με την αυτοπεποίθηση του αγαθού απαντά, μια κατάσταση περισσότερο ως έδρα άγνοιας στις αλήθειες της ζωής παρά μια πραγματική ακατάλυτη και αχαλίνωτη ιππολογία ερωτικών μηχανών.

<<Περιμένω το έμβασμά σου μέσω επιταγής για να πληρωθώ….>> μου είπε εναγωνίως για την έκπληξη που θα του επεφύλασσα ως δώρο.

Έσκυψα κα περπατώντας στα τέσσερα βρέθηκα κάτω από το τραπέζι να του τρίβω με τα δύο μου χέρια τον πυραυλοκίνητό του μηχανισμό.

<<Μου αρέσει αυτός ο αδελφικός τριβαδισμός…>> έλεγε το ξανθωπό αγόρι αναστενάζοντας σαν κορίτσι βρεγμένο απ' την ηδονή που δεν θέλει να σταματήσει επουδενί, παρασυρμένο σε ένα ταξίδι που στην χώρα των Φαιάκων δεν θα ήθελε ποτέ να απολήξει, προτιμώντας σταθμούς ναυσιπλοΐας άγνωστους, απρόσμενους και αλυσιτελείς.

<<Και που να δεις και τι άλλα κόλπα ξέρω…>>του είπα ενώ του είχα κατεβάσει το φερμουάρ και πιπίλιζα ως μωρό το μόριό του.

<<Με έπεισες μωρό μου…Έχω ανάγκη την τουαλέτα να ναρκισσευθώ ...>>είπε το αγόρι, ανεβάζοντας το φερμουάρ του και πιάνοντας στα χέρια του τις δύο αρσενικές του ερωμένες κίνησε με χάρη προς το γνωστό λημέρι. Άφησα κάποια λεπτά να περάσουν για να μην προκληθούν μελλοντικοί συσχετισμοί από τους λοιπούς θαμώνες για το τι θα επακολουθήσει. Απέπλευσα απ' την τράπεζα ενώ ο Αντουάν με έπιασε από τον ώμο αποπειρώμενος να με σταματήσει για το παρθενικό μου ταξίδι στο δημόσιο έρωτα που δεν ήταν λαθραίος αλλά κλεψίτυπος στις διακυμάνσεις που μπορεί να λάβει για να αμφισβητήσει την παντοδυναμία των μονοπωλίων που επιβάλλουν κανόνες παρόμοιους ή και όμοιους αυτού αλλά στον πυθμένα τους διαφοροποιούνται για να μην μεμφθούν για το ανάρμοστο της διαγωγής τους.

<< Είσαι μανικός; Τι πας να κάνεις με τον μαθητή στην ζωγραφική;>>

<<Έλα και εσύ γιατί είμαι ασυγκράτητος να του διδάξω τον Κρόνο συνοδευόμενο με την Αφροδίτη, τον Έρωτα και την Ελπίδα του Σιμόν Βουέ….>>

<<Νταμιέν η Μπουρζ και το μουσείο Μπερύ απέχουν μίλια μακριά μας…>> μου είπε ο Αντουάν σε επικολυρικό τόνο που θα ζήλευε ο Όμηρος αν ήθελε να γίνει Σαπφώ αλλά ούτε ο Αλέξανδρος της Τροίας θα ήθελε ποτέ να γίνει.

<<Τα κρατάω στην παλάμη μου και θα του τα δείξω! Γίνε ο ακόλουθός μου ο διπλωματικός εις τον έρωτα….>> του αντιμίλησα σε τόνο αποφασιστικό και πήγα στην τουαλέτα που βρήκα το ξανθωπό αγόρι να μου κάνει νεύμα να τον πλησιάσω προς το μέρος μου…Μπήκαμε στον επιμερισμό της τουαλέτας για ν' αποφύγουμε τα αδιάκριτα βλέμματα. Ακόλουθοί μας και οι συνοδοί του αλλά και ο Αντουάν που θέλοντας ή μη απ' την αφροστρόβιλο της ομοφροσύνης και της αλληλεγγύης έπρεπε να ήταν παρών στα θεατρικά μας δρώμενα.

Το ξανθωπό αγόρι θα υποδυόταν τον Κρόνο στα ερείπια του ναού του και εγώ την Αφροδίτη με τα άνθη στην κόμη μου ως στεφάνη του τραβούσα το μαλλί καθ' όλη την διάρκεια της ερωτικής μας επαφής αντικρίζοντας στο πρόσωπό του την ψύχραιμη ως και αψεγάδιαστη καλλονή του που σε κερδίζει

αυτοχρήμα με το πρώτο βλέμμα, ενώ ο δονητής που κρατούσε καταδίκαζε τον θάνατο σε θάνατο και το σεξ στην αναθηματική λατρεία. Η Αφροδίτη που την υποδυόμουν εγώ, νικούσε τον θάνατο με τον άνυλο της έρωτα. Το δρεπάνι που τραυμάτιζε το ναό στον πίνακα του Βουέ συμβόλιζε την κατάρρευση του ειδωλολατρικού κόσμου και την Ανακαίνιση ενός άλλου κόσμου επενδυμένου με έρωτα και μουσική που οι τρομπέτες της Δόξας και της Καλής Τύχης εκπροσωπούσαν. Ας μην ξεχνούμε πως η Αφροδίτη γεννήθηκε από τα όργανα του Κρόνου μέσα απ' το κογχύλι αποτέλεσμα της αγάπης, του χρόνου και της θαλάσσης με τ' άπειρα μυστικά της, γιατί ο έρως είναι ένα αξεπέραστο μαργαριτάρι που η διερεύνηση της φύσης του ανάγεται στην ατελεύτητη γνώση του κόσμου του οποίου η προιστορία ακόμη και σήμερα είναι άγνωστη στους κληρονόμους της τουλάχιστον τους αισθητούς πολλώ δε μάλλον τους πνευματοποιημένους που δεν έχουν σχέση προικοδότησης μαζί της μας προσεκτικής παρατήρησης που ενέχει το υποζύγιο του πειράματος και της αντίδρασης σε αυτό.

Η άγκυρα στον πίνακα του Βουέ συμβόλιζε τον τελικό σκοπό του ταξιδιού αλλά και τον υιό του τον Ποσειδώνα · εδώ η τουαλέτα που είχαμε επικαθήσει έπαιζε αυτόν τον αρχιερατικό ρόλο.

Την Ελπίδα την αναπαριστούσε ο Αντουάν που κρατούσε το αριστερό του χέρι θεωρώντας το για φτερό και αποζητώντας στο να παγώσει ο χρόνος στο θερμόμετρο της αιωνιότητάς του ή και να αντλήσει από αυτόν τα διδάγματα και τις απόκρυφες γνώσεις της ιστορίας που κρύβονται πίσω απ' την πλάτη του ως μια αδελφή διάσταση καταμέτρησης και προσδιορισμού του που αποπνέει μια πνευματικότητα παγιδευμένη στην ουσία απ' το τιτανικό της στοιχείο. Η ελπίδα επειδή ακριβώς δεν διαθέτει κανέναν εξοπλισμό γνώσης- τα σύνορα της χώρας της δεν ανήκουν στην τελευταία- και κατά συνέπεια στον χρόνο με αποτέλεσμα την τελική της νίκη επί αυτού όχι τόσο απ' την υπεροχή μια ακατάβλητης ισχύος αλλά λόγω της εμφύτου ανεξαρτησίας της από συμπαντικές υποχρεώσεις που έχουν την προέλευση τους στον κόσμο των ιδεών ο οποίος προυπήρξε του υλικού και συνεπώς είχε προκαταβολικώς προσδιορίσει με ακρίβεια δευτερολέπτου τι ανήκει και που ακριβώς ή σε τι ώστε να μην διαταράσσεται ουδαμώς η αρμονίη.

Την Φάμα την υποδυόταν ο ένας εκ των δύο αρσενικοθήλυκων που περιέπαιζε το σκήπτρο του Αντουάν, ενώ την Φορτούνα ο δεύτερος που στο πέος του Ξανθίππου είχε βρει την τρομπέτα, αφού μουσική και σεξ υπάγονται σε παραγωγενείς κανόνες με αναμενόμενα αποτελέσματα.

Η τρομπέτα πάντα είχε την διεύθυνση της στροφής του Κρόνου αφού η ηχώ, ο λόγος και οι καταγεγραμμένες μαθηματικές αρμονίες έχουν συμπλεχθεί με την ενσάρκωση της ιστορικότητας του μέσω ποικίλων τρόπων ανεξίτηλης παρουσίας ως ένα είδος ελέγχου του πρώτου προς τις έμμεσες κατακτήσεις του.

Και ενώ η πρωταρχική μου βούληση ήταν να υποδυθούμε με ακρίβεια τον πίνακα του Βουέ, ο φωτισμός του χώρου στα σκυθρωπά μας πρόσωπα μας μετέβαλε σε πρωταγωνιστές έργων του Βαλεντίν ντε Μπουλόν που τα μάτια τους είναι σαν κόγχες γοτθικών ναών και τα οποία εξέχουν απ' την δραματολογία των συναισθημάτων, εκπέμποντας την σκοτεινάγρα που υπάρχει στην ψυχή τους ως μια απόρροια του περιβάλλοντος κόσμου των προσώπων που ποζάρουν. Μια εκφραστική θλίψη που αποπνέει εκ του παραλλήλου έναν τρόμο για τις σκέψεις ή τα συναισθήματα των ηρώων του που φαντάζουν στυφά και βραχώδη παρόλο το φως που τα ευλογεί με του κιαροσκούρου την τεχνική.

Ο ιδρώτας μας πολλαπλασιαζόταν και αυξανόταν απ' τον φόβο του ερωτικού αυτοφώρου αν και στον υποδόριο ερωτισμό μας γνωρίζαμε την ποινή της ομαδικής και παμψηφούς αθώωσης…

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 470
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
27-10-2002, Παρίσι,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Ο εμφύλιος πόλεμος που έχει ξεσπάσει μεταξύ του Γκιγιώμ και της Λουσύ είναι ανεκδιήγητος έστω και αν τον υποδαυλίζω ώστε τις ημέρες μου μετά ηδονής να προσπερνώ.

Νιώθω όπως ο Αύγουστος που κυβερνάει τον κόσμο πεποιημένος από σαρδόνυχα για να τονιστεί η πολυτιμότητα που στους άλλους αποφέρω.

Ανάμεσα σ' εμένα και στην Ρώμη ο ωροσκόπος μου ως ευοίωνο σημάδι.
Ανάμεσα στην εικοστή τρίτη Σεπτεμβρίου ημέρα των γενεθλίων μου και την εικοστή πρώτη Απριλίου ημέρα γενεθλίων της πόλης που λάτρευσα και ανέθρεψα με την αρμόζουσα διαγωγή, τη Ρώμη πάντα θα μεσολαβεί ο αστερισμός της αιγός που μεσουρανεί στο ωροσκόπιό μου για να θυμίζει σε όλους την καταγωγή μου απ' την πλευρά του Διός που τον μεγάλωσε η Αμάλθεια όπως εξάλλου στα χέρια μου το εμβληματικό σκήπτρο με τα ευδιάκριτα σημεία της εξουσίας μου και στα πόδια μου ο αυτοκρατορικός αετός. Μάλιστα ο τελευταίος αναδύεται ως προέκταση των πτυχώσεων του ενδύματός μου εκπροσωπώντας την μεγαλοπρέπειά του και την υπερηφάνειά μου.

Όρθιος ο Γερμανικός να συμβολίζει την στάση αναμονής στον σταθμό της διαδοχής αδίκως όμως για να λάβει το δακτυλίδι μου το ανακτορικό.

Ο Τιβέριος ξεπηδάει απ' τον δίφρο συνοδευμένος από τη Νίκη στα πεδία των μαχών σε εκείνα των στίβων των πολιτικών, αφού εκείνος στον θρόνο μου με διαδέχθηκε τελικώς. Το άλμα απ' το άρμα των δύο ίππων προς την γη που ορίζω με διάταγμα αυτοκρατορικό συμβολίζει την μετάβαση μέσω του πνευματικού ορίζοντα που εκπροσωπεί το μεσολαβόν κενό απ' τον θούριο, τον πρωταθλητικό και παράλογο κόσμο σ' αυτόν της χλαμύδας και της πρακτικής χρήσης. Η τοποθέτησή του στον δίφρο υποδήλωνε και την ανυπομονησία για την ανάρρηση στον θρόνο μέσω της ταχύτητας, ενώ είχε διαδοθεί ότι ο Οκταβιανός είχε δολοφονηθεί από εκείνον λόγω αυτής της βιασύνης.

Ο θεός Κρόνος ακουμπούσε τον θρόνο μου για να μεταλαμπαδεύσει την σοφία, την γνώση του και την ενέργειά του σε όλες μου τις πράξεις και του κράτους μου τις διατάξεις.

Η θεά Οικουμένη ως εκπρόσωπος του τότε γνωστού και κατωκημένου κόσμου με στεφανώνει όπως ένας πλανήτης που δορυφορείται από αστρικά σώματα για να υπενθυμίζει σε όλους πως η εξουσία μου είναι σφαιρική, κυκλική και περιστροφική όπως συμβαίνει με την ηλιακή, καταλήγοντας στο Άγνωστο σε τάση ανοδική.

Το γυμνό μου στήθος συμβολίζει αφενός μεν πως δεν κρύβω τα συναισθήματα για τους υπηκόους μου, τα μέλη της αυτοκρατορικής μου δυναστείας ομότιμα στην φήμη και στον σεβασμό αλλά και στους ενάντιούς μου και πως ένας αυτοκράτωρ δεν

φοβάται τις κακοτράχαλες φυσικές συνθήκες είτε είναι καύσων είτε χιονιάς γιατί είμαι γεννημένος εσσαεί νικητής.

Οι φιγούρες μας λευκές και προεξέχουσες του σκοτεινού μας βάθρου αφού διέπρεψαν όλες οι αντωνυμίες μας σε αυτό…

Στην κατώτερη σκηνή εικονίζεται η ήττα των βαρβάρων της Παννονίας από τα στρατεύματα του Τιβέριου με την Άρτεμη και τον Ερμή να σέρνουν από τα μαλλιά τους ηττηθέντες σκλάβους και με την ένδειξη πως οι νίκες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας επιτυγχάνονταν πάντοτε με την συνεπικουρία των θεών….Η ανέγερση του τροπαίου από τους Ρωμαίους στρατιώτες με την πανοπλία και τα όπλα συμβολίζει την απεμπόληση της αληθινής ζωής για το βαρβαρικό, ηττηθέν πλήθος που είχε εξισωθεί με το ρωμαϊκό ιδεώδες περί της ανδρείας στα πεδία των μαχών. Πανοπλία δίχως σώμα αλλά σε πάσσαλο σήμαινε και μια λειψή ζωή….

Αισθάνομαι όπως ο Mars Ultor μετά το πέρας των εμφυλίων πολέμων που συγκλόνισαν την Ρώμη μου και ιδιαιτέρως μετά την μάχη των Φιλίππων το 42 π.Χ για να εκδικηθώ για τον θάνατο του θετού μου πατέρα του θεοποιημένου Ιουλίου Καίσαρα τον συκοπλουμιστό Βρούτο έστω και αν ο ναός που τον φιλοξένησε αποπερατώθηκε κάποιες δεκαετίες αργότερα. Ένας Άρης όχι πια τόσο νέος, αθλητικός ή επιθετικός αλλά με γενειάδα ως απόσταγμα των πολεμικών μου ανδραγαθημάτων και λόγω έλλειψης ουσιαστικών φροντίδων στα χαρακώματα, γεροδεμένος και νηφάλιος. Το γοργόνειο στην πανοπλία μου την τιθάσευση του άλογου στοιχείου μέσω των νικηφόρων πολεμικών μου ενεργειών….Η σφίγγα στον κόρυθό μου τα μυστικά που κρατάω στο μυαλό μου περιτριγυρισμένη από δύο Πήγασους και όχι έναν….

Ως ένας Pater Mars στην Ara Pacis….Ο ταύρος στα πόδια της θεάς Ειρήνης που έχει στα χέρια της δύο παιδιά –τον Ρέμο και τον Ρωμύλο πιθανολογώ ως ιδρυτές της Ρώμης- που συμβολίζουν την αθωότητα και το παιχνίδισμά της, αφού πάντα πριν από κάθε συνθηκολόγηση υπάρχουν μυστικά πρωτόκολλα, συμφωνίες, παζάρια, ρίσκο, διπλωματικοί ελιγμοί και μπλόφες για το μέγιστο θετικό κέρδος κάθε μιας πλευράς εκ των αντιμαχόμενων μερίδων. Τα φρούτα στην κοιλία της θεάς συμβολίζουν την ευημερία που η ειρήνη προσφέρει στους υπηκόους της, ενώ ο ταύρος στα πόδια της τον Δία που κατέλαβε και κέρδισε μέσω της ζωώδους μεταμφίεσης του την Ευρώπη και πως οι απαγωγές ή οι κλοπές όταν επικρατεί η ειρήνη ακινητοποιούνται και γίνονται υπάκουες στα προστάγματά της. Ο αμνός συμβολίζει τις θυσίες για το αγαθό της ειρήνης και την πραότητα του χαρακτήρα της…. Η δεξιά μορφή θα μπορούσε να ’ναι η Λήδα με τον κύκνο της, ενώ ο αέρας ως συμπαντικό στοιχείο υπονοείται απ’ τα πέπλα των γυναικείων μορφών….

Ο Γκιγιώμ της ζήτησε να χωρίσουν εξ’ όσων έμαθα λόγω της ατάσθαλης ερωτικής ζωής που ωχριά ενώπιον της δικής μου, ενώ ανταλλάσσουν επιστολές και εξαπολύουν ύβρεις. Ήδομαι αφαντάστως από αυτή την κατάσταση και υπάρχει ένα φιλοτεχνημένο γνωμικό: το χωρίο που μπορείς να κάψεις κάψε το, αφού οι χωρικοί του δεν μπορούν λόγω οχυρώσεως να κάψουν το δικό σου….

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 475
Guillaume Papon προς Lucy Sanguin
2-11-2002, Παρίσι,
Αγαπητέ Lucy,

Σου αποστέλλω φωτοτυπία της επιστολής με ημερομηνία 12-1-2002 και με χωροταξία Παρισίων που συνέταξε ο Νταμιέν προς τον Λουί και που μου την επέδωσε ο δεύτερος σε μια μυστική μας συνάντηση για να μου ανοίξει τα μάτια και να δω με τι είδος γύναιου έχω μπλέξει τον τελευταίο καιρό. Αφορά το ερωτικό σου σάντουιτς με τον Λουί Αμιζιέρ και τον Ζαν Πιερ Μπουώ…

Τις λυκοσυμμαχίες των φίλων του Νταμιέν δεν αποζητώ· ούτε εκτιμώ γιατί εξυπηρετούν τον δικό μας αποχωρισμό και αυτό το κατανοώ συνειδητώς.

Διαβίβασε στον Νταμιέν πως αν θέλει της Ρώμης να γίνει κάποτε πολίτης ακέραιος και αληθινός να τηρήσει τις δέκα εντολές που στην δεύτερη φωτοτυπία σου έχω επισυνάψει στο γράμμα μου το ερωτικό που είναι και αποχωριστικό.

Αφορούν δέκα εντολές σε τόνο από την Παλαιά Διαθήκη παντελώς διαφορετικό. Θα του κάνουν πιστεύω απίστευτο καλό.

Εις το επανιδείν,
Guillaume Papon

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 484
Lusy Sanguin προς Sophie Caron
8-11-2002, Παρίσι,
Αγαπητή Σοφί,

Δεν αισθάνομαι καλά τις τελευταίες ημέρες….Ο Γκιγιώμ έχει απομακρυνθεί από κοντά μου σχεδόν ανεξηγήτως….

Θαρρώ πως ο Νταμιέν υποκινεί αυτή την κατάσταση και ως σάτυρος επιτίθεται στην Αμυμώνη του αψηφώντας πως είμαι η θυγατήρ του βασιλιά της Λιβύης Δαναού….

Θα βρίσκει πάντα προστασία κάτω απ' τους κέδρους ακόμη και αν Ποσειδών κραδαίνει την τρίαινά του….

Δεν μπορεί παρά να μου έρχεται η ανάμνηση της περιώνυμης ταπισερί του Γιαν Βαν Ορλέ που βρίσκεται στο Petit Palais Museum των Παρισιών του 1764, έτους θανάτου της Πομπαντούρ επίσημης ερωμένης του Λουδοβίκου του Δέκατου πέμπτου…

Εκείνη είχε βρει τον Ποσειδώνα της να προασπίζει την ηθική και το κύρος της στην αυτοκρατορική αυλική κριτική που υπήρξε δριμεία και οξύτατη για την ανάμειξή της στις κρατικές υποθέσεις και τις συμβουλές της προς τον βασιλιά κατά τον επταετή πόλεμο από τον οποίον η Γαλλία βγήκε τόσο ζημιωμένη και ο οποίος έληξε ένιους μήνες πριν τον θάνατό της.

Η Πομπαδούρ υπήρξε η Αμυμώνη της εποχής της και η νιότη της απαθανατίσθηκε με τόσο γλαφυρή κομψότητα τη νηπενθή χρονιά γέννησης της Μαρίας Αντουανέττας απ' τον Μωρίς Κεντίν ντε Λατούρ….Το βιβλίο που κρατάει φαίνεται να την φωτίζει ολόκληρη στο σκοτεινό δώμα που συνεπαγόταν η συμμετοχή της στην αυλική ζωή των Βερσαλλιών. Απ' την άλλη πλευρά ίσως η προσωπικότητά της αφού στην αυλή της περιστοιχιζόταν από φιλοσόφους και κάθε λογής διανοουμένους της εποχής θα μπορούσε να φωτίζει το βιβλίο και να του μεταδίδει την λάμψη της. Εξάλλου με δική της παρέμβαση εκδόθηκε και ενισχύθηκε το έργο των Εγκυκλοπαιδιστών και αποθεώθηκε ο Βολτέρος…..Παρόλα αυτά το πιθανότερο είναι πως αν ζούσε όπως η Ντυ Μπαρύ κατά το φιτίλισμα της Γαλλικής Επανάστασης θα ήταν κάτι περισσότερο από βέβαιο πως θα την ακολουθούσε στο ικρίωμα σε ηλικία εβδομήντα ετών, αφού το μένος του λαού ξεσπούσε αδιακρίτως σε τάξη ή ηλικία κατά των εκπροσώπων του Παλαιού Καθεστώτος και δεν φαίνεται να συγκινούνταν ούτε απ' τις ευφάνταστες αυλικές προσωπογραφίες του Υακίνθου Ριγκό όπως αυτής του

αστεφούς Λουδοβίκου του Δέκατου τετάρτου που κατεβαίνει απ' τον θρόνο του γεμάτος αυτοπεποίθηση για να υπογραμμισθεί η φιλολαϊκή του παρουσία με την αναγωγή της θεϊκής του καταγωγής απ' την παρουσία του επιβλητικού κίονα σ' ένα δεύτερο επίπεδο και δίχως να κοιτάζει το στέμμα του που ερείδεται στο μπλε βελούδο με τα εμβλήματα των Βουρβόνων και για να τονιστεί πως τα μέλη των βασιλικών οίκων οφείλουν υπακοή και υποταγή στα θελήματα του βασιλιά, ενώ το πάτημά του στον χρυσό τάπητα εκπροσωπούσε την ρήση πως ότι αγγίζει γίνεται χρυσός όπως η απόλυτη βασιλεία του και η ύπαρξη του ξίφους του υποδηλωτική της πρωτοκαθεδρίας του βασιλιά στην στρατιωτική ηγεσία με νίκες όπως αυτής του Ντυν πλησίον της Δουνκέρκης επί των Ισπανών το 1658 ή την κατάκτηση της Φλάνδρας το 1667 και του Παλατινάτου το 1688 ή της Λεμπρέν ούτε απ' την χάρη και την κομψότητα που λάνσαραν τα μέλη της αριστοκρατίας νοηματοδοτώντας το ρεύμα του ροκοκό ως αντιλαβή στο μπαρόκ με το αχθοφορικό του στυλ…

Στον Γκιγιώμ είχα βρει την τρίαινα του Ποσειδώνα…Μόνον που αυτή την φορά με πλήγωνε στα γράμματά του…Τα νοήματα του χείμαρρος όπως ο συγκεντρωμένος στο δεξιό μέρος της ταπισερί που υπείχε την θέση βουνού για να τονίζει την δύναμη του θεού και το μέγεθός της επιβολής του που είναι έτοιμο να σαρώσει τα πάντα…

Οι νύμφες και οι σάτυροι σε κατώτερα επίπεδα από αυτά του θεού Ποσειδώνα για να τονίσουν το μεγαλείο και την ανωτερότητά του, ενώ μόνον οι ερωτιδείς φαίνονταν στην ταπισερί που με είχε εντυπωσιάσει κατά την επίσκεψή μου στο μουσείο να υπερίπτανται του θεού για να υπογραμμισθεί πως ο έρως είναι ανώτερος απ' τους θεούς και όταν αφορά τους θνητούς τους νικάει και τους παραδίδει στων ανδρών και των γυναικών την αγκάλη….

Οι νύμφες που αδειάζουν τις υδρίες στης γης την καρδιά την προικοδοτούν με το αρχαίο ελληνικό πνεύμα και της τόνιζαν την δύναμη του Ποσειδώνα ακόμη και στην ηπειρωτική γη μέσω και των καιρικών μεταβολών…

Μετά από τις απανωτές απορρίψεις του Γκιγιώμ αντιλαμβάνομαι στην πληρότητά του τον πίνακα του Χανς Μπάλντουνγκ γνωστού και ως Γκρήν "Οι τρεις ηλικίες του ανθρώπου" που ευρίσκεται στο μουσείο Πράδο.Το ίδιο χρώμα δέρατος του βρέφους, της νεαρής και γηραιάς κυρίας με τον θάνατο υποδηλώνει πως από την στιγμή της γέννησής μας υφιστάμεθα όλη την ώρα δεκάδων ειδών θανάτους εσωτερικούς αλλά και πως η φθορά συνεχίζεται ακάθεκτη…..

Η ψυχολογική μου κατάσταση ομοιάζει με την "Πτώση των εξεγερμένων αγγέλων" του Πήτερ Μπρέγκελ με τον νταμιέν και τον Γκιγιώμ στην θέση του αρχάγγελου Μιχαήλ να επιζητώ, ώστε να εκδιώκει στο κατώτερο μέρος της ψυχής μου τους δαίμονες που χάσκουν τα στόματά τους από την έλλειψη αναπνοής, πνεύματος και νόησης. Οι δαίμονες αυτοί είχαν μορφή ψαριών ως θαλάσσιοι και πτηνών ως ουράνιοι και ζωομορφοί γιατί ελλείπει το θεϊκό και ανθρώπινο στοιχείο…..

Εις το επανιδείν,
Lusy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 488
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
8-11-2002, Παρίσι,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Είμαι πολύ αναστατωμένος με τον δεκάλογο όχι του Λαβέυ που γνωρίζω απέξω και ανακατωτά αλλά της Ρώμης των γνήσιων πολιτών που παρέδωσε στην Λουσύ ο Γκιγιώμ τον τελευταίο καιρό….

Αποφάσισα το χθεσινό βράδυ επειδή ήμουν μελαγχολικός και ένιωθα μια έρημο μοναξιά να καλέσω την Λουσύ και να εντρυφήσουμε στην έννοια των ποδών όχι στην ποιητική μετρική αλλά στην σεξουαλική…

Το πόδι θα μπορούσε ως μια μορφολογική διατύπωση να έμοιαζε με φαλλό · μόνον που στην περίπτωση του ανθρώπου αυτό είναι σε δυικό αριθμό με μηδενική πιθανότητα πολλαπλασιασμού όπως ο μύθος των πέντε άρτων και των δύο ιχθύων που συμβόλιζε τις πενήντα δύο εβδομάδες του χρόνου.

Η Λουσύ ανάστατη από τον χωρισμό της με τον Γκιγιώμ θα ήταν το ιδανικό θύμα για την ενασχόληση με το άθλημα που κέκληται foot worship.

Κάθησε αναπαυτικά στην πολυθρόνα με το μίνι της φόρεμα ενώ παρατηρούσα πως στα στήθη της δεν υπήρχε ο Γορδιανός για να τα συγκρατήσει…Οι θηλές της ήταν ερεθισμένες και εγώ κάθησα δίπλα της για να βυζάξω το γάλα που δεν είχε…Αναστέναζε ενώ οι σπασμοί και οι σεξουαλικοί κραδασμοί από την ιεροτελεστία μου έφθαναν μέχρι την περιοχή της έδρας της που προκαλούσε ρίγη σε όλο της το κορμί και που η τρανότερη απόδειξη ήταν η ρυζένια κοκκίδωση που χαρακτηρίζει όλες τις πλευρές του κορμιού…

Ο αριστερός της μαστός δεν γνώριζε τι ποιούσα στον δεξιό της και ενώ έβγαζε το σεφιρωθικό κυλοτάκι από το μίνι φόρεμά της το κράδαινε σαν τρόπαιο περιστροφικώς για ν' αναδείξει την ανακωχή εκ μέρους της και την νίκη μου στο κορμί της.

Το δεξί μου χέρι με απαλές κινήσεις ερέθιζε την κλειτορίδα της ενώ με το αριστερό έπιανα το μεγαλύτερο μέρος της ηπείρου του μαστού της για να επικεντρωθεί σε ένα σημείο γύρω από την θηλή της η ενέργειά της….

Σύντομα μπλούζα και μίνι φόρεμα νυμφεύθηκαν τις δύο άκρες της πολυθρόνας και την μετέφερα ολόγυμνη στο κρεβάτι….

Τα πόδια της ήταν λαχταριστά πολύ και απεφάνθην πως το σεξουαλικό παιχνίδι έπρεπε να μετατοπισθεί εκεί…

Τα δάχτυλα του δεξιού της ποδιού είχαν την ευωδία της κλειστότητας των τακουνιών της, ένα γεγονός που με προ·ι·δέαζε για την αναλογία της μήτρας της που θα με διέγειρε ακόμη περισσότερο.

Στην αρχή έκανα μασάζ στην πατούσα του δεξιού της ποδιού προκειμένου να λειτουργήσει καλλίτερα η γενετήσια της περιοχή, η αναπνοή της, η καρδιά της και ο νους της αφού συγκεκριμένες περιοχές αντιστοιχούν σε ανάλογα ενεργείας κέντρα. Μετά άρχισα να το θωπεύω λόγω τρυφερότητας και στοργής και να φιλάω και τα πέντε δάχτυλα της προτού αρχίσω το γλείψιμο σαν γνήσιος του Χριστού μαθητής. Ίσως υποδυόμουν τον Πέτρο, ίσως και τον Παυλο να νίβει ο καθείς τους τα πόδια του Κυρίου.

Η γεύση τους είχε την στάχτη της στενοχώριας του παπουτσιού που φορούσε. Η έννοια αυτού του γλειψίματος ουδεμία σχέση είχε με αυτήν της σχέσης υπηκόου ή αυλικού και βασιλιά που επιζητεί μέσω της κολακείας ή μιας ασυναίσθητης πτώσης να κερδίσει την ευμένειά του σε χρήμα, θώκους κοινωνικούς ή επαγγελματικές διευκολύνσεις αλλά την αντίστροφη πορεία: εκείνη της υπάκουης κοπέλας που υποτάσσεται στο αφεντικό της για να της αποδείξει πως ο αληθινός δούλος είναι εκείνος και όχι αυτή….Η όλη περίσταση έμοιαζε με τον καθολικό βασιλιά της Γαλλίας Ερρίκο τον Τρίτο που ήταν απαράμιλλης καλλονής-τον υποδυόμουν εγώ- με τους αμέτρητους εραστές και ερωμένες του-κάποια εξ' αυτών υποδυόταν η Λουσύ- προτεσταντικής ηθικής της οποίας ο ουγενοτισμός της ήταν ένα διάφανο παρακλάδι που κατά την άποψη του Πάπα και του βασιλιά θα έπρεπε να εξαφανισθεί από τον χάρτη, ενώ στην ουσία ήταν μια άλλη ελεύθερη έκφραση της θρησκευτικής αντίληψης περί Χριστού και

των εκπροσώπων της επί της γης….Είναι η λεγόμενη αμφισβήτηση για την σωστή υπηρεσία των πιστών εκπροσώπων του Χριστού επί της γης αφήνοντας αλώβητο από σχόλια, δόγματα και εναλλακτικές ερμηνευτικές προσεγγίσεις τον ιδρυτή της Εκκλησίας Του….

Μετά πλάγιασα στο κρεβάτι και της ζήτησα να προχωρήσουμε στο foot domination, μια τεχνική ηδονής που λίγοι την γνωρίζουν και ακόμη λιγότεροι την εφαρμόζουν…Άρχισε να με κλωτσάει στα πόδια, στα χέρια, στο κεφάλι με απίστευτη ιπποδύναμη, για να νιώσω την αίσθηση του πόνου περιλούζοντάς με κάθε λογής υβρεολόγιο που σίγουρα δεν ήταν ταιριαστό με το φύλο της ταυτοχρόνως…Κάποιες άλλες στιγμές μου πατούσε το δεξιό και το αριστερό χέρι και έμοιαζα παγιδευμένος στα πόδια της σαν τον Εσταυρωμένο….Το trampling της ήταν θεσπέσιο οφείλω να ομολογήσω και συγχρόνως αξεπέραστο…

Αφού πέρασα και αυτήν την δοκιμασία της είπα να ξαναβάλει τα παπούτσια της για να θέσω τον φαλλό ανάμεσά τους γνωστό στην σεξουαλική αργκό ως shoejob. Αυτή η εμπειρία ήταν μοναδική στον κόσμο και επειδή θέλησα να την επαναλάβω με διαφορετικό τρόπο της είπα να βγάλει τα υποδήματα δίχως να προβεί σε heelpop ή dipping όπως κάνουν οι περισσότεροι αλλά να συνεχίζει την αυνανιστική μέθοδο με γυμνά τα πόδια της για καλλίτερη προσέγγιση του φετιχιστικού μου προβλήματος γνωστό και ως footjob….

Για επιδόρπιο της πρότεινα το foot gagging και ενώ με φίμωνε με τα πόδια της, έπαιζε συγχρόνως με τον φαλλό μου για την μεγιστοποίηση της ηδονής…Η όλη τεχνική θύμιζε την προσπάθεια των επίγειων δυνάμεων να φιμώσουν την ελευθεροστομία που ο λαιμός εκπροσωπεί και την δύναμη του λόγου που καταδυναστεύεται από τις κοσμικές εξουσίες με πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτό της Ανγκ Σου Κύι που κέρδισε Νόμπελ ενώ είναι έγκλειστη στις φυλακές της Ταυλάνδης…Ήθελα να αισθανθώ και εγώ Νομπελίστας καταδιωγμένος από τον έρωτά της….

Το dangling δεν το δοκιμάσαμε γιατί δεν θεώρησα πως μπορεί να μου προσφέρει ηδονή το θέαμα του τακουνιού της να αιωρείται ή να χορεύει στον αέρα σαν τον Νουρέγιεφ με το να ερείδεται από τα δάχτυλα του ποδιού της….

Μετά από την ολοκλήρωση στο χέρι της έσβησα ένα τσιγάρο σαν καλός εραστής που σέβεται πάντα την υστεροφημία του στην πυραμίδα των γυναικών που εκπόρθησε και που δεν είναι διατεθειμένος να σπιλωθεί από τον οποιονδήποτε και δη τόσο των διαδικαστικών όσο και των μεταδιαδικαστικών που έπονται μετά από την σεξουαλική πράξη…. Κάπνισα και λίγο χασίσι για να αισθανθώ μεγαλύτερη ευφορία όχι τόσο με την έννοια της ηδονής όσο με την έννοια της σταθεροποίησης και εγκλεισμού αυτού του συναισθήματος που κατά την γνώμη μου πρέπει να διογκώνεται για να θεωρείται κατακτήσιμο και συνεπώς παγιωμένο και κεκτημένο δικαίωμα που έχεις κάθε δίκαιο από αυτό να ζητάς-έστω και αν ποτέ δεν παίρνεις- και να ξαναζητάς μέχρι να σου δοθεί από τον Θεό…Μια επέκταση πανοραμική ανταρκτική που έχει όμως ηφαίστεια συναισθημάτων διάσπαρτα στην επικράτειά της που απορροφούν τα σπηλαιώδη τμήματα του σώματος για να λάβουν σάρκα και οστά…

Στο τέλος της πράξης με απεκάλεσε Γκιγιώμ και αυτό με αναστάτωσε πολύ…

<<Φαίνεσαι ανήσυχος Νταμιέν>> μου αποκρίθηκε η Λουσύ ενώ κάπνιζε ένα στριφτό και έπινε λίγο ουίσκι από το κομοδίνο συμπληρώνοντας:

<<Και μελαγχολικός…Απίστευτα μελαγχολικός με ένα στην ψυχή ασύγκριτο κενό….>>

<<Το τσιγάρο πρέπει να έπεται του σεξ>> της ανταπάντησα ενοχληθείς γιατί δεν μου αρέσει να αποκαλύπτω τα μυστικά μου σε άλλους και ιδιαιτέρως τις αδυναμίες μου.

<<Πάντα έτσι ήσουνα…Πείσμων και μυστικοπαθής….Δεν σου άρεσε τόσο όσο σε εμένα….>>

<<Δεν είναι αυτό Λουσύ και το ξέρεις….>>

<<Το βρήκα…Είναι ο Γκιγιώμ….>>

<<Μπορεί να ’ναι και αυτός…Ακόμη τριβελίζουν τα λόγια του και κυρίως οι προτάσεις του…Αυτές οι ανήθικες προτάσεις του…Μου έρχεται να του ασκήσω μήνυση…>>

<<Μα δεν είναι τόσο κακός όσο νομίζεις…Δεν τον έχεις γνωρίσει από κοντά να δεις τι γλύκας που είναι…>>μου είπε, ενώ κόντευα να εκραγώ και της γύρισα ως διαμαρτυρόμενος αυτή την φορά την πλάτη.

<<Πάντα ο Γκιγιώμ…Ο τέλειος φοιτητής που ποτέ του λάθη δεν κάνει…Βαρέθηκα να ζω στην σκιά του Γκιγιώμ και καθενός Γκιγιώμ…Είμαι ο Νταμιέν…Όχι ο Γκιγιώμ…Αυτό πρέπει κάποια στιγμή στο μυαλό σου να το βάλεις….>>

<<Η ποδολαγνία να υποθέσω πως δεν πρόκειται ποτέ να επαναληφθεί…>>

<<Με εσένα ως σύντροφο που με απεκάλεσες πάλι Γκιγιώμ ποτέ…. >>

<<Είναι εύχαρις και χάνεις πολλά που δεν τον έχεις κερδίσει για να γνωρίσεις την αγάπη του σε εσένα…>>

<<Δεν μου άρεσε ο δεκάλογός του…Με ενοχλεί…Εγώ γνωρίζω άλλους δεκαλόγους…>>

Ο διάλογος δεν συνεχίσθηκε. Διεκόπη αποτόμως σαν του Δευκαλίωνος και της Πύρρας τον κατακλυσμό γιατί η Λούσυ αποφάσισε να ντυθεί και να αποχωρήσει οικοιοθελώς από το σπίτι μου κινούμενη προς αορίστου κατεύθυνση.

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 494
Guillaume Papon προς Henri Trois
15-11-2002, Παρίσι,
Αγαπητέ Ανρί,

Ο διαχωρισμός μου με την Λουσύ είναι οριστικότερος και απ’ την έγκλιση της οριστικής… Εκείνη επέλεξε με τον τρόπο της το πηνίο της εγκατάλειψης με τον ιδιωτικό της παράδρομο….

Νοιώθω όπως ένας σκύλος με το κολάρο του εγκαταλελειμμένος από τα αφεντικά του σε μια κέλευθο αγνωσίας…Δίχως σπίτι…Δίχως τροφή…Δίχως στοργή και θαλπωρή όπως οι άστεγοι του δρόμου…Κάθε πεζοδρόμιο και κάθε δρόμος είναι ελεύθερος και δικός μου…Ευάλωτος στις κρούσεις ξένων ανέμων αφού κανείς ποτέ δεν μπορεί να γνωρίζει το μέλλον…Απροστάτευτος ν’ αλυχτάω στις έρημες γωνιές των δρόμων τη νύχτα που δεν με ακούει κανείς…Πότε το πεζούλι να γίνεται το σπιτικό μου για να με ζεσταίνει και να με αναπαύει απ’ την ασπλαχνία των ανθρώπων…. Μονήρης…Εξόριστος απ’ το σπίτι που κάποτε με φρόντιζαν… Τα τεθλιμμένα μου μάτια όμοια με των συντρόφων μου που κατάκοιτοι με κοιτούν με τα περίλυπά τους μάτια….Τα μάτια τους γεμάτα υγρασία όταν δεν είναι κλειστά περιμένουν τον αφέντη

ή τον πάτρωνά τους αν προτιμάς με τους όρους της βενετσιάνικης παραγγελίας ή του Βατικανού για ένα τζάκι, μια θωπεία, ένα πινάκιο….Στην ουσία μια ορφάνια θεϊκή ή ανθρώπινη αδιάφορο τω όντι για ζώα που κυλιούνται στη λάσπη αφού δεν υπάρχει κάτι καλλίτερο να τους προσφερθεί….Μια ζωή εφήμερη ως συνάρτηση τυχαίων παραγόντων, δίχως γεύσεις, δίχως αποχρώσεις περιμένοντας το παλαιό αφεντικό τους να έλθει με το χαμόγελο στα χείλη και να τ' αγκαλιάσει με την ηλιοτροπική του θέρμη ακόμη και αν αυτός δεν έρχεται…Είναι η προσμονή του αλησμόνητου που στην ζωή τα κρατάει βαριανασαίνοντας δίχως τίποτε να τα νοιάζει…. Εκτεθειμένα στο ρετιρέ του κινδύνου αφού πολλά πέφτουν θύματα από ανθρώπους είτε φόλας είτε κακώσεων που ισοδυναμεί με την δυστυχία στην Ελλάδα…Ακόμη και όσα επιζούν τραυματισμένα με πληγιασμένο το πόδι τους εξακολουθούν τις ίδιες συνήθειες και τα ίδια έθιμα, μια απαρέγκλιτη εσωτερική πολιτική που οι εξωτερικές συνιστώσες δεν την αλλοιώνουν ….

Θρηνωδώ όπως η κάθε μορφή στην "Αποκαθήλωση" του Χριστού απ' τον Ντύρερ κάθε φορά που βλέπω την φωτογραφία της…Μοιάζει ωχρή και πως ανήκει στον κόσμο των νεκρών όπως ο Χριστός….Και εμείς με τα έντονα χρώματα των ενδυμάτων μας που προδίδουν το αερόστατο της ζωής να οδυρόμαστε όπως οι μικροσκοπικές φιγούρες στα πόδια του Χριστού στον ομώνυμο πίνακα του Ντύρερ, αφού τα άγια πρόσωπα παρουσιάζονται βλοσυρά και τεράστια σχεδόν με αγαλμάτινη στάση ενώ δεν δείχνουν να αποδέχονται τον θάνατο Του….Η ζεστή συντροφιά του Χριστού στο πρώτο επίπεδο έρχεται σε άμεση αντίθεση με την ουδέτερη στο δεύτερο επίπεδο και την ψυχρή των βουνών στο τρίτο επίπεδο, ενώ τα μαύρα σύννεφα που εμφανίζονται στον ορίζοντα και εξαπλώνονται αστραπιαίως μοιάζει να συμπάσχουν με τον θρήνο των μαθητών και των συγγενών του Χριστού….Το γερμανικό τοπίο αποκτάει και μια συγχρονικότητα με το ιουδαικό υιοθετώντας το χρώμα του Χριστού, ενώ τα όρη που το πλαισιώνουν προσιδιάζουν στο χρώμα της σινδόνης….Το σώμα του Χριστού είναι κάθε ζώσα πόλη και τα βουνά είναι το περίβλημά της όπως επί παραδείγματι η πόλη των Αθηνών που κτίστηκε στους πρόποδες τριών βουνών: του Υμηττού, της Πεντέλης και της Πάρνηθος, ως ένα φυσικό οχυρό από λεηλασίες και επιδρομές κάθε τύπου… Απ' την άλλη πλευρά τα κτήρια μοιάζουν τόσο μικρά που ενισχύεται η έποψη πως τα υλικά οικοδομήματα σε σύγκριση με τα πνευματικά και ψυχικά κεκτημένα υστερούν σε όλα τα επίπεδα….

Σε αυτήν την παραγκωνισμένη γωνιά της ζωής θα μπορούσα να παραλληλισθώ με τον Ισμαήλ στ' αριστερά της μητέρας του Αγάρης στην αιώνια περιπλάνηση που είναι καταδικασμένοι οι Εβραίοι, θέμα που διαπραγματεύθηκε με τον θεό των τεχνών ο Τζιοβάννι Λαφράνκο στον πίνακά του η "Αγάρη στην ερημιά" που τόσο πολύ απήλαυσα στο Λούβρο τις προάλλες. Ως Ισμαήλ πάντα στην σκιά του αγγέλου που υποδεικνύει το νερό για να ξεδιψάσουμε εγώ και η μητέρα μου η κοινωνία ώστε να επανέλθουμε στην ζωή που μας όρισε η μοίρα που θελήσαμε….
Ένας Αιγύπτιος Ισραηλίτης με την μητέρα μου απ' την αιχμαλωσία της Σάρα στην ελευθερία της εξορίας που εκείνη διάλεξε για εμάς μετά την γέννα του Ισαάκ….
Η σκιά του φωτός….

Είμαι ένας εκ των εργατών του πίνακα "Έργα για την δημιουργία μιας κλειστής δενδροφυτευμένης πλατείας" του Εμίλ Ανρί Μπλανσόν που ήταν σπουδή για τον ζωγραφικό διάκοσμο της αιθούσης Lobau στο δημαρχείο των Παρισίων στο πρώτο επίπεδο και συνεπώς πιο κοντά στον επισκέπτη ή τον αναγνώστη που είσαι εσύ απηχώντας μια σοσιαλιστική θεώρηση που τείνει περισσότερο προς την αχιβάδα της ζωής…Εργάτης του λόγου ενώ το εργοστάσιο χάνεται στον ορίζοντα…Οι εργοδότες στο μεσαίο επίπεδο μακριά απ' την ανθρωποσύνη…Η κατασκευή άχνη και ψυχρή με τους έξι κίονες της εκπροσωπώντας την κυκλικότητα της θρησκείας για να θυμίζει

πως εκείνη και τ' αντικείμενα λατρείας της είναι πιο μακριά απ' τον άνθρωπο και πως τα γεωτεμάχιά της είναι άπειρα και δίδουν τον αναγκαίο λόγο στην ύπαρξή της…Ανοδική τάση διατρέχει τούτον τον λόγο όπως οι προτάσεις μου….

Εις το επανιδείν,
Guillaume Papon

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 502
Lusy Sanguin προς Guillaume Papon
30-11-2002, Παρίσι,
Αγαπητέ Guillaume,

Την αγάπη μου προς εσένα εξακολουθώ στην καρδιά μου να χτυπώ. όμως ο Νταμιέν μου απαγόρευσε να σε ξαναδώ και δεν θέλω να σου προξενήσει κανένα κακό…

Μου έδειξε σε μια φωτογραφία του τα πολλά του δαχτυλίδια από τις κατακόμβες που απεκτησε και μου είπε πόσοι ισχυροί και τρανοί φίλοι τον στηρίζουν στην μάχη του εναντίον σου…..

Στις χείρες του έπεσαν κάποιες εκ των επιστολών και ανέγνωσε τις ερωτικές σου φαντασιώσεις στον πατέρα μου που έγινε έξω φρενών και μου έθεσε στις συναντήσεις μας απαγορευτικό…

Θέλω πολύ να σε ξαναδώ όμως η υβρεολογική απέναντί μου στάση σου δεν μπορεί να το καταστήσει επί του παρόντος αυτό ακόμη εφικτό.

Αν κατορθώσεις να απενεργοποιήσεις την ισχύ του λόγου του Νταμιέν σε μέτρο λογικό αυτό θα 'ναι από εμένα το στοιχείο της ψυχής σου το επιθυμητικό γιατί εσένα από εκείνον προτιμώ.

Εις το επανιδείν,
Lusy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 504
Lusy Sanguin προς Sophie Caron
30-12-2002, Παρίσι,
Αγαπητή Σοφί,

Λόγω της τεταμμένης κατάστασης που έχει δημιουργηθεί μεταξύ εμού και του Γκιγιώμ πήγα χθες θέατρο και απήλαυσα το έργο του Φερνάντο Αραμπάλ "Ο αρχιτέκτων και ο Αυτοκράτωρ της Ασσυρίας".

Μου θύμισε την πιατέλα για την Σάρα Μπερνάρ του Εντμόντ Λασενάλ από φαγεντιανή που σηματοδοτεί μια λατρεία για το θέατρο τροχιά πλανητική και συνεπώς αέναη, ενώ υπάρχει πάντα λιμός γι' αυτό που χορταίνεις μέσω της τέχνης του…Η δε προσωπογραφία της Σάρα Μπερνάρ με το χιλιομετρικό της ρούχο που ο σκύλος είναι η προέκτασή του αποτελεί την τρανότερη απόδειξη πως στο θέατρο αποκτάει κανείς πιστούς και αφοσιωμένους φίλους που ποτέ δεν θα τους αποχωρισθεί, αφού το ένδυμα είναι η απέκδυση του εγώ μας, ενώ η εσωτερική του το χειρόφρενό μας στο εγώ των άλλων και η συναισθηματική κινησιολογία που στο θέατρο κορυφώνεται μέσω της επαγγελματικής χρήσης αυτής…

Πριν την παράσταση όμως Σοφί ο Ανρί μου έκανε μια ξενάγηση στο μουσείο του Λούβρου τόσο αξέχαστη όσο ο Ιησούς Χριστός που ζει μέσα μας με την δομή της ψυχής μας την χριστομορφική, μέσω ενός σταυρού που ενώνει τα επτά σημεία ενεργείας του σώματος με ψυχικές ενέργειες που βρίθουν οφθαλμούς ιχθύων και με

ενέργειες που έχουν την μορφή του ιχθυακού συμβόλου για να είμαστε κατ' εικόνα και καθ ομοίωσιν ίδιοι με το πρότυπό του αλλά και γύρω μας συντροφεύοντάς μας στην παγωνιά του κόσμου τούτου που με τις νιφάδες του μας αποπροσανατολίζει.

Χιόνιζε εχθές στο Παρίσι και ο Ανρί με την ομπρέλα του με περίμενε στην στάση μετρό Muse du Louvre για να μου πεις πως το χιόνι είναι ασύμβατο με την καλλιτεχνία και πως η τέχνη ανήκει μόνον στον ήλιο. Έτσι στο ισόγειο και αφού αφήσαμε τις τσάντες μας στην ιματιοθήκη με ξενάγησε στην πτέρυγα Richeleu και στην πτέρυγα Sully που ο Δίας την γαλλική ζωγραφική φιλοξενεί…

Με εντυπωσίασε ιδιαιτέρως ο Χαρτοκλέφτης του Ζωρζ ντε λα Τουρ…Το μαύρο φόντο σκηνογραφικά συμβολίζει την άβυσσο της ψυχής των πρωταγωνιστών. Μια άβυσσος όμως συμπαντική και σχεδόν εξωγαλαξιακή που δεν υπόκειται στους νόμους του πλανητικού μας σύμπαντος με το φως να διαχέει τα πρόσωπά τους από τα δεξιά με τις θερμές του ακτίνες τονίζοντας πως τα πάντα έρχονται στο φως για να θερμάνουν και την δεξιά τους πλευρά που θα την προτιμούσαν να 'ναι παρασκηνιακή παρά στο προσκήνιο των ιδεών τους.

Ο νεαρός ευγενής στα αριστερό μέρος του πίνακα θα μπορούσε να 'ναι ο Νταμιέν προσηλωμένος στο παιχνίδι του, ενώ ο νεαρός ευγενής που προτιμάει πίσω από την πλάτη του τους καρό άσσους απ' τις καρδούλες που γι' αυτόν χτυπάνε θα μπορούσε να 'ναι ο Γκιγιώμ που γνώριζε τα πάντα εξ' αρχής και με ξεμπρόστιασε μέσω των επιστολών του στον εαυτό μου. Στο κέντρο οραματιζόμουν εσένα Σοφί να παρακολουθείς τον Νταμιέν και στο κέντρο όλων η γυναίκα της οποίας η προσωποποίηση υπήρξα εγώ…

Το βλέμμα του κλέφτη απλανές, ούτε καν κρατούσε το πρόσχημα της περιέργειας που απέκλειε την δυνατότητα της αποτυχίας έχοντας εξασφαλισμένη την περίπτωση της νίκης που εδραιώνεται στην υποχθόνια κατεργαριά και λιγότερο στις συγκυρίες της τύχης που αποκλείουν τις αντιξοότητές της.

Ο οίνος στην κεντρική φιγούρα συμβόλιζε τις θυσίες που έκανα και για τους δυο…Τα περισσότερα νομίσματα ήταν στην μεριά του έντιμου παίκτη ενώ στου κατεργάρη κανένα για την ελπίδα της προοπτικής των άλλων…Το σκιασμένο πρόσωπο του χαρτοκλέφτη συμβόλιζε κατά την γνώμη μου την άγνοια της αλήθειας…

Σε αυτόν τον πίνακα θα μπορούσα να είχα υποδυθεί την Μαρία Αδελαΐδα, την κόρη του Λουδοβίκου του Δέκατου πέμπτου ως Αρτέμιδα μεταβιβάζοντας την σκέψη μου στο Ουφίτσι της Φλωρεντίας, μίλια μακριά από τον μουσειακό μας διάλογο…. Αγέρωχη και ήρεμη στην αθωότητα που περιστοιχίζει την νιότη της με το αριστερό της χέρι δεικνύει πως η θέση του τόξου και κατά συνέπεια του κυνηγιού ανήκει στην γη, ενώ ετοιμάζει με το δεξί της ν' αρπάξει ένα βέλος από την φαρέτρα για να το εκτοξεύσει στον ουρανό και απεικονιζόμενη να κερδίσει την αθανασία που της εξασφαλίζει ο πίνακας….Ήταν εξάλλου έθιμο εκείνης της εποχής οι εστεμμένοι και τα μέλη των οικογενειών τους αλληγορικώς να παρουσιάζονται ως θεοί για να ενστερνισθούν και τέλος να υιοθετήσουν τις ιδιότητες των θεών ως ένα σκαλοπάτι για να γίνουν στον πρόναο θεοί και στον σηκό αιώνιοι θεοί….Η ημισέληνος στο διάδημά της και στο νοητό διάδημά μου είχε κατεύθυνση του φωτός από κάτω προς τα άνω, μια πράξη που συμβόλιζε την θεϊκή καταγωγή της γαλλικής μοναρχίας που μέσω της τέχνης ολοκληρώνεται σε επεκτατικό βαθμό για να γίνει πανσέληνος της βασιλείας του Θεού….

Εμβληματική βρήκα την φυσιογνωμία του καρδινάλιου Ρισελιέ φιλοτεχνημένη από τον Φιλίπ Ντε Σαμπέιν. Ο καρδινάλιος αφαιρεί από την κεφαλή του το εκκλησιαστικό καπέλο για να υπερτονίσει τον κοσμικό χαρακτήρα της θέσης του, στην ουσία εκείνος κυβερνούσε ως μονάρχης την Γαλλία στην θέση της Μαρίας των Μεδίκων ή της Άννας της Αυστριακής και του Λουδοβίκου. Η χειρονομία στο

καπέλο του συμβόλιζε την μαγευτική επίδραση που ασκούσε η κοσμική εξουσία στους εκπροσώπους του κλήρου από την εποχή του προβλήματος της περιβολής αλλά και τις θεραπευτικές ιδιότητες των Γάλλων μοναρχών επί ασθενειών όπως επί παραδείγματι η χοιράδωση. Η έντονη πτυχολογία του ενδύματός του καρδινάλιου Ρισελιέ συμβολίζει την έντονη θεατρικότητα που χαρακτηρίζει τον κόσμο της πολιτικής αλλά και την Μπερνίνια μπαρόκ διάθεση στην διακόσμηση των εκκλησιαστικών ναών της δύσης κατά την οποία η λειτουργία συμμορφώνεται στις ανάγκες της περιβαλλοντικής παράστασης όπως τα αγάλματα, οι πίνακες και όπως τα υπόλοιπα κοσμητικά στοιχεία υπαγορεύουν.

Ένας πίνακας Σοφί που με εντυπωσίασε ιδιαίτερα καθώς ο Ανρί μου έλεγε γλυκόλογα και ενώ μασούλαγε ξηρούς καρπούς τους ενώνοντάς τους με την γλώσσα μου και οι οποίοι ήταν επιτερπείς ήταν η "ταφή της Αταλά" του Λουί Ζιροντέ ντε Ρουσίν Τριοζόν βασισμένο στο ομώνυμο μυθιστόρημα του Σατωμπριάν. Ελαιογραφία σε μουσαμά για να θυμίζει πως φτιάχτηκε με τον πόνο ή κατ' άλλους το αίμα του Χριστού από την χρήση του λαδιού αλλά και από την σοφία της θεάς Αθηνάς που το καταχώρισε στην αιωνιότητα.

Ο νηφάλιος σπαραγμός του νεαρού εραστή που αγγίζει με τόση τρυφερότητα τα πόδια της νεκρής δεν μπορεί να αφήσει ασυγκίνητο ούτε καν κάποιον ετοιμοθάνατο. Τα πιάνει λες και είναι ζωντανά με την ίδια θέρμη και αφοσιωτική λατρεία που έπλεναν οι μαθητές του Ιησού τα πόδια του Κυρίου τους και μοιάζει να 'ναι ερωτευμένος –ένα είδος νεκρολατρείας θαρρείς- με το μέρος που υποκαθιστά το όλον μη αποδεχόμενος το γεγονός του θανάτου της…Η νεκρή δεν μοιάζει να έχει πεθάνει αλλά καθευδόμενη με μια στιλπνή νηφαλιότητα φαίνεται να συλλογίζεται περί θανάτου χωρίς να έχει καταλήξει σε κάποιου είδους απόφαση, ενώ ο Χριστός μέσω του σταυρού της δείχνει την ανάβασή της σε αυτόν. Η στάση της πιο άνετη ακόμη και από τον Χάρο που την στηρίζει….

Σε κάποια στιγμή κουρασθήκαμε από την διερεύνηση των πινάκων και καθίσαμε σε κάποιο αναπαυτικό ανάκλιντρο για μερικές στιγμές ανάπαυλας. Θυμίζαμε την συνομιλία στο πάρκο του Γκαίηνσμπορω υιοθετώντας μια ανάλαφρη διάθεση και χωρίς να κοιταζόμαστε στα μάτια παρασυρμένοι από τα αρκαδικά και ειδυλλιακά τοπία πινάκων όπως ο "΄Πρωινός περίπατος" του ίδιου ζωγράφου.

Ο προβληματισμός και η πυγμή ήταν δύο έννοιες που πάντοτε αλληλοσυμπλέκονταν και δεν θα μπορούσε ποτέ να λείψει και από αυτόν τον πίνακα. Ο σκύλος τους κοιτάζει με τρυφερότητα και αφοσίωση αλλά αυτοί αμέριμνοι συνεχίζουν τον περίπατο σα να μην υφίσταται η ύπαρξή του εις τον χώρο και ούτε καν μια αντίδραση σε αυτήν σπασμωδική, παροδική ή και μόνιμη θυμίζοντας το εφηβικό σεξ που οι εραστές μετά από την συνουσία δεν αποκρίνονται τίποτε ή ανάβουν τσιγάρο ως ένδειξη συστολής…

Από την σχολή του Φοντενεμπλό ξεχώρισα ιδιαιτέρως την Άρτεμη του Πουατιέ την ερωμένη του Ερρίκου του Δευτέρου που το αραχνούφαντο κάλυμα στο αιδοίο της συμβόλιζε την ευλογία της σοφίας της Αθηνάς, η γυμνότητα την Αφροδίτη και το τόξο την Αρτέμιδα σε μια κρίση όχι του Πάρη αλλά των θεών ακολουθώντας το γνωμικό όχι της διαιρεμένης βασιλείας αλλά της σύμπτηξης τριών διαφορετικών θεικών ρευμάτων…Ο άγνωστος καλλιτέχνης εκτιμούσε ιδιαιτέρως την φυσιογνωμία της για να συγκεράσει τα θεικά χαρακτηριστικά δίνοντας την θέση της Ήρας στην Άρτεμη όχι για την έννοια της προσβολής αλλά της συνένωσης που συνεπάγεται εκτίμηση των άλλων παραγόντων με εξισορροπιστικές τάσεις….Η γυμνότητα εξάλλου εκπροσωπεί το κυνήγι στην σχέση θύτη και θηράματος ενώ δεν φοβάται να αποκαλύψει την αλήθεια στο θήραμά του…. Ο σκύλος που στον συγκεκριμένο πίνακα υποδηλώνει μια παγανιστική ερωτική συντροφιά και πιθανώς τον αδικοχαμένο

βασιλιά της Γαλλίας Ερρίκο ακολουθεί την πορεία με την κατεύθυνση που υποδεικνύει η εκπάγλου καλλονής Άρτεμις του Πουατιέ…

Εξίσου εντυπωσιακός μου φάνηκε ο πίνακας του Νταβίντ "Η αρπαγή των γυναικών των Σαβινών "…Από την αριστερή πλευρά ο Ρωμύλος ως κορυφόρος Αχιλλέας έτοιμος να χιμήξει στον ηγέτη των Σαβίνων Τάτιο, ενώ η Ερσιλία ενδυόμενη στα λευκά-σύμβολο ειρήνης και εκεχειρίας- μακριά από την νηφάλια ακινησία της μαντάμ Ρεκαμιέ σχηματίζοντας το γράμμα χι που εκπροσωπεί τον Χριστό σε μια πράξη αυτοθυσίας για να σταματήσει η διένεξη και η έχθρα στις αντιπαρατεθείμενες μερίδες. Αμέριμνα τα παιδιά στο κατώτερο μέρος της σύνθεσης μοιάζει ν' αδιαφορούν για τα δρώμενα και ο Νταβίντ τονίζει πως τα παιδιά εκ φύσεως δεν συσχετίζονται με πολεμικές πρακτικές αλλά παραμένουν ουδέτερα μακριά από τον σαθρό κόσμο των μεγάλων που το παιχνίδι υποκαθίσταται με τον πόλεμο…Άλλες γυναίκες παραθέτουν τα παιδιά τους όχι τόσο ως ασπίδα της ζωής τους αλλά για να σταματήσει η αιματοθυσία, ενώ οι στρατιώτες απεικονίζονται περιληπτικά, αφού ο πόλεμος συνδέεται με στατιστικά δεδομένα και κάθε λογής υπολογισμών που λαμβάνουν υπόψη το ενεργητικό δυναμικό και όχι τόσο την υπεροπλία της καθεμίας παράταξης, παραγνωρίζοντας την ατομικότητα που ελλοχεύει σε καιρό ειρήνης όχι τόσο για την αυθυπαρξία της όσο για την επιβεβαίωση πως οι πολεμικές ενέργειες είναι μακριά… Το ίδιο θέμα πραγματεύθηκε και ο Πουσσέν˙ όμως εκεί κυριαρχούσε η αίσθηση του πανικού των γυναικών για να γλιτώσουν τους διώκτες τους από μια ανήθικη πράξη….

Από την άλλη πλευρά "Ο επιτάφιος θρήνος" του Ανγκεράν Καρτόν εντυπωσιάζει για την ασύνηθη απόδοση του Ιησού Χριστού που αν και νεκρός εξακολουθεί η κεφαλή του να ακτινοβολεί την αγάπη του για την ανθρωπότητα ως μια επέκτασή της σε φως μεταφυσικό. Ο Ιωάννης αφαιρεί το ακάνθινο στεφάνι δίνοντας τέλος στο μαρτύριο του κοιμώμενου Χριστού, ενώ ο Ζαν ντε Μονταγνιάκ διακρίνεται γονατιστός και παρών στην ώρα της Αποκαθήλωσης, μια τεχνική που ενυπάρχει στην Δυτική Σχολή της αγιογραφίας στα πλαίσια της πατρωνίας ή και των επίσημων παραγγελιαδοτών που από την υπερβολική αγάπη τους για τον Κύριο τους επιθυμούν να σπάσουν τα δεσμά του χρόνου και μέσω της εικονογραφικής τέχνης να βρεθούν ξανά δίπλα Του…Η κλίση στην κεφαλή της Παναγίας σήμαινε το λύγισμά της από τον άδικο θάνατο του Υιού της, ενώ η Μαγδαληνή κατά πάσα πιθανότητα στο αριστερό μέρος δακρύζει και σκουπίζει ταυτοχρόνως τα δάκρυά της, υποδεικνύοντας πως κατέχει τον αυτοέλεγχο και πως ελέγχει τα παρορμητικά της συναισθήματα…

Η δε διαφορά που υπάρχει στα πρόσωπα της Παναγίας και της Ελισάβετ στο έργο του Σεμπαστιάνο ντελ Πιόμπο "Η επίσκεψη της Παναγίας στην Ελισάβετ" με έκανε να αναφωνήσω: "Ευλογημένη συ εν γυναιξί και ευλογημένος ο καρπός της κοιλίας σου"… Αυτή η παρουσίαση της Ελισάβετ ως γραίας με δύσμορφα χαρακτηριστικά είχε να κάνει περισσότερο με την εξύψωση της μορφής της Παναγίας ως δεσπόζουσας εις τον χώρο και λιγότερο με τις νατουραλιστικές αποχρώσεις στην Ελισάβετ ως ένα μνημειώδες δένδρο στην ιταλική φυτογραφική ανθρωπογραφία που αντικαθιστά τα πρόσωπα με δενδροστοιχίες για την ανεύρεση των αναλογιών και των αρχών….

Εις το επανιδείν,
Lusy Sanguin

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 510
Damien Adaleux προς Georges Labrouille

18-1-2003, Παρίσι,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Το χθεσινό πρωινό αποφάσισα να κάνω κάτι διαφορετικό για να σπάσω την μονοτονία μου για την διαταραγμένη σχέση μου με την Λουσύ.

Αναδιφούσα στο διαδίκτυο ερωτικό σύντροφο όμως επί πληρωμεί. Οι αγγελίες άφθονες δίχως όμως να αναφέρουν ρητώς και κατηγορηματικώς ποσά ή είδος υπηρεσιών.

Η λέξη αβάδιστα σήμαινε την παθητικοποίηση του ρόλου του υποψήφιου παρτενέρ το ίδιο και η λέξη άγαλμα αν και όπως επισημαίνουν οι ειδικοί των αγγελιών οι λέξεις αυτές εκκινούν από το γράμμα άλφα για να δοθεί προτεραιότητα σε αντίθεση με τις άλλες. Επιπλέον οι όροι άγαλμα και αβάδιστα σημαίνουν κατά την άποψη ειδικών σεξουαλικών ζητημάτων πως ο θέτων την αγγελία είναι δεκτικός μόνον σε προτάσεις-ένα είδος σεξουαλικού αθύρματος- και δεν επιβάλλει καμία στον χρηματοδότη του.

Από όλες τις αγγελίες ξεχώρισα μια με έναν ερωτικό σύντροφο που ζητούσε γενναιόδωρους κυριούς για την εικοσάρα σκούπα του. Το μέγεθος μου άρεσε κατά πολύ και κυριολεκτικώς ο σίελος μου έσταζε ψιάδες έρωτος για να τον γνωρίσει και να τον κατακτήσει.

Ο όρος γενναιόδωρος σήμαινε φυσικά πληρωμές σε είδος-λιμουζίνες, σπίτια, κοσμήματα αν ο παρέχων την χορηγία τυγχάνει να έχει αμύθητη περιουσία και δεν γνωρίζει με ποιον τρόπο πρέπει να την κατασπαταλήσει εφαρμόζοντας την χριστιανική ηθική ο έχων δυο ιμάτια αν του ζητηθεί ένα να δώσει και τα δύο- ή και σε χρήμα αν έχει οικονομική στενωπό και ψάχνει πολύτιμες εμπειρίες για τον εμπλουτισμό της ερωτικής του ζωής.

Μέσω ηλεκτρονικού μηνύματος έμαθα πως η αμοιβή για τις ερωτικές του υπηρεσίες ήταν είκοσι ευρώ την ώρα και πως θα έκανε ότι ζητούσα. Η ιδέα με ενθουσίασε γιατί από παιδική ηλικίη είχα συνηθίσει στην υπόδυση ρόλων των πλαγγόνων και αυτή η συνήθεια μεταβιβάσθηκε στις ανθρώπινες ερμηνείες των οποίων οι σεξουαλικές πρακτικές αποτελούν το θέατρο των παρερμηνειών της έλλογης κοινωνικότητας ή των επιταγών της κοινωνίας για λογικό διαχειρισμό των ανακύπτοντων προβλημάτων και διαφορών που στην ουσία αποτελούν ένα είδος χειραγώγησης που δεν συσχετίζεται με την σεξουαλική συμπεριφορά αλλά την ποδηγετεί μέσω άλλων καναλιών σαν μια απόπειρα η Φύση να προσκυνήσει στον ανθρώπινο πολιτισμό και ποτέ την πρωτοκαθεδρία του στα ηνία της ιστορίας της ανθρωπότητας που κυριαρχεί η χριστιανική ηθική να μην αμφισβητήσει, η πυγμή και η σωφροσύνη έστω και στο παράλογό της κώδικα αν δεν ευρίσκεται στον απόλυτο βαθμό.

Σε αυτή την τιμή συναίνεσα και του ζήτησα να μου περιγράψει την τελευταία ομοερωτική του επιθυμία και εμπειρία όπερ και εγένετο. Μου εξήγησε πως η τελευταία φορά που είχε σεξουαλική επαφή ήταν στο οδοντιατρείο του πατρός του όταν εκείνο ήταν κλειστό και πως είχε πάρει τις δέουσες προφυλάξεις. Ο παρτενέρ ήταν πελάτης του πατέρα του που μόλις τελείωσε η ορθοδοντική περιποίηση τον ξεμονάχιασε στο υπόγειο του γραφείου που συστεγαζόταν στο κτήριο με μια οικία ενοίκου αγνώστων στοιχείων ο οποίος τύχαινε να έλειπε σε χριστουγεννιάτικες διακοπές στην Ζυρίχη της Ελβετίας και συνεπώς το πεδίο ήταν ελεύθερο. ενώ λοιπόν ο πατέρας του είχε να αντιμετωπίσει μια δύσκολη περίπτωση πελάτη που θα κρατούσε τουλάχιστον δύο ώρες και ενώ έβρεχε αρειμανίως ο Καμούα όπως μου συστήθηκε αποφάσισε ν' αναλάβει δράση με τον Βέλγο όπως του αυτοσυστήθηκε ερωτικό του σύντροφο.

Ο Καμούα όπως μου ανέφερε στο ηλεκτρονικό του μήνυμα είχε από την πλευρά της μητρός του καταγωγή από το πρώην Βελγικό Κονγκό και σημερινό Ζαίρ. και ο πελάτης του ήταν από το βασίλειο του Βελγίου εικοσιπεντάρης και καλλιτέχνης στο επάγγελμα. Μου ανέφερε δε πως με μια ματιά κατάλαβε ο ένας τι ζητούσε από τον άλλον και πως το κλείσιμο του ματιού ήταν ανταπόκριση σε παθητικής μορφής σεξ.

Στο υπόγειο που συμβόλιζε τα Τάρταρα γδύθηκαν γρήγορα από την έξαψη της σεξουαλικής μανίας που χαρακτηρίζει δύο εραστές που μόλις γνωριστήκαν από το πρώτο ραντεβού και ήταν από πολύ καιρό σε σεξουαλική νηστεία.

Ο Καμούα θα υποδυόταν τον Πατρίς Λουμούμπα, τον διανοούμενο ποιητή και πρώτο πρωθυπουργό του ανεξαρτήτου Κογκού, ενώ ο Βέλγος τον πρόεδρο της δημοκρατίας Καζαβούμπου που δολοφόνησε το 1961 τον Λουμούμπα για να αποκτήσει η βελγική εταιρεία του βασιλείου του Βελγίου Ουνιόν Μινιέρ την πλήρη εκμετάλλευση της χώρας του σώματός του χαλκού, του ουρανίου και του ραδίου καθώς ο Λουμούμπα από ιδεολογία φρόντιζε η ανεξαρτησία του κράτους του να μην είναι μόνον ένα χαρτί επικυρωμένο από εγγυήτριες δυνάμεις όπως συνέβη στο βασίλειο της Ελλάδος-αφού οι βασιλείς της Αγγλίας, της Γαλλίας Λουδοβίκος Φίλιππος και ο τσάρος της Ρωσίας Νικόλαος με την ευγενή συνεισφορά του Καποδίστρια που άλλοι την χαρακτηρίζουν παρελκυστική απεφάνθησαν ανεξαρτησία και όχι αυτονομία με πρώτο βασιλέα της μικρής εκείνης χώρας τον Γερμανό Όθωνα για να μεταφέρει τις δομές του βασιλείου του αυτούσιες στο νεοσύστατο αυτό κράτος που θα είχε πάντα ξενικές επιδράσεις ως ένα συστέγασμα της άτυπης συμφωνίας και το οποίο θα προστάτευε τους υπηκόους του οι οποίοι τύχαινε να είχαν ξενική καταγωγή με ισονομία και όπως θα όφειλε να έκανε με τους δικούς του σα να είχε ενώπιόν του τους μονάρχες της Ευρώπης, αλλά ο λαός του να διαχειρίζεται τον ορυκτό πλούτο της χώρας του για να ευημερεί και όχι άλλοι να πλουτίζουν σε βάρος του μια απαίτηση που ανάγκασε τον βασιλιά του Βελγίου Μπαντούεν να παραχωρήσει τον ποθεινό αυτοέλεγχο και την βαρύτιμη του ανεξαρτησία.

Ο Καμούα ως άλλος Λουμούμπα θα καταργούσε το νόμο περί εξαιρέσεως των ποιητών από την ιδανική πολιτεία και θα εγκαθίδρυε την δική του με μονάρχη της σεξουαλικότητας και των ορμέμφυτων γενετήσιων ενστίκτων έναν ποιητή που τύχαινε να 'ναι ο εαυτός του. Θα έπαιρνε εκδίκηση συμμεριζόμενος τον ενεργητικό ρόλο από τον δολοφόνο του που ονομαζόταν τοπικός δυνάστης και προασπιστής των ξένων συμφερόντων του καπιταλισμού με τα χρυσά μαλλιά, το αργυρένιο δέρας και τα διαμαντένια μάτια του παθητικού υποκειμένου του που σφετεριζόταν τον πλούτο της χώρας του πότε στο πρόσωπο του Καζαβούμπου και άλλοτε σ' εκείνο του αμερικανόφιλου στρατηγού Μομπούτο που ανέτρεψε τον Τσόμπε παρά την παρουσία ισχυρών δυνάμεων του ΟΗΕ στην περιοχή αυτή του κόσμου.

Το ξυλένιο δέρμα του που έμοιαζε και με φυτείες από καφέ ή κακαοφυτείες του θα ήταν το ισχυρότερο όπλο του σε αυτή την μάχη.

Φόρεσε διπλό προφυλακτικό σε περίπτωση που έσπαζε το πρώτο να είχε την προστασία του δευτέρου και ο Βέλγος στα τέσσερα με λυγισμένη την πλάτη υιοθέτησε την στάση του αίλουρου που έψαχνε ερωτικά παιχνίδια. Σε αυτήν την ερωτική σιδερώστρα που τόνιζε την αξιοπρέπεια και την αίσθηση της πίεσης προς τα κάτω με τις κυκλικές κινήσεις της ιστορίας που δίνουν μια αναγεννητική μορφή στην ιστορία όπως οι αντίστοιχες του Ντεγκά που η ωραιότητα των σεντονιών του έγκειται σε αυτή την ισοπεδωτική καθαρτική δύναμη της τέχνης η οποία εξαπλώνεται στο μεγαλύτερο μέρος των καμβάδων του για την εξύψωση του μόχθου της εργασίας που προβάλλεται ακόμη και πάνω από το νου της γυναικός που σιδερώνει και θεοποιείται απλωμένο από κάτω προς τα άνω στην τελική φάση της δημιουργίας του.

Εξ' όσων του ανέφερε ο Βέλγος ή και ιθαγενής που το έπαιζε Βέλγος -με την αίσθηση της ανωτερότητος από τους συντρόφους του περί μιας ανώτερης καταγωγής που θεμελιωνόταν στην υιοθέτηση περισσότερο κάποιων βασικών καπιταλιστικών αρχών και ολιγότερο σε κάποια ντετερμινιστική θεώρηση γενετήσιας ανωτερότητας αρειανής προελεύσεως - δυνάστης του που είχε γίνει θύμα του αυτή την φορά ένιωθε από την περιοχή της έδρας του ως την κορυφή του τρίτου του ματιού ενέργειες απόλαυσης και στα επτά βασικά σημεία του σώματός του: όχι όμως μιας απόλαυσης που είναι έντονη και αποσύρεται, αλλά μιας απόλαυσης που κυριαρχείται από μια αρμονία ωραιότητος και εφάπτεται στο σώμα από αγάπη, ενώ δεν στηρίζεται σε χαμερπείς απολαύσεις που σαν την πλημμυρίδα οδηγούν στην άμπωτη και τελικώς στον μαρασμό των ενεργειακών φύλλων της ψυχής του σώματος.

Μετά από αυτήν την έξαψη ο Καμούα όπως μου εξομολογήθηκε μετά από είκοσι λεπτά ολοκλήρωσε στο σώμα της πλάτης του Βέλγου που έφερε μια δερματοστιξία από τον περιώνυμο πίνακα του Γκόγια "Η εκτέλεση της 3-5-1808" με δεύτερο τίτλο "Οι εκτελέσεις στο Principe Pio" που πραγματευόταν την εξέγερση των κατοίκων της Μαδρίτης κατά των γαλλικών στρατευμάτων κατοχής και οι οποίοι εκτελέσθηκαν δια τουφεκισμού. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως η πηγή του φωτός προερχόταν από τους τουφεκισθέντες εξεγερμένους, αφού ενώθηκαν με το φως λόγω της αντιστασιακής τους δράσης που θεμελιωνόταν σε κάποια ιδεολογία που μπορούσε κανείς να συμφωνεί ή και να διαφωνεί με αυτήν αλλά για την αγνότητα των αρχών της κανένας δεν φαινόταν να αμφιβάλλει…. Οι στρατιώτες που τους εκτελούν απρόσωποι όπως ο θάνατος εν καιρώ πολέμου, ενώ τον αποτροπιασμό τους με το να κρύβουν τα μάτια τους με τα χέρια τους εξεδήλωναν οι ανενεργοί πολίτες στην ανταρσία της πόλεως που ενεδείκνυαν και ένα είδος αντίστασης με τον τρόπο τους και τύψεων ίσως που δεν συμμετείχαν και εκείνοι στην εξέγερση για να συνεπικουρούν τους συναδέλφους τους. Ο τρόμος αλλά και η αφοπλιστική γενναιότητα του πρωταγωνιστή στην παράταξη των όπλων εναντίον του συγκινεί και τον εξυψώνει στο βάθρο ενός αναγεννησιακού αγγέλου που εκπέμπει φως, θερμότητα και αγάπη φωτίζοντας τα σκουρόχρωμα ρούχα των Γάλλων στρατιωτών και απαλύνοντας τις σκιές τους που συμβολίζουν το επερχόμενο κακό…. Η αφοβία του τον εξυψώνει όχι μόνον στους Γάλλους στρατιώτες που η στάση τους εμφανίζει μια συστολή απαράμιλλη σαν κάποιος κίνδυνος να επικρεμάται στα κεφάλια τους σε περίπτωση ανυπακοής των εντολών που έχουν λάβει αλλά και στους ομοιδεάτες του που βρίσκονται δίπλα και πίσω του, ενώ η λάμψη του διασπάται από το εκχυνόμενο αίμα από του συστρατιώτη του το σώμα, αποτυπώνοντας την φρίκη του πολέμου που διψάει για αίμα…Το μικρό λοφίδιο λαμβάνει και αυτό την κίτρινη απόχρωση υποκλινόμενο ως πρεσβευτής του επίγειου κόσμου σαν τον λόφο των Μαραθωνομάχων στα ιδανικά, στις αρχές και τις αξίες των μελλοντικών υποψήφιων νεκρών αν και κατ' άλλους μοιάζει σαν διακτινισμός μιας θεϊκής ενέργειας που περιβάλλει με την στοργή της τους πρωταγωνιστές που την ανέδειξαν σε κυρίαρχη δύναμη…..

Μετά από την εκσπερμάτωση μου εξομολογήθηκε πως κατέληξε στο γλείψιμο και στην κατάποση και των δύο προφυλακτικών ως ένα είδος ανιμιστικής μανίας που βλέπει στο πρόσωπο του άλλου τις δυνάμεις με τις οποίες αρέσκεται να συνενωθεί αλλά και ως ένα είδος φετιχιστικής λατρείας που ενέχει στοιχεία ακινδύνου μαζοχισμού….

Σε αυτή λοιπόν την αναγκαία παρέκβαση για την απομαγνητοφώνηση της ιστορίας θα προσθέσω το τι μεσολάβησε από το χθεσινό πρωινό μέχρι και το σημερινό που σου γράφω.

Η μελαγχολία μου για τις κάκιστες σχέσεις που είχα με την Λουσύ με οδήγησαν στην χρήση της κάνναβης που μου προκαλούσε έστω και παροδικώς μια

φαινομενική ευφορία….Ανέμενα εναγωνίως την επίσκεψη του Καμούα για να παίξω με το κορμί του…Μέχρι να έλθει είχα απασχολήσει την σκέψη μου με τα χεντάι που είναι ερωτικά κόμικς από την Ιαπωνία για να διανθίσω και να εμπλουτίσω την σεξουαλική μου ζωή, αφού ήμουν αρκετά ταραγμένος ακόμη από τον δεκάλογο του Γκιγιώμ που κάποιες εξ' αυτών μπορούσα να θέσω σε εφαρμογή όχι όμως όλες και αυτό μου προξενούσε έναν παροδικό όπως οι φάσεις της σελήνης παροξυσμό εκνευρισμού γιατί δεν ήμουν συνηθισμένος σε δίχως σύνορα προκλήσεις και δη από ένα πρόσωπο άτολμο…Αισθανόμουν την Αχίλλειο πτέρνα στην πυγμή της αθανασίας μου και την τολμηρότητά μου καταρρακωμένη σε γραφίδες σκεπτικισμού για την κατοπινή υστεροφημία μου…Αισθανόμουν ευτελισμένος και ένα μηδενικό για έναν φοιτητή που το χαρτί του ήταν εξίσου από ένα φθηνό υλικό….Ήθελα πολύ να κλάψω για την ταπείνωση που δέχθηκα και αυτόν τον εξευτελισμό της ανθρώπινής μου αξιοπρέπειας…. Ήθελα να του κάνω πολύ μεγάλο κακό κλαίγοντας γοερά αλλά η Λουσύ με αναχαίτισε λέγοντας μου πως αν το έκανα θα με έβρισκαν οι συμφορές και οι κατάρες όλων των γεναρχών του λαού του Ισραήλ αφού η καταγωγή του ήταν δυστυχώς εβραϊκή και Ασκεναζίμ….Ως μια αντιμεταχώριση θάρρους και δυνάμεως ανέμενα το θήραμά μου….

Στην βίλα μου που διατηρούσα νοτίως των Βερσαλλιών περίμενα τον Καμούα με ανυπομονησία….Χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας γύρω στις δώδεκα το μεσημέρι και είδα από το βίντεο τον Καμούα μ' έναν άγνωστο. Δεν φοβήθηκα να ανοίξω.

<<Εσύ είσαι ο περιβόητος πειρατής του διαδικτύου;>> με ερώτησε ο Καμούα καθώς ξάπλωσε αναπαυτικά στον καναπέ του σαλονιού μου και πήρε το τηλεκοντρόλ βάζοντας μια ταινία πορνό εκ των πολλών που είχα στο καλάθι ακριβώς πλησίον του.

<<Ποιος είναι ο σύντροφός σου;>> τον ρώτησα με επιφυλακτική περιέργεια.

<<Είναι ο Μπόγκο ένα παιδί που εργάζεται και αυτός για το χαρτζιλίκι του>>

<<Η καταγωγή σου ποιά είναι παιδί από της Αφρικής την Αραβία;>>

<<Από την Ακτή του Ελεφαντοστούν…Μην φοβάσαι όμως δεν δαγκώνω….>> μου είπε και χαμογελώντας συμπλήρωσε: <<Εγώ μόνον θα βλέπω σαν το μοντέλο που αυνανιζόταν μπροστά στην Μαντόνα στο βιντεοκλιπ της Justify my love….>>

<<Πολύ ενδιαφέρουσα η προτασιακή σου ικανότητα…Η ανεξαρτησία σου είχε προέλθει από την Γαλλία…..Οι μπανάνες είναι το κυριότερο εξαγώγιμο προιόν…>> του αντέτεινα, ενώ έβλεπα τον φαλλό του Καμούα να έχει γίνει χάρακας και εγώ έπρεπε να αποποιηθώ του δικαιώματός μου να γίνω διαβήτης.

<<Θέλω το κοβάλτιό σου…>> του είπα και ο Καμούα ενώ έβλεπε το πορνό έξόρισε τα ρούχα του με τόσο γρήγορο ρυθμό που σύντομα βρέθηκε με το στρινγκ του μόνον…..

<<Μου αρέσει το κλαδί σου αλλά γύρισε την πλάτη σου στον καναπέ…>>

<<Ότι πεις αγορίνα μου…>>μου είπε ο Καμούα και μου χαμογέλασε…Αποφάσισα να του κάνω rimming αφαιρώντας το στρινγκ του για να εξορύξω το κοβάλτιο, τον χρυσό, το μαγνήσιο, τον χαλκό, τον κασσίτερο και το βαμβάκι του ως γνήσιος αποικιοκράτης…. Τύλιξα και το χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ σε κύκλιο σχήμα όπως η χειρονομιά που παρατηρούμε στην

προσωπογραφία του Ριχάρδου του Τρίτου που κρατάει το δακτυλίδι σε κυκλικό σχήμα για να τονίσει πως η κοσμική εξουσία και η ηγεμονία δεν έχει αρχή μήτε τέλος…Η δε αποκρουστική του όψη μπορεί να δικαιολογηθεί από την Τυδωριανή περίοδο που τον δαιμονοποίησε, αφού οι νικητές πάντα γράφουν την ιστορία και ο Ερρίκος ο Έβδομος Τυδώρ εθεσε τέλος στην τριαντάχρονη διαμάχη μεταξύ του οίκου της Υόρκης και του οίκου των Λάνκαστερ προχωρώντας σε σύζευξη των δύο κόσμων και δυναστειών για το καλό και την ενότητα του βρετανικού λαού και αν αναμείξουμε το λευκό ρόδο και το πορφυρό σε ένα τρίτο θα αποστάξουμε το ρόδινο που εκπροσωπεί την αγάπη και την ανάγκη της συμφιλίωσης.

Το πίσω μέρος του λαιμού του Καμούα είχε μια δερματοστιξία που αναπαριστούσε την "Ανεύρεση του Μωυσή" του Βερονέζε γνωστού και ως Πάολο Καλιάρι με τον απροστάτευτο και εγκαταλελειμμένο από τους φυσικούς του γονείς Μωυσή, ενώ η κόρη του Φαραώ με την αγέρωχη στάση της παρατηρεί την καθοδική στάση του μωρού που με την βοήθεια των θεραπαινίδων της θα αναχθεί στον ουρανό. Η καθοδική κίνηση στην γη των Φαραώ συμβόλιζε την νίκη του λαού του επί του δυνάστη του και την διατριβή του Μωυσή στις κοσμικές υποθέσεις, ενώ η προοπτική της ανόδου τις Δέκα εντολές του Θεού στο Σινά…Το δε έργο χαρακτηρίζεται από μια ισορροπία φύσης και ανθρώπινης παρουσίας τονίζοντας πως η Φύση είναι μεν άγρια έχει όμως την ευαισθησία να μεταβιβάζει τις αδικίες της ζωής στους κληρονόμους της βασιλείας του Θεού που αποφασίζουν για τις μοίρες των ανθρώπων των άτυχων, των αδυνάμων και των απροστάτευτων που βρίσκουν στην πορεία της ζωής τους….Η δε ορφάνια είναι πάντοτε ένα γεγονός που μου προξενεί συγκινησιακή φόρτιση αφού στην ουσία είμαι και εγώ ορφανός από πατέρα όπως ο Μοκούα που μου το εξομολογήθηκε μετά το σεξ που κάναμε….Μάλιστα ζητούσε αυτό το ποσό για να βγάζει τα προς το ζην αφού είχε μάθει να είναι άνεργος μια ζωή….

Η πατρική ορφάνια πάντοτε αναπληρώνεται από την αγκαλιά της κοινωνίας και ο αδύναμος και ασήμαντος στα μάτια των ανθρώπων είναι μεγάλος και τρανός ενώπιον του Θεού που τον αγκαλιάζει μέσω των εκπροσώπων του στην γη, αναβιβάζοντας την φήμη του δίχως την έννοια της φιλοδοξίας αλλά με την σημασία του παραδείγματος με τα τρωτά του σημεία αλλά και τα αλώβητά του.

Παρόλα αυτά και ενώ του κάπνισα το κλαδί για να παίξω με τον εαυτό μου μουσική, αποφάσισα να υποδυθώ τον Βέλγο κατακτητή που είχε συναντήσει στο οδοντιατρείο του πατέρα του.

Αισθανόμουν σε κάθε διείσδυση του τα χέρια του στο στήθος μου περισσότερο με διάθεση επιβολής και λιγότερο ως ένα αντιστήριγμα για να βρεθεί η κατάλληλη ισορροπία και η συνουσία να έχει ποικιλία εισδοχών με ποιότητα και πραότητα που είναι το κλειδί σε τέτοιου είδους πράξεις….

Ενίοτε ενώναμε και τις γλώσσες μας, αφού έσκυβε για να με φιλήσει σαν τετράποδο επάνω σε τετράποδο και μου τραβούσε άγρια το μαλλί για να μου διδάξει τον πόνο που αισθάνεται ένας πατριώτης όταν του λεηλατούν την χώρα του και γράφει ποιήματα για τους κατακτητές της που την έσυραν σε πόλεμο δίχως να το θελήσει η ίδια αλλά οι βιοτικές της ανάγκες…

Μετά βίας έβλεπα σε αυτές τις διακεκομμένες στιγμές τρυφερότητας μάλλον υποκριτικής και ακόμη περισσότερο εκδικητικής μα λιγότερο ανυπόκριτης και ειλικρινής τον αράπη που μου έχωνε σαν πύραυλο παγωτό το εξάρτημα του των είκοσι τριών εκατοστών. Ένιωθα το ηφαίστειο να αναδύει

την λάβα και τις στάχτες του προς τα σημεία του βασιλικού μου ουρανού αλλά με την σκέψη της λογικής φρόντιζα να είναι πάντα σε συστολή αυτή η έφεση και ποτέ σε διαστολή για να επανέρχομαι στην πρότερη κατάσταση που το αθώο μπορεί να υποδυθεί το πονηρό, προκειμένου να εκμαιεύσει τις πληροφορίες που χρειάζεται για να προσεγγίσει τον περιβάλλοντα χώρο….

Στο δεξιό του χέρι με το δακτυλίδι του διδασκάλου είδα σε δερματοστιξία το έργο του Βελάσκεθ "Ο Απόλλων στο εργαστήριο του Ηφαίστου" που αναγγέλει την μοιχεία της Αφροδίτης, της θεάς του κάλλους με τον Άρη θεό του πολέμου, ενώ ο χωλός Ήφαιστος εκπροσωπεί τις χειρωνακτικές εργασίες που απαιτούν σκληρή εργασία όπως το αμόνι και τα λοιπά εργαλεία που απαιτούνται για αυτά…Η οργή του πασιφανής και η μανία του ακόμη μεγαλύτερη….

Ο Απόλλων με το δάφνινο στεφάνι που λαμπυρίζει εκπροσωπεί τον χώρο των ποιητών που κερδίζουν την αθανασία μέσω της ποίησής τους και φωτίζουν τα αμαρτήματα με την έννοια των σφαλμάτων και όχι με την έννοια των εγκλημάτων που υποστηρίζει η χριστιανική ηθική όπως επί παραδείγματι αυτό της μοιχείας.

Ίσως με την αναγγελία της μοιχείας η δημιουργική φαντασία του Ηφαίστου να εκδηλωνόταν μέσω ενός χειροποίητου έργου τέχνης, με το ερωτικό ζευγάρι να σφυρηλατείται στο αμόνι ως μια απόπειρα υπέρβασης του αισθήματος της ζήλειας που ελλοχεύει σε παντρεμένους και εραστές και που δεν ανέχονται τους εαυτούς τους ως δευτεραγωνιστές στον γάμο ή στην ασυμβατική τυπική αντίληψη της σχέσης η οποία δεν αναγνωρίζει τις κοινωνικές συμβάσεις ως αποδεκτές παρά μόνον ως νόρμες που ποδηγετούν το αίσθημα για το καλό προφίλ σε επαγγελματικό επίπεδο….

Είχα κατακοκκινήσει στο πρόσωπο από το σφίξιμο που είχε κυριαρχήσει στην κοιλιακή χώρα από την εισδοχή αυτού του πριαπικού συμβόλου που ήταν πάντα συνταυτιζόμενο με την ανθρώπινη κοσμοαντίληψη….

Ο Μπόγκο είχε ολοκληρώσει και εγώ ανυπομονούσα να τελειώσει ο εισβολέας μου για την αίσθηση της απελευθέρωσης των σκλάβων που ενοικούσαν εντός μου στα δεσμά τους…..Η δε καταγωγή του ήταν η ευλογία της μνήμης για τα τεκταινόμενα στον χώρο μου αλλα και σε άλλους προσφιλείς προς το κοινό μου.

Ο Καμούα βγάζοντας βιαστικά το προφυλακτικό μου εκσπερμάτωσε στο στόμα μου εφαρμόζοντας το bukkake και εγώ με την σειρά μου φίλησα στο στόμα εφαρμόζοντας την μέθοδο cumswap στον Μπόγκο, μεταφέροντας ένα μέρος του σπέρματός του Καμούα στο στόμα του για να υπενθυμίσω πως το σεξ έχει την έννοια της μεταβίβασης ενέργειας και του λόγου από στόμα σε στόμα….. Επίσης η συγκεκριμένη πρακτική υπογραμμίζει το γεγονός πως τα σεξουαλικά αποθέματα σε γεμίζουν με ευφράδεια λόγου και πως ο λόγος σου θα 'ναι πάντα μεστός νοημάτων και αλληγοριών μέσω της διαλογικής μορφής στην οποία συνίσταται αυτή η μετάγγιση σπέρματος ιδίας υφής και γεύσεως που αλλοιώνεται από τον σίελο του φιλοξενόμενου του δώρου τούτου….

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 540

Guillaume Papon προς Henri Trois
5-4-2003, Παρίσι,
Αγαπητέ Ανρί,

Ο χωρισμός με την Λουσύ είναι οριστικός.

Η ίδια παρόλο που της έγραψα στο εισιτήριο του λεωφορείου πόσο την αγαπούσα το αγνόησε και κάλεσε ενισχύσεις μέσω του τηλεφώνου της του κινητού.
Σε κάποια στιγμή το λεωφορείο δεν μπορούσε να στρίψει στην γωνία, ένδειξη πως ούτε καν η Αφροδίτη δεν δεχόταν αυτόν τον χωρισμό. Η Λουσύ όμως ανένδοτη από τον θεϊκό οιωνό. Ειδοποίησε τον πατέρα της να την περιμένει στην στάση του λεωφορείου για να την διασώσει από την απέλπιδα προσπάθεια μου να ξαναενωθούμε σε σώμα πνευματικό.

Ο πατέρας της δεν μου επέτρεψε να την ξαναδώ ποτέ ξανά λόγω των υβριστικών επιστολών που της είχα αποστείλει στο παρελθόν και που ένα μικρό μέρος του το έδωσε ο Νταμιέν ως δοκιμαστικό διαφημιστικό.

Απογοητευμένος και ταραγμένος ελαφρώς πήρα τον δρόμο για του σπιτιού μου τον γυρισμό…..

Στο σπίτι μου είχα μια στοίβα πορνοπεριοδικών που μου ανέβαζαν και ενέπνεαν συγχρόνως τον σεξουαλικό μου ενθουσιασμό….

Η αισθητική των πορνοπεριοδικών συσχετίζεται με την λατρεία των εικόνων, ενώ η σεξουαλική διέγερση από την στιγμιαία αποτύπωση μιας πράξης ενέχει την επιθυμία για συνταύτιση με το πέος, σαν μια φωτογραφία της οποίας το αντικείμενο γίνεται υποκείμενο της ταινίας που έχει στο νου του και προσθέτει σκηνές αοό την φαντασία του που ενδεχομένως διαφοροποιούνται από την συνέχεια της εκδοχής του φωτογραφιζόμενου υλικού το οποίο συνήθως προέρχεται από γυρίσματα πορνοταινιών με την πρόθεση της μεγαλύτερης αξιοποίησης του διακινούμενου υλικού και κατά συνέπειαν του εμπορικού της όλης κατάστασης. Τα είδωλα που χρησιμοποιούνται έχουν τέλειες αναλογίες και γυμνασμένα κορμιά που δεν απηχούν τον μέσο όρο εξωτερικής εμφάνισης των δρώντων σεξουαλικών υποκειμένων με τον ορίζοντα της τυφλής μίμησης μέσω εξαντλητικών διαιτών που μειώνουν τις αγορές καταναλωτικών προϊόντων και κατά συνέπεια των καπιταλιστικών βιομηχανιών που αναγκάζονται σε μείωση των τιμών τους και σε περιορισμό των επενδυτικών τους κινήσεων ή και σε προγράμματα λιποαναρρόφησης και αισθητικών επεμβάσεων προσφέροντας μια ανάπτυξη στον κλάδο της αισθητικής χειρουργικής ή ακόμη και στα γυμναστήρια που ο ερωτισμός από την αυξημένη αδρεναλίνη είναι διάχυτος και μπορεί κανείς να βιώσει τον αληθινό έρωτα στις σκάλες όπως ο Τζακ Ντώουσον και η Ρόουζ από το φιλμ Τιτανικός….Οι στάσεις ποικίλουν όπως και τα είδη γιατί τα περιοδικά πορνό με την βαριά βιομηχανία των διαφημιστικών λεζάντων που ασχολούνται με το τηλεφωνικό σεξ πρέπει να ικανοποιήσουν τις φολίδες στην φαντασία των αναγνωστών που στην ουσία είναι οφθαλμοπόρνοι, γητευμένοι περισσότερο από την επιβολή της εικόνας που καθηλώνει με την δύναμή της ακόμη και τον πιο αδαή ή να το θέσουμε πιο σωστά τον πιο άπειρο που με την χρήση της γίνεται πεπειραμένος τουλάχιστον σε θεωρητικό επίπεδο.

Η τουαλέτα ενίοτε είναι ο δοκιμότερος τόπος που μπορεί να λάβει χώρα ο ονειρωξιακός αυτοερωτισμός του καθενός ανδρός….

Η παλάμη παίζει τον ρόλο του αιδοίου μόνον που στην περίπτωση της αυτοικανοποίησης δεν χρειάζονται προφυλάξεις από τους λοιμούς της Αφροδίτης.Βλέπεις μόνον τα όρη της, του Κρόνου, του Διός και του Ερμή να ξετυλίγονται στις φλεβώσεις του φαλλού σου για να του αποκαλύπτουν ένα μέλλον
δίχως το αύριο της επικείμενης κυοφορίας που δεν θα ήταν δυνατή πάλι με τις

δέουσες προφυλάξεις…Η παλάμη υποδύεται τα τοιχώματα του αιδοίου μόνον που σε αυτή την περίπτωση μοιάζει με αφεδρώνα υπό έλεγχο που δεν αφήνει την δοκιμασία του αίματος και του πόνου να εκδιπλωθεί από την σεληνιακή παλινδρόμηση που μπορεί να καταλήξει σε τρικυμία δίχως κύμα αν δεν βλέπεις το πλοίο από σωστή απόσταση….Μια αφή που οδηγεί γρηγορότερα στην ηδονή αν και λειτουργεί ως προσομοιωτής αιδοίου που υποδύεται τον ρόλο του όχι άτολμα ή ακουσίως αλλά με πλήρη επίγνωση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων που απορρέουν από την ομολογιακή σχέση έρωτος –αυνανισμού που ο θεός της Παλαιάς Διαθήκης απαγόρευε την τεχνική του.

Στην ουσία η παλάμη ερωτεύεται τον φαλλό και αυτό συνιστά από μόνο του ένα γεγονός ναρκισιστικού του πάρτυ αφού η τριβή χεριού παλάμης αποτελεί τον έρωτα προς τον εαυτό του αυνανιστή:μια στροφή εξωτερική με τάση εσωστρεφή.
Ο αυνανιστής στην ουσία είναι ο ερωτευμένος πάντοτε με τον εαυτό του και μάλιστα με το χειρωνακτικό του μέρος που συνδέεται με το απειροστικό φαντασιακό στοιχείο επιλογών που θα ήθελε να γίνει πραγματικότητα όχι τόσο για την ηδονή την στιγμιαία όσο για την γεύση δύναμης που θέλει να υλοποιηθεί εδώ και τώρα και όχι αύριο και σε κάποιο απόκοσμο μέρος….Μια ακατάλυτη δύναμη που την παυεί η ευχαρίστηση….

Η αυτοικανοποίηση όπως και ο σοδομισμός δεν επιφέρουν στην ανθρωπότητα μωρά που συνεπάγονται μια μορφή ζωής και κατά συνέπεια μια συνέχειά της.Η άρνηση της ζωής είναι καταδικαστέα από την θρησκευτική μανία, ενώ στην ουσία ο θάνατος είναι μια υπαρκτή διαδικασία που μπορεί να μην επιβραβεύεται όμως αναγνωρίζεται η ισχύς του από όλες τις θρησκευτικές κάστες που υπάρχουν στον πλανήτη γη.Η ύπαρξη της μη ζωής τιμωρείται στον ίδιο βαθμό με την ύπαρξη της ίδιας της ζωής ενώ δεν επιβραβεύονται από κανέναν. Ο θάνατος αντιθέτως δίνει πάντα μια μεγαλύτερη αναγνώριση στα σημαίνοντα πρόσωπα ή και σε αυτά της ήσσονος σημασίας που φαίνονται φεγγαρόφωτα με τον θάνατό τους στα μάτια της κοινής γνώμης.

Η χριστιανική ηθική αναγνωρίζει την ζωή ως την μόνη δυνατή υπαρξιακή κατάσταση παραγνωρίζοντας το γεγονός πως ο θάνατος οδηγεί την ζωή σε μια άλλη μορφή της που δεν έχει καμία σχέση με αυτόν αλλά αναγνωρίζει την ύπαρξή της….
Ο θάνατος αποτελεί εξάλλου το τέλμα αυτής της συγκεκριμένης ζωής και όχι μιας άλλης εξάλλου πιθανής που όμως δεν είναι προβλέψιμη αλλά πάντα εν δυνάμει πιθανή στον τελολογικό πίνακα των στοχασμών που δεν εξυπακούουν μια σίγουρη αλήθεια αλλά αντιπροσωπεύουν μια όψη της που δεν επιδέχεται τουλάχιστον αυτή αμφισβητήσεων…

Αντιθέτως η ζωή επιδέχεται σειρά αμφισβητήσεων σε όλη της την πορεία λόγω των κανόνων που διέπουν την κοινωνία αλλά και των καστών που λειτουργούν ενίοτε ως ανάχωμα στην αποκάλυψη του μεγαλύτερου μέρους της αλήθειας, γιατί την απόλυτη την κατέχει μόνον ο Θεός που δημιούργησε το σύμπαν και οι εκπρόσωποί του απλώς παίζουν τον ρόλο του Θεού δίχως στην ουσία οι ίδιοι ποτέ να είναι σε θέση να γευθούν την απόλυτη αλήθεια….

Εξάλλου ο Θεός ποτέ δεν εκτιμάει τους εκπροσώπους του στην γη όταν προβαίνουν σε πράξεις κατά τις οποίες δεν έχουν να χάσουν τίποτε παρά μόνον να κερδίσουν…Αυτοί δεν αναγνωρίζονται από τον Θεό όσο και αν νομίζουν ότι είναι ένα σπουδαίο πάντοτε και παντού…Ο Θεός είναι και το μόνο ον που ο άνθρωπος δεν μπορεί ποτέ να ταυτισθεί ή και να το ξεπεράσει γιατί τότε η δημιουργία και η ιστορία του σύμπαντος θα τεθεί εν αμφιβόλω….Και για να ακριβολογώ εννοώ όχι μόνον να ταυτισθεί αλλά να γίνει όμοιος με ακρίβεια δευτερολέπτων σαν ένα είδος προσομοίωσης στην εντέλεια…Αμφιβολία και η έννοια του Θεού είναι συγκρουόμενες έννοιες αφού ο Θεός γνωρίζει τα πάντα που λαμβάνουν χώρα στον πλανήτη γη και

ενδεχομένως οι εκπρόσωποί του μια απλή παρτίδα τράπουλας αλλά θεωρούμενοι πως κατέχουν και τις πενήντα δύο εβδομάδες της….Ο χρόνος εξάλλου είναι σαν την τράπουλα που ποτέ δεν ξέρεις αν θα σου φέρει καλό ή κακό χαρτί στους μήνες της που εκφράζουν την μήνιν του…

Η ζωή είναι πάντα μια συγκεκριμένη ζωή με τις διακυμάνσεις της και έχει όλο το φάσμα των τονισμών ή των επιτονισμών που μπορεί να υπάρξουν…Μπορεί να αλλάξει, μπορεί να βελτιωθεί έχει όμως κάποιες σταθερές παραμέτρους που δεν επιδέχονται αμφισβητησεων ή αισθητικών περιχαρακώσεων…. Αυτή εκτιμάται μόνον στον βαθμό που ικανοποιεί τα κριτήρια της θρησκευτικής ιδεοληψίας που τα πάντα ερμηνεύει πότε ορθώς και ενίοτε εσφαλμένως προκειμένου να αποδείξει την παντοδυναμία του λόγου της…Σε διαφορετική περίπτωση επικρίνεται σε σφοδρό βαθμό κάθε φορά που δεν ικανοποιεί τις νόρμες της θρησκείας που παρεκκλίνουν από την ορθή δόξα που στα αρχαία ελληνικά σημαίνει γνώμη…..

Παντοτε οι θρησκείες ήταν κατά της ελευθερίας του ατόμου που ενδεχομένως να παρεμβληθεί σε ασυδοσία, άλλοτε όμως η φύση που μαστίζει τα πάντα διεκδικεί έναν ρόλο διαφορετικό κάθε φορά για τον καθένα…..

Εξάλλου η τυπολογία συσχετίζεται με τους θρησκευτικούς κώδικες που αποτελούν αναπαραγωγή σε διαφορετικά πλαίσια και που απαιτείται τυφλή υποταγή σε αυτούς σαν μια αναγνώριση στο θείο που προξενεί τον φόβο περισσότερο παρά την επίδειξη φιλικότητας…..Οι δε αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς τόνιζαν την χρεία του φόβου ως αναγκαίο συστατικό της ζωής, ενώ η αφοβία θεωρείτω ως μια επικίνδυνη κατάσταση που τάχα εξισωνονόταν με το θείο στην ουσία όμως αποτελούσε μια φθηνή απομίμησή του αφού το θείο συνεπάγεται πάντα το διπολικό ζεύγος αφοβία-δύναμη….. Ακόμη όμως και οι ίδιοι οι θεοί δεν μπορούσαν να αποφύγουν τις επιταγές της Ανάγκης που είχε την μορφή του πεπρωμένου…Ήταν υποκείμενοι σε άγραφους νόμους που οι κοινοί θνητοί ούτε καν τους φαντάζονταν, αφού οι τελευταίοι ήταν υποκείμενοι σε γεγραμμένους και σε άγραφους νόμους κατ' επιλογήν των θεών….

Στο χέρι μου κατά την διάρκεια της κινητικής διαδικασίας διέβλεπα την οικογένεια του Φερδινάνδου του Α της Αγκέλικα Κάουφμαν με την ανάλαφρη ματιά του ροκοκό που εξαπλώνεται στον χώρο με την λατρεία ενός νεοκλασικιστικού μοντέλου. Το καπέλο σύμβολο προστασίας και των κρυφών επινοιών των μελών της αριστοκρατίας που δεν αφήνουν ποτέ οι αληθινές τους σκέψεις να μεταδοθούν στο κοινό παρατημένο στο οίκημα, ενδεικτικό της χαλαρότητας που κυριαρχεί στην ατμόσφαιρα και στην άκρη ο κρατήρας….

Η βασίλισσα Μαρία Καρολίνα στα λευκά σαν άγγελος που με τις γιρλάντες ποδηγετεί το ολόξανθο παιδί της, αφού η φύση και η Άνοιξη με τα δώρα τους συνιστούν συνεκτικό δεσμό των ανθρώπων και της ζωής ενώ με το αριστερό της χέρι δεικνύει τον μικρό της γιό που με ένα νήμα ελέγχει ένα πτηνό…Ένας σχολιασμός για την ανέμελη ζωή των ανδρών που δεν ποδηγετούνται από την κομψότητα του θηλυκού μανιπουλαρισμού που υπερτονίζεται από την γήινη υπερδύναμη η οποία έχει την τάση τακτικώς να αναγεννιέται…

Η μεγάλη κόρη με το βρέφος στην άμαξα- ανάκλιντρο συμβολίζουν την βασιλική μεγαλοπρέπεια που συνταυτίζεται με την άνετη ακινησία ή με πιο απλά λόγια πως όποιος είναι χαλαρωμένος ζει μια ζωή έντονη εν κινήσει…

Η μεγαλύτερη κόρη με την άρπα στο χέρι τονίζει τις μουσικές ενασχολήσεις της άρχουσας τάξης που ανάγει την καταγωγή της στις άρπες των αγγέλων ή πως τα μέλη των βασιλικών οικογενειών έχουν την αναγωγή τους στους θεούς των ουρανών….

Ο γιός με το σκυλί εκπροσωπεί την αναγενησιακού τύπου προσωπογραφία κατά την οποία τα μέλη των εύπορων οικογενειών απεικονίζονται με κυνηγετικού τύπου σκυλιά ως απόδειξη ανδρικής ανδρείας και ωριμότητας έστω και αν οι

περιγραφόμενοι δεν έχουν ενηλικιωθεί και τεκμήριο του γεγονότος πως μόνον οι εύποροι και οι αριστοκράτες είχαν το προνόμιο της θηρευτικής….

Το τοπίο της Καμπανίας παίζει τον ρόλο του κομπάρσου και του δευτεραγωνιστή σε αυτόν τον πίνακα που σκοπό έχει να αναδείξει την βασιλική οικογένεια των Δύο Σικελιών….

Αυτό ήταν το οπτικό ερέθισμα που δεν συνέπιπτε με το φαντασιακό μου όραμα που σχετιζόταν με τον φίλο μου τον Ανρί….

Ο Ανρί είχε μακρά χρυσαφένια μαλλιά σαν τον Αχιλλέα, με χρώμα κίτρινου και άσπρου που προερχόταν από την παγωνιά της συνήθειας της ομοφυλοφιλίας, μετρίου αναστήματος και με την φινέτσα ενός θαλαμηπόλου της βασιλίσσης Ελισάβετ.

Τον ονειρευόμουν με μια αλυσίδα στον λαιμό που να εξείχε χωρίς να ήταν στενά εφαπτόμενη στον λαιμό του στα τέσσερα και να μου επιδεικνύει τους λόφους του ενωπιόν μου αποπειρώμενος να διεισδύσει όσο το δυνατόν βαθύτερα το λοφίο μου στην σπηλιά του που είχε μόνον σταλακτίτες και ευτυχώς όχι σταλαγμίτες….

Ονειρευόμουν πως έπιανα την γαστέρα του ως ένα αντιστήριγμα στ κόντρα πόστο που είχα φαντασιωθεί πως συμμεριζόμουν και πως σε αυτήν ήταν ο Κάρολος ο Έβδομος φιλοτεχνημένος από τον Ζαν Φουκέ.

Το καπέλο του δείχνει με τα κύματά του τον ουρανό σαν στεγνός όμως υδροχόος, ενώ το παραπέτασμα παραπέμπει σε θεατρικούς τρόπους που πιθανώς είχε υιοθετήσει κατά την βασιλεία του ο Κάρολος ή στα ψέματα της πολιτικής ζωής και σκηνής…

Το βαρύ κόκκινο ρούχο ενδεικτικό της άβολης θέσης που υπήρξε κατά την βασιλεία του ο πύργος της Γαλλίας αφού τα μεγαλύτερα τμήματά του τα είχαν καταλάβει οι Βρετανοί….

Σχεδίαζα στην πλάτη του κατά την διάρκεια της ερωτικής επαφής τις τρείς ηλικίες του ανθρώπου του Τζιορτζόνε: στον έφηβο που μελετάει την παρτιτούρα της μουσικής αφού αυτή η ηλικία είναι η ηλικία της ανάγνωσης, στον ενήλικο που καταδεικνύει την παρτιτούρα αφού αυτή είναι η ηλικία της διδασκαλίας και στον ηλικιωμένο που αποτραβηγμένος κοιτάζει τον θεατή αφού αυτή είναι η ηλικία της παρατήρησης από απόσταση των τεκταινομένων….

Από την άλλη πλευρά απέφευγα να σχηματίσω την "Συναυλία" του Χεριτ Φαν Χόντχορστ αφού η κοπέλα, η γριά και ο μουσικός συνωμοτούσαν για να κλέψουν τον νεαρό με το πουγγί, ενώ ο ζωγράφος τονίζει πως πρέπει οι κακές συναναστροφές να αποφεύγονται…Τα φρούτα και τα φαγητά είναι οι υλικοί πειρασμοί ενώ τονίζεται με την παρτιτούρα πως η μουσική έχει την δύναμη να παρασύρει έστω και αν στον συγκεκριμένο πίνακα ο νέος καθοδηγείται πολύ πιεστικά προς την κατεύθυνση της ανάγνωσης….Η γριά γυναίκα κάνει το νεύμα στον μουσικό που παίζει το τσέλο να συνεχίσει ουτώς ώστε να μπορεί να αρπάξει το πουγγί από τον νεαρό….Ο Χόντχορστ τονίζει σε κάθε απόχρωση της αλήθειας πως η ανηθικότητα δεν γνωρίζει φύλο, ηλικία, επαγγελματική ιδιότητα και χαρακτήρα….

Το απαύγασμα της αυτοικανοποιήσης σε μια σελίδα χαρτί για τον κάδο απορριμάτων ώστε να μετατραπεί σε μια νέα μορφή ζωής…..

Εις το επανιδειν
Guillaume Papon

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 580
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
18-7-2003, Μύκονος,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Τώρα που η Λουσύ και ο Γκιγιώμ χώρισαν οριστικώς μπορώ να χαλαρώσω και να απολαύσω τον θερινό μου στην Ελλάδα προορισμό….

Μετά από την πτήση Παρίσι-Αθήνα με το blue star ferries κινήθηκα προς την Μύκονο που την αποκαλούσαν κάποτε νησί των λεπρών…Ήθελα με την παρέα μου να γιατρεύσω την σεξουαλική λέπρα των πολλών….

Ήμουν με τον Ρενέ από την Τουλούζη και τον Γκρεγκουάρ από την Μασσαλία, πανέτοιμοι να αναδιφήσουμε τα πιθανολογικά θύματά μας στο νησί της αμαρτίας μα κατ' άλλους σε αυτό της αχαλίνωτης ελευθερίας που δοκιμάζει οπώρες κάθε λογής όχι τόσο με την έννοια της διαρπαγής, όσο με την σημασία της δοκιμής του Αγνώστου που ενδελεχώς εξετάζει τους δρόμους, τους παράδρομους, τα αδιέξοδα και τους μονοδρόμους της αληθείας και σίγουρα όχι με την έννοια του ασπασμού που συγκολλάται στην ψυχή όσο με την έννοια ενός Σατωμπριάν που περιηγειται και καταγράφει τις ταξιδιωτικές του αφηγήσεις σε αγνώστους αναγνώστες του μέλλοντος και του παρόντος που δεν θα τα συμμερισθούν με την σημασιολογία του υποδείγματος τόσο όσο της φιλάρεσκης περιέργειας προς το καινοφανές που οδηγεί την σιγουριά των δογματικών αντιλήψεων σε έναν εξονυχιστικό έλεγχο των προκαταλήψεων από τις οποίες διακατέχεται με την προοπτική της αμβλυνσής των απολυταρχικών εντυπώσεων οπτικών και λεκτικών που φιλοξενεί στην κοιλιά της.

Η τρικυμία που ταλάνιζε το πλοίο συμβόλιζε την συναισθηματική μας περιδήνηση που κυλούσε σαν γάργαρο νερό, θεοποιώντας την λογική των αναγκών του σώματος και εξοβελίζοντας την αμαρτία που συνεπάγονται οι λειτουργίες του σύμφωνα με την θρησκευτική ηθική που μέμφεται την αμαρτία που στην αρχαία ελληνική σημαίνει αποτυχία, αφού η ψυχή προηγείται του σώματος και αυτή είναι που δίνει τις εντολές για να μην εκτελεσθεί μια πράξη ή να καταργηθεί κάποια άλλη που η δοκιμή της ήταν ανεφάρμοστη, τονίζοντας την παντοδυναμία του λόγου της ψυχής που είναι σπουδαιότερης σημασίας από το σώμα που πρεσβεύει η εκκλησιαστική παράδοση, αφού χωρίς ψυχή δεν υπάρχει ζωή με ελευθερία ή ακόμη λογική που να υπόκειται σε χριστιανικούς ή και άλλους κώδικες. Συνεπώς οι ψτυχές μας ήταν ασυγκρίτως σπουδαιότερες από τα σώματά μας που ανήκουν στον Θεό της κάτω γης και που αναπαράγουν αυτό που καλούμε υλικό κόσμο ορατό και απτό, ενώ οι ψυχές σαν μια έννοια ύλης ελαφρότερης αναγεννάει και μη ορατές οπτικές εντυπώσεις που ενυπάρχουν στον γενετικό της κώδικα και άλλοτε είναι έμφυτες ενίοτε όμως επίκτητες και αυτές οι εντυπώσεις οδηγούν στην αμαρτία και όχι το ίδιο το σώμα του Μαγιού….. Αυτό συμβαίνει γιατί ο παγκόσμιος πολιτισμός εξετάζει τα ήθη, τα έθιμα, τις γλώσσες, τις θρησκείες ως μεμονωμένες περιπτώσεις και όχι ως μια ολότητα που αφενός μεν σαν πάζλ θα έπρεπε να συναρμολογηθούν όλα τα κομμάτια για να μην διαλυθεί, αφετέρου δε για να δοθεί προς το κοινό σαν ένας σταθμός μετρό χωρίς λογικές αντιφάσεις που η μια προσκρούει πάνω στην άλλην. Αυτή είναι η επίλυση για την κατανίκηση της αμαρτίας ως μιας πιθανής περίπτωσης σφάλματος που διαφέρει από άνθρωπο σε άνθρωπο και από φυλή σε φυλή……

Στο πλοίο γνωρισθήκαμε με τον Τζών από την Αιόβα των Ε.Π.Α και τον Ράιαν από την Νέα Υόρκη που ως καλλιτέχνες θα εξέθεταν έργα τους σε κάποια γκαλερί της Μυκόνου που θα τους απέφερε τεράστια κέρδη, αφού συλλέκτες, μεγαλοεπιχειρηματίες και μεγιστάνες του πλούτου στολίζουν με την παρουσία τους το

κοσμοπολίτικο νησί της Μεσογείου….Ήταν και οι δύο νέοι σε ηλικία μ' ένα σφρίγος ζωτάνιας, ενθουσιασμού και έφεσης για μια βαθύτερη γνωριμία…. Συζητήσαμε για τα όνειρά τους και τις φιλοδοξίες τους σε πολύ φιλικό επίπεδο που δεν ήταν κάτι άγνωστο αφού Γάλλοι και Αμερικάνοι συνδέονται με δεσμούς μακραίωνης φιλίας από την εποχή της Αμερικανικής Επάνάστασης και της στρατιωτικής και οικονομικής βοήθειας που έστειλε ο Λουδοβίκος ο 16^{ος} στους εξεγερμένους από την καταπίεση της φορολογίας Αμερικάνους του βασιλιά Γεωργίου του Τρίτου ως και το δώρο του Αγάλματος της Ελευθερίας που σηματοδότησε την αρχή της αμερικανικής παντοδυναμίας που συνέπεσε με το τέλος τόσο της οθωμανικής αυτοκρατορίας όσο και της βρετανικής αποικιακρατίας….Είχαν όλα τα συστατικά ενός καλού καλλιτέχνη…..

Παραγωγικότητα, ποιότητα στο έργο τους,έμφυτη κοινωνικότητα, σεξουαλικές φαντασιώσεις ως απόρροια της καλλιτεχνικής τους φαντασίας, καλοσύνη, αγαθοέργια, καλούς τρόπους, ελευθερία σκέψεως με καμία τάση δογματισμού ή προκαταλήψεων, αγάπη προς τα ξένα ήθη, έθιμα και πολιτισμούς, τάση για φιλομάθεια και φιλοπεριέργεια, αγαθότητα, αγάπη προς τους αδύναμους,ιδεαλισμό, κιονοφόρα προσωπικότητα, έλλειψη σνομπισμού, δυναμικότητα, δωρικότητα στην ιωνικότητά τους, εγωκεντρισμό που είναι η παραφυάδα του θαυμασμού ή έστω και του αυτοθαυμασμού σαν ένας αναγκαίος ναρκισισμός που υπάρχει ως προστατευτικός κάλυκας για να μην εξαλειφθεί η λογική και ώστε η ατομικότητα να μην παραχωρήσει την θέση της σε μια αδιάφορη ομαδικότητα που δεν οδηγεί στο πουθενά, θαυμασμός προς το ωραίο σε όλα τα γένη και τα είδη του, αγάπη για τα μακρινά ταξίδια, ανιδιοτέλεια, σεβασμό στους συναδέλφους τους και ευγενή συναγωνισμό…..

Αυτή η καλλιτεχνική μαγειρική ήταν αποτυπωμένη στα πρόσωπά τους που διψούσαν περισσότερο να γνωρίσουν από κοντά τα λαχταριστά κορμιά μας από τους υδροχοούς της θαλάσσης….

Το περίεργο είναι πως θα διαμέναμε στο ίδιο ξενοδοχείο και έτσι οι περιπέτειές μας ήταν κάτι παραπάνω από βέβαιες και η ηδονή εκ του ασφαλούς….

Στο πλοίο γνωρισθήκαμε ή μάλλον μας συνέστησαν οι Αμερικάνοι και δύο Βρετανούς πορνοστάρ τον Μάθιου από την Κορνουάλη και τον Ντέιβιντ από το Μάντσεστερ….Ήταν και οι δυο τους αδηφάγοι για σεξ και τα μάτια τους μας έγδυναν όλη την ώρα σαν να ήταν υπέρυθρα που απεκάλυπταν τα μυστικά της στεγανογραφίας….

Δώσαμε υπόσχεση να συναντηθούμε όλοι στο δωμάτιο του ξενοδοχείου που ήταν δίπλα από το δικό μας. Θα γύριζαν κάποια πορνό ταινία με δύο Γερμανούς τον Φρήντριχ από την Κολωνία και την Χάμκε από το Μόναχο….

Είχε καύσωνα εκείνη την ημέρα αλλά ο καύσων της καρδιάς μας έφλεγε περισσότερο τα στήθη μας που σπίθιζαν καρδούλες….Μόλις κρούσαμε πρύμναν και φτιάξαμε τις αποσκευές μας βρεθήκαμε όλοι μαζί στο δωμάτιο του ξενοδοχείου των Βρετανών και επιλέχθηκε έγω να κρατάω την κάμερα για την απεικόνιση των επικών ερωτικών κατορθωμάτων μας….

Είχε προαποφασισθεί πως θα ήταν παθητικό το γερμανικό ζευγάρι…
Ο Φρήντριχ είχε ξυρίσει την ηβική του περιοχή για λόγους ασφάλειας και προστασίας από ζώντες μικροοργανισμούς που ενεδρεύουν σε αυτές τις περιοχές. Το ίδιο και η Χάμκε μόνον που είχε τρυπήσει με σπείρα ενωτίων τα εξωτερικά του αιδοίου της χείλη…

Το θεατρικό έργο που είχαμε επιλέξει να παιχθεί θα ήταν το "Βερολίνο-θα το υποδυόταν ο Φρήντριχ- και η Γερμανία-θα την υποδυόταν η Χάμκε- μετά τον παγκόσμιο πόλεμο" και στους δεύτερους ρολους οι υπόλοιποι που θα συμβόλιζαν την γαλλική, βρετανική και αμερικανική κατοχή που διήρκησε 45 περίπου χρόνια…..

Ο Τζων κάθησε γυμνός στο πάτωμα ανάσκελα και η Χάμκε κάθησε πάνω στο κεφάλι του υλοποιώντας το facesitting ενώ σαν σημύδα που διψούσε για αφέντες ικανοποιούσε την δίψα της στα υγρά κλαδιά του Ρενέ από την Γαλλία και του Μάθιου από την Μεγάλη Βρετανία με αδημονία που χαρακτηριζόταν από πολικές αέριες μάζες στο κορμί της….

Λίγο αργότερα ικανοποιούσε τις ανάγκες υγρασίας των κλαδιών του Ράιαν και του Μάθιου που κάλυπτε την θάλασσά της, ενώ ο Ρενέ χτυπούσε τα καπούλια της καθώς έγλειφε πότε τον υπονομευτικό της χαρακτήρα όσο και τον αμνιακό της κόλπο που συνταράζονταν από αυτές τις δονήσεις άνω κάτω και δεξιά αριστερά χωρίς συγκεκριμένη ταχυδρομική διεύθυνση.

Κάποια λεπτά ύστερα οι τέσσερεις τους συνάντησαν το κρεβάτι και η Χάμκε βρέθηκε να ικανοποιεί τον Μάθιου ενώ ο Ρενέ πίσω από την πλάτη της έγλειφε τον οχετό της και ο Ράιαν το παιδικό όνειρό της…..

Η μεγάλη έκπληξη ήλθε όταν η Χάμκε κάθησε στην μπανάνα του Τζόν και ο Ρενέ επισκεπτόμενος την έδρα της δεν εκπλήσθηκε από την παρουσία και του Μάθιου υπερτονίζοντας μια τριπλή διείσδυση που ενείχε περισσότερο την ιδέα της σαδομαζοχιστικής τεχνικής παρά την σημασία της φιληδονίας και του πειραματισμού….Αυτή η τριπλή διείσδυση πότε εναλλασσόταν είτε στον υπόνομο είτε στα υγρά μωρά…

Αυτή η διείσδυση συμβόλιζε την τριπλή κατοχή της Γερμανίας από τις συμμαχικές δυνάμεις της Αντατ κατά του Άξονα. χωρίς την παρουσία των Σοβιετικών αυτή την φορά….

Μετά από την σειρά της Γερμανίας είχε και η πρωτεύουσα της, η κληθείσα ως μεγάλη καρδιά του Βερολίνου….

Ο Φρήντριχ αν και άτριχος σε όλο του το κορμί λαχταρούσε να ενωθεί με τους άλλους σε μια τετράδα ακολασίας αφού τα σεξουαλικά παραπτώματα δεν τιμωρούνται ούτε θα έπρεπε να τιμωρούνται…..

Στην αρχή ο Φρήντριχ αποξήραινε την καρποφορία του Ράιαν από την Αμερική και του Γκρεγκουάρ από την Γαλλία, ενώ ο Ντέιβιντ βυσοδομούσε πίσω του από την Μεγάλη Βρετανία….

Ο Ράιαν ξάπλωσε στην δεύτερη κλίνη και ενά ο Φρήντριχ ίππευε τον κοιμισμένο καβαλλάρη του ο Γκεγκουάρ και ο Ντέιβιντ γεύονταν τις γραμματικές κλίσεις που κόντευαν να μεταμορφωθούν σε αποκλίσεις της γλώσσας του ωσότου βρεθούν και οι τρεις στον αφεδρώνα του και τον κατοικήσουν εν κινήσει….

Οι δύο τετράδες που ήταν ερωτευμένες με την καρδιά, το πνεύμα, την ψυχή και το σώμα των άλλων αποδείκνυαν περίτρανα πως ο διαχωρισμός της Γερμανίας σε τέσσερα μέρη και της πρωτεύουσας της σε άλλα τέσσερα ήταν ένα τεχνητό κατασκεύασμα που διαλυόταν όπως συνέβη εξάλλου με το Τείχος του Βερολίνου και πως η αγάπη γκρεμίζει τα τείχη και ποτέ δεν τα ξαναθεμελιώνει γιατί είναι ο Θεός των πάντων και είναι όλων υπεράνω….Αυτό το όργιο ήταν μια υπόμνηση πως οι Γερμανοί του σήμερα δεν είναι υπεύθυνοι για τα εγκλήματα που διέπραξαν οι πρόγονοί τους και πως το έγκλημα δεν έχει κληρονομικές καταβολές που πρέπει να στιγματίζουν τις επόμενες γενεές….

Εις το επανιδείν
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 590
Damien Adaleux προς Georges Labrouille

18-8-2003, Ταυλάνδη,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Μετά την Μύκονο ο επόμενος σταθμός μου ο θερινός ύπήρξε η Μπανγκόνγκ πασίγνωστη για τον σεξοτουρισμό της όσον αφορά την γυναικεία και ανδρική παιδική πορνεία….

Ήμουν αποφασισμένος και από τα δύο της είδη να γευθώ….

Η ιδέα να βρω μια λολίτα για να την διακορεύσω πάντοτε περιτριγύριζε τις πεδιάδες του μυαλού μου. η αθωότητα είναι το αντίπαλον δέος της αμαρτωλότητας που πάντοτε προσελκύει τους πρόξενους της τελευταίας ο βομβαρδισμός της πρεσβείας της κινεζικής φυλής στο Βελιγράδι ακριβώς για τον λόγο ότι η αθωότητα αυτού του είδους και μεγέθους προδίδει μυστικά που δεν αφήνουν τον παντοδύναμο νικητή όχι μόνον να θριαμβεύσει αλλά και να καταρρακωθεί στην εξονυχιστική και εμπεριστατωμένη εξέταση και μελέτη των προδιαγραφών που οδήγησαν στην αιώνια επιτυχία και νίκη του….Πίσω από την Ταυλάνδη έβλεπα την Κίνα που βοηθούσε την Σερβία και εγώ υποδυόμουν τον Αμερικάνο που θα επιτεθόταν σε μια ξένη χώρα ώστε με την εισβολή του να διεισδύσει στην ψυχοσύνθεση των κατοίκων της και να αφομοιώσει πολιτιστικά το ακατάκτητο με την προοπτική της απόκρουσης μελλοντικής ίσως επίθεσης στο δικό της έδαφος. Οι πληροφορίες που θα έδινε το αθώο κινεζάκι από την Ταυλάνδη στον Σέρβο μαστροπό έθιγαν τα συμφέροντα της Υπερδυνάμεως που εκπροσωπούσα….

Με την ροπή μου στην πορνεία σκεπτόμουν πως βοηθούσα σε ουσιαστικό επίπεδο όλα αυτά τα αγόρια και κορίτσια που είτε έπεσαν θύμα απαγωγής από τα κυκλώματα μαστροπείας που το ταυλανδέζικο καθεστώς αφήνει να ενεργούν ανενόχλητα στην επικράτειά του για εμπορικούς λόγους, θεωρώντας τα είτε σαν ένα εξαγώγιμο προϊόν όπως το καοτσούκ ή το ελεφαντόδοντο είτε οικειοθελώς γιατί οι οικογένειές τους τα παραχωρούσαν έναντι αμοιβής ή ακόμη και δωρεάν λόγω της υπεργεννητικότητας των πληθυσμών της Ασίας που οδηγεί αναποφεύκτως στην εγκατάλειψη των τέκνων στον δρόμο λόγω φυσικής αδυναμίας για την καταβολή διατροφικών διδάκτρων….

Μια βοήθεια που κάποιοι θα έλεγαν πως προερχόταν από την χριστιανική μου ηθική και ανατροφή στην ουσία όμως υπάκουα σε έναν νόμο ανώτερο που καθόριζε το σωστό και το λάθος αναλόγως των συνιστωσών της ζωής για να καταλήξω στην κοινή συνισταμένη και να χαράξω την πρέπουσα πορεία….Ένας νόμος που όριζε να κάνουμε στους άλλους ότι θα θέλαμε οι άλλοι να κάνουν σε εμάς αν ήμασταν στην θέση τους, γιατί εξυπακούεται πως αν δεν ήμασταν στην θέση τους οι συνιστώσες θα ήταν διαφορετικές και η συνισταμένη διαφοροποιημένη σε μεγάλο βαθμό με απόκλιση από το αρχικό πλάνο που θα προσδιόριζε την φύση των σκοπών μας σε αποκοπή και όχι σε φάση συναίρεσης.

Πράξη αγαθοεργίας σε καμία περίπτωση · αφού εννοείται πως η ηδονή στο κορμί ενέχει την έννοια της συναλλαγής και του σεξουαλικού διαλόγου….

Την κοπέλα που επέλεξα την έλεγαν Σουνγκ Λι και τα χείλη της ήταν πορφυρογέννητα βαμμένα, ενώ το μακιγιάζ της πολύ πιο έντονο από την αρμόζουσα ηλικία σαν τους Βαβυλώνιους ιερείς που χρωμάτιζαν το δέρμα του από τον φόβο της επαφής με τις θεότητες που υπηρετούσαν…..Ήταν μικροκαμωμένη και με μελαμβαφή μαλλιά που έφθαναν ως την πλάτη της και ήταν λευκή σαν τα αγαθά σύννεφα που συναντάμε στον ουρανό μετά από την κακοκαιρία που έχει κοπάσει….

Η ηλικία της δεν με προβλημάτισε ιδιαίτερα…Την αγνότητα της καρδιάς της επιζητούσα…..Την οδήγησα στο δωμάτιο του ξενοδοχείου μου, ενώ ο προαγωγός της μας ακολούθησε όπως ένας ποντικός το τυρί δίχως την φάκα….Ο προαγωγός θα περίμενε στην είσοδο μέχρι να ολοκληρωθεί η διαδικασία….

Γδύθηκε, δίχως να της το ζητήσω και ξάπλωσε με το φαλακρό αιδοίο της στο κρεβάτι…..Της ζήτησα να βάλει μια ξανθιά περούκα και εκείνη υπάκουσε πρόθυμα…..

Την έβλεπα σαν την Δανάη του Κορέτζο στον εσώκλειστο πύργο της που ήταν οι δεσμεύσεις της επί των προαγωγών ενώ έπρεπε να την επισκεφθώ υποδυόμενος τον θεό Δία που με την μορφή χρυσής βροχής στο κορμί της ηδονιζόμουν….Ο Έρως τραβάει το πέπλο για να αποκαλύψει τη γυμνότητά της ώστε να δεχθεί την θεότητά μου και να αποκτήσει ένα μέρος αυτής αλλά και εγώ να την κουβαλάω στην καρδιά μου ως την αιωνιότητα…..

Αυτό που επιζητούσα ήταν τα νιάτα της εμφορούμενος από τις οπτικές εντυπώσεις του πίνακα "Η πηγή της νεότητας" του Λούκας Κράναχ έστω και αν οι μορφές του ήταν ηλικιωμένες που υποβασταζόμενες από άνδρες, γυναίκες και κάρα κατέρχονταν στα ύδατα του Κάτω Κόσμου γυμνές όπως η αλήθεια για να αναδυθούν νεαρές στον Άνω Κόσμο….. Οι βράχοι στο άνω δεξιό μέρος συμβόλιζαν τα πάχη της τρίτης ηλικίας, ενώ οι πύργοι επάνω σε αυτούς την εξέχουσα κοινωνική τους θέση και φυσιογνωμία….Το δείπνο στο άνω αριστερό μέρος του πίνακα συμβολίζει το γεγονός πως η διασκέδαση είναι συνυφασμένη με την νεαρή ηλικία, ενώ τα σκαλιά της πισίνας πως η καθαρτική λειτουργία του νερού απαιτεί στάδια μύησης και μαγείας….

Ολοκλήρωσα στο κορμί της και την πλήρωσα αδρά αλλά της έδωσα και 1.000.000 ευρω κρυφά σε επιταγή για να φύγει από την χωρα και να εγκαταλείψει το επάγγελμα της πόρνης για πάντα. Εκείνη συναίνεσε και χάρηκα πολύ….

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 650
Damien Adaleux προς Georges Labrouille
18-2-2004, Παρίσι,
Αγαπητέ Ζώρζ,

Επηρεασμένος από την ταινία "Eyes wide shut" προσκάλεσα όλους μου τους φίλους σε ένα αποκριάτικο πάρτυ μασκέ με ενδυμασία που θα ταίριαζε στην αρχαία Ρώμη και φυσικά τον Γκιγιώμ που ως λάτρης της ιστορίας ήθελε να γνωρίσει καλλίτερα τα ινδάλματά του εκ του σύνεγγυς.

Στα καλάθια δίπλα στο χωλ υπήτρχαν οι ρωμαικές μάσκες όλων των αυτοκρατόρων που πέρασαν στον ύψιστο αυτό θώκο της αυτοκρατορίας και τους καλούσα να τις φορέσουν για να συμμετέχουν στο gang bang party που ετοίμαζα για τον Γκιγιώμ που είχε προσκληθεί και αυτός. μονον που εκείνος θα υποδυόταν την Pax Romana και εγώ την αυτοκρατορία στην ύψιστη ακμή της.

Ο Γκιγιώμ ανίδεος για το τι θα του συμβεί θα υποδυόταν την Ara fortunae γνωστή και στους πολλούς ως Βωμό της Τύχης. Τον δέσαμε και αφού τον γδύσαμε όλοι μαζί σ' ένα κρεβάτι που το είχα μεταφέρει εγκαίρως το πρωί για τις ανάγκες του συμποσίου και εκείνος άρχισε σιγά σιγά να τους δέχεται όλους μέσα του, ενώ οι υπόλοιποι του έπαιζαν τον φαλλό για να ορθώνει παράστημα σε αυτό το σεξουαλικό πανδαιμόνιο που είχε οργανωθεί εν αγνοία του…..

<<Την ιστορία δεν λάτρευες παιδί από την Γαλλία;>> τον ρώτησα χαμογελώντας και πιάνοντας τους στιβαρούς του ώμους συμπλήρωσα:

<<Ήλθε η στιγμή να γνωρίσεις από κοντά τους εκπροσώπους της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας και να δεχθείς τα δώρα τους, τις αρετές και τα αγαθά τους και να τα αφομοιώσεις με ταχύτητα σπόγγου όσον αφορά το νερό…>>

του είπα με νόημα και εκείνος κατατρομαγμένος και με το ύφος του κατατρεγμένου αφού τον κυνηγήσαμε σε πολλά δωμάτια του παλατιού μέχρι να τον ακινητοποιήσουμε και να τον δέσουμε στο κρεβάτι της σεξουαλικής μας ρωμαϊκής αρένας….

Ο πρώτος φυσικά που θα συνουσιαζόταν μαζί του ήταν ο Οκταβιανός Αύγουστος που θα μεταλαμπάδευε μέσω του Γκιγιώμ την γνώση του στους υπόλοιπους επίδοξους αυτοκράτορες….

Ο Γκιγιώμ κάποιες στιγμές ήμουν εγώ και μου μετεβίβαζε όχι τα μήλα των Εσπεριδών αλλά τηλεπαθητικώς τα δώρα λόγω της μεγάλης του αγάπης προς εμένα αν φυσικά είναι αληθή τα λόγια που σου γράφω και δεν ήμουν εγώ το θύμα των φίλων μου που υπεραγαπούσα…

Μην λοιπόν σε παραξενεύσει ο πρώτος ενικός γιατί ο δεύτερος ή ο τρίτος ενικός δεν θα μου ήταν ουδαμώς αρεστός και ταιριαστός.

Ο Ζαν αποφάσισε να υποδυθεί τον Οκταβιανο Αύγουστο και κατά την διάρκεια της διείσδυσης μου μετέδωσε την απολλώνεια ποιητικότητα που διέπει τα γραπτά μου, την προστασία των θεών και την ευλογία τους, την χαρωπή μου έκσταση που προερχόταν από τις εορτές ludi saeculares,το ναό του εκδικητή Άρη, την εστία που εκπροσωπεί την αφοσίωση στα οικογενειακά περιστατικά και φυσικά την θεοποίηση στην οποία συνενωνόταν κράτος και θρησκεία, την αναβίωση αρχέγονων εθίμων, την στρατιωτική πειθαρχία, την αγάπη προς την λογοτεχνία και το μεγαλειώδες πομπώδες και φυσικά το εκπολιτιστικό του πρόγραμμα που εκδηλώνόταν μέσω της προώθησης των γραμμάτων και τεχνών με αποκορύφωση τον Οράτιο και τον Βιργίλιο που ήκμασαν επί διακυβέρνησής του….

Μετά τον Ζαν σειρά είχε ο Κριστόφ που αποφάσισε να υποδυθεί τον Τιβέριο στην ερωτική μας σχέση…Από τον Τιβέριο έμαθα την φιλικότητα, την αγάπη για κάθε το ριψοκίνδυνο και επικίνδυνο και την τόλμη που απαιτείται σε κρίσιμες περιστάσεις, την αγάπη για τα μεγαλεία και τις δόξες, την αποφυγή σεξουαλικών επαφών με πρόσωπα ανόμοια με τον γεννετικό μου κώδικα, την ειλικρίνεια, την σεξουαλική ελευθεριότητά μου που εμπεριείχε έναν ακραιφνή αισθησιασμό, το παιχνίδι με όλες τις σημασίες και τις έννοιες που περιέχει η έννοιά του, την εκτίμηση στην ευφυία…

Ο Μπατίστ προτίμησε τον Καλιγούλα από τον οποίον έμαθα τον ρομαντισμό τις νύχτες με φεγγάρι, την μεγάλη του ευαισθησία, την ελκυστικότητα, το ωραίο γούστο σε άνδρες τε και γυναίκες, την στοργή, το οργανωτικό πνεύμα, την εκτίμηση στο κάλλος, το να είμαι απλός και προσηνής με τον λαό, το χαμόγελο που έφθανε μέχρι τα έγκατα της γης και τον παρολογισμό των καλλιτεχνών….

Ο Ζερεμύ αποφάσισε να παίξει τον Κλαύδιο που τον αγάπησα για την καλοσύνη του και για την δύναμη να στέκεται στα δύο του πόδια πέραν των αντιξοοτήτων, την παιδική του αφέλεια που τον καθιστούσε πόλο έλξης για πολλούς και την δίψα του για μάθηση και γνώση που τον χαρακτήριζαν ως έναν φωτεινό παντογνώστη εγκυκλοπαιδικών θεμάτων-ιστορία ή φυσιολογία- και φυσικά τον σεβασμό του προς την θεοποιημένη Λιβία και τους συγγενείς του παρά το γεγονός του προβλήματός του που δεν τον άφησε να καταβληθεί….

Ο Κλώντ προορίσθηκε κοινή συναινέσει να υποδυθεί τον Νέρωνα από τον οποίον πήρα τον μεγάλο μου θαυμασμό για τον αρχαίο ελληνικό πληθυσμό και την μέγιστη αγάπη μου για την τέχνη και την λογοτεχνία….

Ο Ντουρί αποφάσισε να υποδυθεί τον Γάλβα, ο Γκρεγκορύ τον Μάρκο Σάλβιο Όθωνα, ο Πασκάλ τον Βιτέλιο και ο Ολιβιέ τον Βεσπασιανό. Από αυτούς

πήρα την έννοια της συνύπαρξης έστω και με πρόσωπα που δεν ήταν φιλικά μεταξύ τους ερίζοντας για τον ανακτορικό θώκο αλλά και την έννοια της συνεργασίας με εκείνους που μισώ….

Από τον Βεσπασιανό Φρανσουά διδάχθηκα την ψυχραιμία και την καθαριότητα τόσο των εξωτερικών χώρων όσο και των εσωτερικών που εδράζαν στην ψυχή μου…

Από τον Δομιτιανό Πατρίς έλαβα την αίσθηση των κεκτημένων και το απολυταρχικόμου πνεύμα…

Από τον Νέρβα Ζεράρ έμαθα την συνέχεια της παράδοσης και την προσέλκυση των ανώτερων τάξεων προς το πρόσωπό μου…

Από τον Τραιανό Λουί μου κληροδοτήθηκε η έννοια της διόρασης και η αγάπη αλλά και η πίστη στην δύναμη της αλληλογραφίας….

Από τον Αδριανό Μελβίλ διδάχθηκα τον κοσμοπολιτισμό που με χάραξε ανεξίτηλα αλλά και την αγάπη μου σαν τον Αντίνοο προς τα ωραία αγόρια… Επίσης την αρχαιοδιφία του και την αγάπη για τα μακρινά ταξίδια αλλά και το ενδιαφέρον μου για τα οικονομικά προβλήματα των κατώτερων κοινωνικών καστών…..

Από τον Αντωνίνο Πίο διδάχθηκα τον σεβασμό και την ευμερία των υπηκόων όλης της αυτοκρατορίας…

Από τον Μάρκο Αυρήλιο Γκασπάρ διδάχθηκα την αγάπη μου για την φιλοσοφία, την σύνεση, την εγκράτεια και τον φιλειρηνικό μου χαρακτήρα που πότε αποκρούει και ενίοτε αμύνεται για να μην του επιτεθούν οι άλλοι…

Από τον Κόμμοδο Ζυστίν έμαθα να αγαπάω την φύση και να μην φοβάμαι τους κινδύνους που εγκυμονεί, την επιστημονική οργανωτικότητα, την δεκτικότητα όλων των πολιτισμών που γλείφει τα φίδια και τα γαληνεύει, την έννοια της προσέγγισης που εμφιλοχωρεί αγάπη, την ακατάπαυστη επέλαση στα δικαιώματά μου ακολουθώντας το δόγμα "σκότωσε πριν σε σκοτώσουν οι άλλοι" έστω και με την έννοια του μεταφορικού θανάτου αφού ο φυσικός μπορεί να θεωρηθεί ως σφετερισμό της εξουσίας του Θεού επί των πλασμάτων του και κατά συνέπεια ύβρη αφού μονον εκείνος έχει το δικαίωμα να αφαιρεί την ζωή των άλλων και δεν αποδέχεται ουτε την παρότρυνση στην αυτοκτονία ως μια βολική λύση ούτε τον αυτοχειριασμό λόγω των συνθηκών που δημιουργούν τεχνηέντως κάποιοι άλλοι…

Από τον Περτίνακα Λουί έμαθα τον σεβασμό της τρίτης ηλικίας ενώ από τον Αλβίνο Ωγκυστ και τον Δίδιο Ιουλιανό Ζαν την έννοια της αναρχίας που επικράτησε στην Ρώμη….

Από τον Σεπτίμιο Σεβήρο Μισελ έμαθα την τέχνη της πολιτικής και την χειραγώγηση των μαζών μέσω σχεδίων στρατηγικών….

Από τον Γέτα Ζυλ έμαθα την τέχνη του φόβου και την επιείκια στους αδύναμους ενώ από τον Καρακάλλα την τάση της ενοραματικής μαγείας που καθηλώνει μέσω της μελέτης βιβλίων υψηλού γνώσεως αλλά και την έννοια της πρόγνωσης παντός είδους φαινομένων και φυσικά την ωραιότητα του κακού….

Από τον Μακρίνο Ρομπέρ έμαθα την έννοια της αποτρόπαιας αντίδρασης που εκμηδενίζει τον εχθρό….

Από τον Ηλιογάβαλο Πατρίς έμαθα την αγάπη προς το καλό λόγω του γεγονότος ότι στην προσκόλληση του κακού κανείς υποφέρει, την αγάπη στην αγνότητα και στην αθωότητα, την συμβολικότητα των αποτρόπαιων πράξεων και το δέος μπροστά στο σκοτεινό και ερεβώδες.Επίσης την χάρη της γενναιοδωρίας, τα ανέλπιστα χαμόγελα αλλά και την μητρική αγάπη που πότε είναι νουθετική και ενίοτε επικουρική στα προβλήματα που ανακύπτουν, την

αποφυγή σεξουαλικών σχέσεων με γυναίκες λόγω του μεγαλου σεβασμού προς αυτές και την απλοχεριά στο χρήμα…..Επιπλέον την γνώση των δαιμόνων και των ιδιότήτων των πολύτιμων λίθων….

Από τον Αλέξανδρο Σεβήρο έμαθα την αρετή, την σωφροσύνη και την σύνεση…

Από τους υπόλοιπους αυτοκράτορες έμαθα την έννοια του χάους και της παρακμής….

Εις το επανιδείν,
Damien Adaleux

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 669
Guillaume Papon προς Henri Trois
18-4-2004, Παρίσι,
Αγαπητέ Ανρί,

Στην κατοχή μου περιήλθαν επιστολές τόσο της Λουσύ στην Σοφί Καρόν όσο και του Νταμιέν στον Λουί Μαρτινό….

Διαβίβασε και στους δυο πως δεν θέλω κανέναν τους να ξαναδώ…

Εκ των προτέρων σε ευχαριστώ….

Εις το επανιδείν,
Guillaume Papon

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 670
Lucy Sanguin προς Sophie Caron,
18-4-2004, Παρίσι,
Αγαπητή Σοφί,

Ο Γκιγιώμ δεν αγαπάει πλέον ούτε τον Νταμιέν ούτε εμένα…Μου έστειλε επιστολή που διαβιβάζει τις σκέψεις του…..Έχει γίνει διάσημος συγγραφέας και ποιητής και ως καλλιτέχνης διαπρέπει στο εξωτερικό…Για το λογοτεχνικό του έργο τιμήθηκε με το ύψιστο βραβείο…Ο Νταμιέν δεν αισθάνεται καλά· μήτε εγώ…δεν μπορώ να το αποδεχθώ….Του έρχεται να βάλει μια θηλιά στον λαιμό όπως και εγώ…. Δεν μας είναι ανεκτό και υποφερτό αυτό…..

Εις το επανιδείν
Lucy Sanguin

ΤΕΛΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΤΟΜΟΥ